

RONIL CAINE

LÉGY ÖNMAGAD!

IMMUTÁCIÓ

KISREGÉNY

RONIL CAINE IMMUTÁCIÓ

Közlése, nyomtatása, megjelentetése a szerző írásbeli engedélye nélkül tilos.

Ha megosztanád, akkor ezt az eredeti linkkel tedd meg:
ronilcaine.com/immunacio-kisregeny/

Immutáció (*magyar*) (*főnév*): változás, változat, mutáció. Eredete: (*lat.*) immutatio az immutatus szóból ered. Jelentése: változni.

(*Forrás: Merriam-Webster.com*)

Semmi sem állandó, csak a változás maga.

Hérakleitosz

1. RÉSZ:

FEHÉR SZÍV

1

Marren a telefonján játszott, így próbálta elterelni gondolatait szívproblémáiról, amivel házi orvosát felkereste.

– Gerald Marren – mondta egy kedves női hang a hangszórókból.

Ezzel egy időben Marren telefonján is megjelent az értesítő – eltakarva a Tetríst –, hogy ő következik, fáradjon be a rendelőbe.

Marren felállt, eltette a mobilját, és belépett a fehér ajtón. A házi orvos, Dr. Jenet Wang orvosi köpenyben ült az asztalánál, keresztbe tett lábbal, és egy digitális tollal dobolt egy írótüskében. Fekete haját lófarokban fogta össze. Alacsony nő volt, mindig határozott, és – azt mondják – a legjobb orvos a városban.

– Jó napot, doktornő!

– Magának is, Mr. Marren – mondta Wang, és egy elegáns mozdulattal a vele szemközti párnázott székre invitálta a páciensét. Marren levette a kabátját és leült.

– Hogy van mindig? Mit tehetek önért?

– Nos... valami nincs rendben a szívemmel, és szeretnék kérni egy teljes kivizsgálást. Az élettársam nagyon aggódik, és meg akarom nyugtatni. Ezért jöttem el.

Marren fejében újra lejátszódott az elmúlt hónap néhány kulcsjelenete, amik miatt végül itt kötött ki Wang rendelőjében. Nora, a nő, akivel együtt élt régóta noszogatta, hogy menjen el végre orvoshoz, pedig Marren biztosan tudta, hogy nem lehet komoly baja. Egészségesen él, és a szüleinek sem volt említésre méltó kortörténete, igaz, mindketten meghaltak egy tömegbalesetben, így az időskori betegségeik nem ismertek. Marrennek nem született testvére, hiába szerettek volna, távolabbi rokonai pedig sosem érdekelték őt. Emlékezett rá, hogy gyerekkorában néha még meglátogatták őket karácsonykor, de aztán ezek – szerencsére – elmaradtak. Marrent nem érdekelte a család, de azért teljesen egyedül sem szeretett lenni. Pár éve megismerkedett Norával, akinek kapóra jött a fiú, mivel illegálisan tartózkodott az országban. Felszínes szerelmükből eleinte egy egész normális

kapcsolat bontakozott ki, viszont az utóbbi időben egyre több dolog zavarta mindkettejüket.

Néhány kellemes emléküket, szürke napok és egymásnak háttal eltöltött esték kötötték össze. Marren többnyire játszott vagy sorozatot nézett, Nora pedig tanult, olvasott, lehetőségeket kutatott, hogy előbbre léphessen az életben.

Marren üzletembernek tartotta magát, de valójában csak az éppen szembejövő áruval próbált kereskedni. Néha összejött neki, olyankor bátran költötte a pénzt, mert úgy vélte beindultak a dolgok, aztán jött egy hullámvölgy, és kölcsönökből, meg a tartalékaiból élt, hogy aztán minden számláját kinullázva, újrakezdje előlről.

Nora egy év után jött rá, hogy Marren tehetségtelen az üzletben, és a sok ígéretés, és nagy nyereségek mögött semmilyen realitás nincs. A jólét és a saját házba költözés nem jön el, bármeddig is tart ki Marren mellett.

Elhagyni azonban nem volt ereje, mert saját lakásra nem szerződhetett volna,

emellett Marren egészsége miatt is aggódott. Egyre többször fáradt el indokolatlanul korán. Panaszkodott, hogy zsibbadnak a végtagjai, és éjjel nem bírt aludni rendszeretlen szívverései miatt. Bár ezek mindenkinél előforduló normális tünetek, Marrennél egyre súlyosbodtak, mígnem egy reggel öszeesett a fürdőben. Nora alig bírta kitámogatni a kanapéig, de mire a mentők kiértek, Marren már rendbe jött. A jelzés viszont egyértelmű volt: valami nem stimmel vele.

– Mik a tünetei?

– Hogyan? – Marren mintha álomból riadt volna fel, üres tekintettel nézett Dr. Wangra.

– A tüneteit, ha volna kedves elmondani.

Marren sóhajtott, és elmondott mindent, hogy mikor kezdődött, hogyan fokozódott, majd vált rémisztővé. Hangját a számítógép szöveggé alakította, és eltárolta a mappájába.

Wang elvégzett néhány vizsgálatot, amiket egy központi algoritmus elemzett ki, majd megállapította, hogy Marrennek ki-

lencvennyolc százalékos eséllyel Boninger-szindrómája van.

– Ez valami ritka betegség, gondolom – mondta Marren, és elhúzta a száját.

– Igen – mondta Wang –, ez egy örökletes szívbetegség, ami a szív túl korai öregedésével jár. A szíve elfáradt, Mr. Marren, ezért nem képes teljesen ellátni a feladatát.

– Mik az esélyeim?

– Az orvosi algoritmus több lehetőséget is vázolt, attól függően milyen kezelést választunk.

– A legrosszabb?

– Ha nem csinálunk semmit, a szíve egy éven belül biztosan leáll.

Marren ismét sóhajtott. Szürke, nehéz ragacsos masszaként nehezedett a hátára valami egyetemes szomorúság. A világból kivesztek a színek, és olyan mondatok teletítették el a fejét, mint az „úgy tudtam”, a „miért pont én” és az „ó, hogy bassza meg”.

– Az egyik megoldás – folytatta Dr. Wang –, ha szívritmus szabályzót ültetnek be, amivel évekkal képes az orvostudomány

meghosszabbítani a páciens életét. Akár három vagy öt évvel is.

Negyvenhat éves leszek akkor – gondolta Marren.

– Az eljárás költséges, de a társadalombiztosítás a nagy részét fedezi, a többire pedig tud kérni részletfizetést. A beavatkozás rutin eljárás, és teljesen biztonságos. A legjobb esetben pedig új szívet kaphat, de az adatbázis alapján az ön paramétereinek és vércsoportjának megfelelő szívre a várakozási idő akár két év is lehet, és ebben az esetben a kockázatok is magasabbak.

De Marren nem hallotta már az orvos szavait. Felállt és az ajtó felé sétált.

– Ha gondolja... – mondta Wang. Marren visszafordult és csak annyit mondott:

– Köszönöm, doktornő, majd jelentkezem.

– Kérem, hívjon, ha szüksége van segítségre. Vannak kiváló...

Marren távozott. Nem haza ment, hanem sétálni. A friss, hűvös őszi levegő va-

lamelyest segített kitisztítania a fejét, és elgondolkodott a lehetőségein.

Ha meghal, senkinek nem fog hiányozni, ezt rögtön leszögezte. Rokonai nem is ismernék meg az utcán, Nora pedig talán még örül is neki, mert így nem kell szakítania vele. Egy ideje érzi, hogy a nő csak muzájából van vele.

Legjobb esetben tíz év – hallotta Wang hangját a fejében. Mire lehet elég tíz év? Meggazdagodni már nem fog, ha eddig sem sikerült. Pénzt persze kereshet, de világkörüli útra nem indulhat el, mégsem érezte úgy, hogy bármiből kimaradt volna. Marren számára az élet egyszerűen csak úgy megy és kész. Nem tart valahonnan valahová, csupán a napok követik egymást. Néha minden jó, néha meg nem.

A sárga és barnult levelek szinte esőként hullottak a park fáiról a földre. Egy év múlva, amikor ismét ősz lesz, ő is nyugovóra tér majd, ahogy a fák.

Nincs mit hátrahagynia, de nincs is kire. Akkor mi értelme halogatni az elkerülhetetlent? Hazamegy, lepihen, és szépen meg-

várja, míg letelik az az egy év, és a szíve ab-bahagyja a kínlódást.

Kabátján keresztül megsimogatta a mell-kasát. Valami szikra azért mégsem hagyta, hogy így tegyen. Az élni akarás nem veszett ki belőle ilyen hirtelen. Bár nem tudta mi a célja az életének, de a halál ideje még nem jöhet el.

2

Három nappal később kopogtak Dr. Wang ajtaján. A rendelési idő még nem kezdődött el, a doktornő adminisztratív feladatokkal foglalatoskodott. Bosszús volt, amiért fel kellett állnia, hogy ajtót nyisson, mivel az asszisztense sem ért még be.

– A rendelési idő csak...

– Nem amiatt jöttem, kérem tisztelettel... – Az ajtóban egy magas, vékony férfi állt, őszes szakállal és ritka hajjal. Éles arcvonásai azt sugallták, sokmindent megélt ez az ember. Elegáns barna kabátot viselt, kockás, szürke sálját szépen kötötte meg. – El-nézést, doktornő, hogy így magára rontok.

A nevem Dr. Erbert Sauer, biztosan hallott már rólam.

Dr. Wang megrázta a fejét.

– Nem. Sajnálom. Miben segíthetek?

– Az egyik betege felől érdeklődnék, a neve Gerald Marren. Emlékszik rá?

– Sajnálom, doktor, de ön is tudja, hogy a pácienseimről nem adhatok ki információt, még...

– Igen, igen, hogyne – mondta Sauer. Hangja nyugodt volt, beszéde kimért és határozottságot sugallt. Szája sarkában csibészes mosoly bujkált, mint aki tudja, hogy minden rendben lesz, de nem sűrgeti, hogy ezt beszélgetőpartnerére is belássa. – Nem is kérem, hogy bármit adjon ki.

– Akkor meg mit akar vele?

– Tehát mégis az ön betege? – mondta Sauer, és felemelte hosszú mutatóujját, mint aki fontos megállapításra jutott.

– Igen, de ezt ezek szerint eddig is tudta. Kérem, bökje már ki miért jött, mert sokára kezdődik a rendelés, és addig még...

– Bocsásson meg, nem húzom tovább a drága idejét. Magam is orvos volnék, ponto-

san tudom, milyen elfoglaltak tudunk lenni, hiszen a szakmánk az életünk, nem igaz?

Wang nem felelt. Nem tartott a férfitől, de szeretett volna már szabadulni tőle.

– Marren szíve Boninger-szindrómás, ha jól tudom.

– Ezt meg honnan...?

– Szeretném őt megvizsgálni, ennyi az egész. A szakterületem a ritka szívbetegségek kutatása, és Marren az eddigi legfiatalabb Boninger-szindrómás beteg, akit találtam.

Wang azon gondolkodott, ez a férfi honnan tudja mindezt, hiszen alig három napja vitte fel az adatait, de nem osztotta meg semmilyen külső hálózattal.

– Arra kérném, hogy irányítsa el hozzám, Mr. Marrent – folytatta Sauer, kedves hangja hűvösebbé vált, most, hogy a tárgyra tért, így Wang érezhette, hogy komolyan beszél. – És mivel a kutatásaimat komoly pénzekkel támogatják, nem is kérném ingyen. Szeretnék fizetni ezért a szívésségért kétezer eurót.

Wangot előntötte a düh, amiért vesztegetni próbálja valaki a saját rendelőjében.

Aztán gyorsan átgondolta az ajánlatot és rájött, hogy ez tulajdonképpen nem is vesz-tegetés. Egy haldokló betegről van szó, aki talán hozzájárulhat a betegsége megértéséhez egy vizsgálattal. Egyébként is megten-né, és ha ez a férfi fizet neki, az talált pénz, nem fogja visszautasítani.

Wang elővette a mobilját, megnyomta a kijelzőjét párszor, majd a férfi elé tartotta.

– Erre a bankszámlára utaljon! Kap egy percet.

Sauer nem lepődött meg, mint aki szá-mított erre. Ő is elővette a mobilját, Wang észrevette, hogy a férfi bal keze részben bémult. Esetlenül, de rutinosan tartotta a telefont néhány ujjával. Sauer lefotózta a bank-számlaszámot, és elutalta rá a pénzt. Wang telefonja egy visszafogott marimbahanggal jelezte, hogy az összeg megérkezett. Sauer átnyújtotta névjegyét, amin a rendelője címe állt.

– Kérem, ide küldje Mr. Marrent.

– Rendben.

– Köszönöm a drága idejét, doktornő. További szép napot!

Nora a szokásosnál tovább maradt a kifőzdében, ahol dolgozott. Haja már ragadt az olajtól, ahogy nap végére mindig. Elmosogatott, aztán kiadott még két utolsó rendelést a tulajnak, amit hazavitt. Ő volt a soros, neki kellett zárnia. Gyorsan felmosta a vendégteret, letörölte az asztalokat, aztán bezárt minden ajtót, és sietős léptekkel ment a buszmegállóig. Harminc percet zötykölődött a bérházig, ahol Marrennel laktak. Útközben végignézte, ahogy a szépséges belvárosi környezet házról házra lesz szürkébb és olcsóbb.

Valahányszor ránézett az épületre, elszomorodott. Marrentől százszor hallotta, ha nem ezerszer, hogy hamarosan saját házba költözhetnek, ahol zöld gyep lesz a bejárat előtt és nagy tévén nézhetik a kosármecceket, amit mindketten úgy szeretnek.

De Marrennek sosem jött össze a nagy üzlet, ami hosszú távon és megbízhatóan hozná a pénzt a házhoz. Voltak sikerei, egy-

szer egy hatalmas terepjáróval állított haza, és feltornyozta az ajándékokat a karácsonyfa alá. Az volt a legjobb évük, és Nora elhitte, hogy a dolgok megváltoznak, de aztán nem jött több pénz, és szépen lassan mindent el kellett adni. Fel-le, fel-le, ez volt Marren üzleti élete, de sohasem előre.

Nora mindig is úgy érezte, ő nagy dolgokra hivatott. Ezért hagyta ott szülőföldjét, hogy többre vigye, mint bárki abban a kis városkában valaha. Mélyen belül szeretete Marrent, minden szerencsétlensége ellenére, de Nora tudta, hogy hamar le fogja hagyni őt, karrierben, tudásban, és anyagiilag is. Jobbat érdemel a kifőzdénél, ennél a lakásnál és Marrennél, és ezért tenni is fog. Eljön az idő, amikor majd nem Marren lesz a párja, hanem egy igazi férfi, igazi keresettel, és ő nem egy kifőzdében fog gürcölni, hanem elegáns kosztümben fog utasítani másokat, és komoly feladatokat fog teljesíteni nagy vállalatoknál, üvegfalú toronyházban. Csak arra kellett koncentrálnia, hogy ne féljen semmitől, és ne hagyja, hogy bárki bántsa vagy elbizonytalanítsa őt.

Kedvenc mondását Dantétől minden este elmondta magának, mint egy imát: *„Félni csak oly dolgoktól lehet ok, amelyeknek hatalmából baj érhet; másoktól nem, mert ártalmatlanok. Engem az Isten, Övé a dicséret, úgy alkotott, hogy kínotok nem érzem, és lángotok hozzám közel se férhet.”*¹

Amikor Nora hazaért, a lakásban sötét volt, csak a konyhában égett a kisebbik lámpa. Nora levette a cipőjét és a kabátját, letette a kulcsait és a táskáját, majd a konyha felé igyekezett. Marren ott ült egyedül egy pohár bor mellett, és nagyon levertnek tűnt. Nora látta már ilyennek, amikor elúszott egy „nagy” üzlet vagy oda-vezett a befektetett pénz. Persze mindig más volt a hibás, de a balszerencse egyetlen embert sem sújthat ennyiszor egy élet alatt.

Az elmúlt egy hétben nem sokat beszéltek. Nora érezte, hogy Marren kerüli őt, és magába zárkózott. Előfordult ez már máskor is, és néha ő is örült a szabad estéinek.

1 Dante Alighieri: Pokol, Babits Mihály fordítása
(Dante: Pokol, Európa Könyvkiadó, 2006)

De most, Marren arcát látva úgy tűnt a rossz dolgok még rosszabbra fordultak.

– Mi a baj? – kérdezte Nora. Kötelességtudóan, kedves hangon.

– Négy napja voltam orvosnál – mondta Marren, de nem nézett fel, csak a borospoharat forgatta, ügyelve, hogy a talpa a terítő egyik kerek mintájában maradjon.

– És? Mit mondott? – Nora leült vele szembe, és átnyúlt a kezéért, hogy megfogja.

– Két dolog van. Az egyik, hogy a doki szerint egy évet bír a szívem, ha nem tesszünk semmit.

Nora a szája elé kapta a kezét, és a szemébe könnyek gyűltek, mintha csak végszóra vártak volna. Aki elhagyja a szülőházát, annak mindig vannak készenlétben könnyek a szemében.

– Miért nem mondtad? – kérdezte Nora.

– Nem bírtam – mondta Marren –, még magamnak sem...

Marren küzdött a sírással, de sikerült elfojtania, arca viszont kivörösödött.

– Biztos van valami megoldás – mondta Nora –, hiszen az orvostudomány...

– Várj! Hadd mondjam tovább – mondta Marren, és felnézett, majd, amikor Nora kissé megnyugodott, kortyolt egyet a borból és folytatta. – Dr. Wang azt mondta, legjobb esetben is három-öt évig lehet elhúzni a dolgot, ha beültetnek ilyen izét a szívembe – Marren megpaskolta a mellkasát –, ami szabályozza a szívverést. Meg vannak gyógyszerek, de ez minden.

– Édesem...

– Várj! Ma felhívott Wang, és azt mondta, van egy orvos, aki a ritka szívbetegségek specialistája, és ha gondolom, menjek el hozzá egy kivizsgálásra, hátha ő többet tud tenni. Ma elmentem hozzá, és ez az orvos azt állítja, teljesen meg tud gyógyítani.

Nora arca felderült, és a szomorúság könnyeihez örömkönnyek csatlakoztak, majd együtt gördültek le kislányosan kerek arcán, mígnem le nem törölte őket a kézfejével.

– De hisz ez jó hír! – mondta Nora.

– Igen, de azért neked nem furcsa, hogy egy szerintem tájékozott háziorvos nem tud olyan kezeléstről, ami megmentheti a bete-

gét? És míg az egyik nap még egy évem van, addig a következő napon akár harminc vagy negyven is?

– Azt mondtad ez egy ritka betegség? Wang sem tudhat mindenről, mégiscsak egy körzeti háziorvos.

– Talán így van, de az is lehet, hogy csak egy kísérleti nyúl leszek, és még azt az egy évet sem érem meg.

– Édesem, ha ez egy lehetőség, akkor ragadd meg!

Marrennek nem tetszett ez a túláradó kedvesség a lánytól. Tudta, hogy támogatni szeretné, de ennyire nem őszinte az aggodása.

– Persze elfogadom a kezelést, mert nincs más választásom, de félek is tőle.

– Ha ez egy kísérleti kezelés, lehet, hogy még fizetnek is érte.

– Nem, sajnos nem. De mit számít ez most...

– Csak próbáltam jó fej lenni. Nem érdekel a pénz, ha érdekelne, már leléptem volna egy gazdag brókerrel. Az a fontos, hogy meggyógyulj.

– Igen.

– Én veled leszek végig – mondta Nora, és megszorította Marren kezét. Marren érezte rajta a hideg könnycseppek nedves-ségét. – Túl leszünk ezen is.

Marren bólogatott, majd megitta a borát és újabbat töltött.

4

– Jó napot! – köszönt Marren.

– Jó napot Önnek is, miben segíthetek?
– kérdezte a fehér köpenyes férfi, aki ajtót nyitott.

– Gerald Marren vagyok, Dr. Wang küldött, hogy...

– Á, igen, Mr. Marren, üdvözlöm, kerüljön beljebb! Az én nevem Erbert Sauer. Jöjjön csak! Üljön le kérem!

Marren kicsit csalódott, amikor rendelő helyett egy mini laboratóriummal egybekötött dolgozószobába lépett be. A helyiség egyik felében nagyon komolynak tűnő gépek és tudományos hatású eszközök meg mikroszkópok álltak, míg a másik fele ba-

rokk bútorokkal berendezett szalon hatását keltette. A falak üresek voltak, a sarkokban dobozok álltak, mintha a doktor csak pár napja költözött volna be.

Marren leült az egyik fotelba, és a karfára tette a kezét.

– Elnézést a rendetlenségért, nem vallám – mondta Sauer, közben ő is helyet foglalt, és keresztbe tette a lábát. Kezét ölébe ejtette, megszokásból a jó kezét felülre. Elegáns öltönytadrágja kivillant a köpenye alól, és jól látszódott drága bőrcipője is. – Tudja, sokat utazom, és nem volt még időm kipakolni. A világ számos pontján veszek részt kutatási projekteken, és előadásokat is tartok mindenfelé, úgyhogy az én életem erre a kis mobil laboratóriumra és a panziószobák világára korlátozódik. Hatalmas szerencse, hogy kivételesen egy albérletet találtam.

– Nincs családja? – kérdezte Marren.

– Nekem a kutatás a mindenem – mondta Sauer. – Nem tudok elképzelni olyan családot, ami az én munkamániámat képes lett volna tolerálni.

– Mit kutat?

– Erről később még beszélek, de most térjünk a lényegre, hiszen mindkettőnk ideje drága. Az öné különösen, nem igaz?

Marren nem válaszolt, de magát is meglepte mennyire elfeledkezett arról, hogy négy nap már el is telt a hátralévő háromszázhatvanötből. Bizony az idő nagyobb kincs, mint eddig bármikor.

– Az algoritmus szerint – folytatta Sauer – Boninger-szindrómája van. Erről azt kell tudni, hogy egy génhiba okozza, és akkor sem tudnának tenni ellene, ha még magzat korában felderítenék a teljes DNS-ét, kimutatva ezt a szörnyű betegséget. A Boninger-szindrómának csak akkor vannak tünetei, amikor a beteg szíve már a leépülés végső stádiumába lép, tehát az utolsó egy évben. A tünetek ráadásul aljas módon megegyeznek a szokásos hétköznapi tapasztalatokból ismert érzésekkel, mint hogy félre ver egyet a szív, fáradtságérzet tör rá az emberre, vagy zsibbad a végtagja. Ettől még nem rohanunk az orvoshoz, de a helyzet az, hogy ennél a betegségnél az nem is segítene.

– Igen, ezeknek én is utánaolvastam.

– Remek – mondta Sauer –, nos kutatótársaim a világ különböző pontjain és én egy kicsit előrébb tartunk a gyógyítás terén, mint amiről a háziorvosok tudnak. A legmodernebb laboratóriumokban, mesterséges intelligencia segítségével dolgozunk a legújabb gyógymódokon. Érdekes, de tulajdonképpen nem ezután kutattunk, mint amit találtunk. Azt nem mondanám, hogy véletlen felfedezést tettünk, de előttem sem teljesen világos, hogyan jutottunk el végül ide. Utólag persze leírtuk a folyamatokat. Fantasztikus az egész!

Sauer pár másodpercig elégedetten elévedt a távolba, közben rövidre nyírt, ősz szakállát simogatta. Talán gondolatban egy fontos díjat vett át éppen. Majd ismét Marrenre nézett és folytatta:

– Van egy új módszerünk, amit bár még nem engedélyeztek, de már több betegen segítettünk vele, még hozzá különféle betegségekben. A kezelés csodálatos lehetősége abban rejlik, hogy betegségtől függetlenül, szinte minden esetben lehetne alkalmazni.

A tesztek és a vizsgálatok még folynak, de már nincs messze, hogy meglegyen a világszabadalom, és az engedélyünk a gyógyításra. Addig viszont önkénteseken teszteljük a módszert. Eddig kilenc ilyen tesztet végeztünk embereken és minden esetben teljes gyógyulást értünk el.

– Dr. Sauber, ez...

– Sauer.

– Elnézést, Dr. Sauer, de ez...

– Túl szép, ahhoz, hogy igaz legyen? Ne mondja, hogy pont ezt akarta kérdezni! Tegnap még egy évet jósoltak magának, most pedig kiderül, hogy a betegsége gyógyítható. Mintha egy ringlispílen ülne, ahol minden pillanatban más tájat lát. Megértem önt, és őszinte leszek. A kezelés még nem kiforrott, és bár az eredményeink jók, és komoly támogatóink vannak, még bármikor történhet komplikáció, de megnyugtatom, komoly professzorok sok évtizedes munkája alapján jutottunk el idáig, akiknek szenvedélye az orvoslás. Mindenki csak jót akar.

– Mennyibe kerül a kezelés és mennyi idő?

– Ezt már szeretem – mondta Sauer. – Gyakorlatias kérdések. A kezelés nem olcsó, de a kutatás tesztelési stádiumában még minden költséget a támogatók állnak, így az ön díjazását is, ha részt vesz a kísérletben.

– Még nekem fizetnek érte?

– Ez természetes – mondta Sauer, és széttárta a kezét. – Hiszen ez egy kísérlet. Még akkor is, ha a sokadik, és a kockázat már minimális.

– Miből áll a kezelés? Mi történik pontosan.

Sauer felemelte a mutatóujját.

– Előbb válaszolok a korábbi kérdésére, hogy mennyi idő a kezelés. Ha minden jól megy, néhány hét. Egy hónap kell a teljes gyógyulásig, és ez varázslatnak hangzik, tudom jól, de ez színtiszta tudomány. A kezelés lényege, hogy mesterséges sejteket juttatunk a szívébe, amik megkeresik a sérült vagy az ön esetében az előregedett sejteket, és egyszerűen átveszik azok szerepét. Ezek az intelligens sejtek az ön DNS-e alapján készülnek, és tökéletesen fel tudják venni bármelyik sejtje funkcióit és méretét,

majd egyszerűen azok helyébe lépnek. Az ön szívében jó sok sejtet ki kell cserélni, de ez sem tart tovább két-három hétnél, és jó eséllyel egy életre megoldjuk a szíve működési zavarait. A mesterséges sejtek nem öregszenek el, és nem hibáznak. Olyanok, mint a nanorobotok, intelligens kis munkások.

– És ezzel a módszerrel már kilenc beteget meggyógyítottak?

– Így van. Legutóbb egy leukémiás kislányt Szingapúrban. Fél éve megfigyelés alatt van, de eddig minden eredménye kiváló.

– Boninger-szindrómát is?

– Nem, azt nem, de ahogy mondtam, a módszer univerzális. Minden betegség ellen működik, ahol a sejtek cseréjével megoldható a gyógyulás.

– Mikor kell választ adnom? – kérdezte Marren.

– Egy hónapig még biztosan a városban vagyok, utána hosszabb időre Szingapúrba kell utaznom. Bármikor válaszolhat, de célszerű lenne addig megcsinálni a beavat-

kozást, amíg itt vagyok. De természetesen állok a rendelkezésére később is, de akkor lehet, hogy utánam kell jönnie.

– Mennyi pénzt kapnék?

– Kétezer eurót tudok utalni, ha aláírja a részvételi nyilatkozatot és megcsináltuk a kezelést.

Marren nagy nehezen leküzdötte, hogy az összeg hallatán ne mosolyodjon el. Régen kapott kézhez ennyi pénzt egyszerre.

– Mi történt a kezével? – kérdezte Marren, és bár tudta, hogy indiszkrét, mégsem érezte kellemetlenül magát.

Sauer felemelte a bal kezét, ujjáiból csak kettő mozdult meg azok is lassan. Megsimogatta másik kezével, majd visszatette az ölébe.

– Születési rendellenesség.

– Miért nem gyógyítja meg az új módszerével?

– Bár lehetne, de, ahogy mondtam, a kezelés lényege, hogy a sérült sejteket lecseréljük jókra. Az én kezemben nem sérültek a sejtek, hanem hiányoznak.

Marren bólogatott.

– Nos, Mr. Marren, hogy döntött?

– Erre aludnom kell egyet – mondta Marren.

– Természetesen.

Hazafelé Marren vett együveg olcsó bort, és azon gondolkodott, hogyan mondja el Norának az egészet. Még a háziorvosnál tett látogatását sem mesélte el neki, képtelen volt rá, de most már nem halogathatja tovább, főleg, ha elfogadja Sauer ajánlatát, ami bár örültségnek hangzik, el kellett ismernie, hogy logikus, és az orvostudomány akár tényleg tarthat már itt.

5

Két nap múlva Marren az apró laboratórium ergonomikus székében ült, amit első látogatásakor nem látott, mivel összehajtván állt a pultok mögött. Több lámpa is megvilágította őt, amitől sápadtnak érezte magát. Bár ez az ősz végén még normális is lenne, tudta, hogy ő nyár közepén is épp ilyen seszínű.

Az elmúlt éjszakákon egyébként sem aludt sokat, folyton azon járt az esze, jól

döntött-e, hogy belement ebbe a kezelésbe, illetve különféle rettenetes forgatókönyveket latolgatott, hogyan mehet majd ez az egész félre. De mit tehetne? Meg aztán mégiscsak Wang ajánlotta be Sauerhez, akiben megbízik, hiszen húszéves kora óta hozzá jár. Ha pedig nemet mondana, ugyan mihez kezdene? Egy éve maradt a földön, aztán vége. Marren teljesen biztos volt abban, hogy ez az egyetlen lehetősége, és bár kezdett megbarátkozni a halállal, a remény mégis távoli jelzőfényként villant fel az égbolton.

Dr. Sauer az egyik pultnál állt, és a laptopján készítette elő a kezeléshez használt sejteket. Egészen meg kellett hajolnia, hogy az ő testmagasságával elérje a billentyűket. Marren úgy látta, szenvedéllyel csinálja, és nem hazudott, amikor azt mondta, az élete a gyógyítás.

– Most az ön DNS-éből vett minta adatait feltöltöttem a mesterséges sejtekre, amiket az MIT egyik laboratóriumában állítottunk elő ottani kollégáimmal. Mindenkinél van belőle minta a tesztelésekhez.

Amikor Sauer elkészült, vastag gumi-kesztyűt húzott, és a tárolóból egy fecskendőbe töltötte át a sejteket. Néhány milliliter, sűrű, de tiszta fehér folyadék volt, akár a tej.

– Felkészült, Mr. Marren?

Marren nyelt egy nagyot.

– Ha tudnám mire kéne felkészülnöm, az sokat segítené.

Sauer kedvesen mosolygott.

– Nézzen körbe! Régen több kórházat kellett volna megjárnia, hogy adjanak plusz tíz évet az életéhez. Steril környezet, orvosi maszk, fertőtlenítés, műtéti beavatkozás, hosszú rehabilitáció és életmódváltás. Most pedig, ebben a pici laboratóriumban, egy laptoppal és egy fecskendővel meggyógyítható bármilyen betegség. Hát nem lenyűgöző?

Marren egyet értett, de ha ezt kimondja, hozzátette volna, hogy „ha mindez igaz”, és nem akart újra tiszteletlen lenni. Tekintete Sauer íróasztala felé tévedt, ahol feltehetően az általa aláírt beleegyező nyilatkozat is lapult. Abban szerepel többek között, hogy

elfogadja a feltételeket, beadhatják neki a mesterséges sejteket gyógyászati céllal, és rendszeres önvizsgálatot kell végeznie, majd bizonyos időközönként személyesen is meg kell jelennie kontrollon. Nem tűnik nagy áldozatnak azért, hogy végigélhesse az életét.

– Üljön nyugodtan, kérem – mondta Sauer, majd béna kezét Marren felkarjára tette, ezután jobb kezével gyakorlott mozdulattal belenyomta a tűt Marren vénájába.

A tűszúrás jobban fájt, mint egy vérvétel, de elviselhető volt. Marren összeszorította a fogát, amíg a doktor teljesen ki nem húzta a tűt.

– Meg is vagyunk – mondta Sauer, és egy gézdarabot helyezett a sebre. – Szorítsa rá pár percig!

– Köszönöm.

– Még ne köszönjön semmit – mondta Sauer, miközben elpakolta a felszerelését. Mindent az arra a célra kialakított fém borítású, puha bélésű táskába. – Jöjjön vissza két hét múlva. Akkor meglátjuk sikerült-e valamit javítanunk a szíven.

Marren arcáról lehervadt a mosoly, de Sauer nem nézett rá, így nem is látta ezt. Tehát Sauer nem biztos a dolgában – gondolta Marren. – Mégsem nőttek az esélyeim akkor?

De nem tette szóvá. Felkelt és a kabátjáért ment.

– Rendben – mondta Marren. – Akkor két hét múlva.

– Ha bármi szokatlan tünetet tapasztal, azonnal hívjon! Ha bizsergető érzést érez vagy zsibbadást a mellkasában, az még normális.

– Értem.

– Jól van! Pihenjen sokat. Ne erőltesse a szívét!

– Úgy lesz. Köszönöm.

– Vigyázzon magára!

6

Tizenhárom nappal később Marren a megbeszélt időben megérkezett Dr. Sauer piciny laborjába.

– Üdvözlöm, Mr. Marren! Hogy van?

– Jó napot! Köszönöm, azt hiszem jól.

– Remek. Meséljen a két hetéről? Mik voltak a tünetek?

– Nos, semmi komoly. Amit mondott, éreztem a mellkasomban némi bizsergést. Volt néhány szokásos tünet is, rendszeretlen szívverés és ilyenek.

– Ez jól hangzik. Jöjjön, megvizsgálom! Álljon oda a falhoz, kérem!

Marren levette a kabátját és a falhoz sétált. Sauer egy tabletszerű eszközt vett elő, és Marren szívéhez tette, a pulóveréhez. Ott tartotta fél percig, majd ezt megismételte az oldalán és a hátán is.

– Mi ez? – kérdezte Marren. – Csak nem egy kézi röntgen?

Sauer felnevetett.

– Nem, ez egy speciális modellező eszköz. Csak a mesterséges sejtekkel kommunikál, és képes bemérni valamennyit, így egy nagyjából háromdimenziós képet kapunk arról mennyi mesterséges sejt van a szervezetében, és hol helyezkednek el. Ha minden jól ment, akkor a szívének a legfontosabb részeit már kicseréltük. Lássuk!

Sauer a laptopjához lépett, ami már meg is jelenítette a modellt. Kifordította a képernyőt, hogy Marren is láthassa. A fekete háttéren fehér pöttyök halmaza látszódott, némileg koncentrálna egy ovális felhőben. Aztán Sauer az egyik billentyűt lenyomva forgatni kezdte a modellt és a pöttyök elkezdtek megkerülni a felhő középpontját. Így, mozgásban már tisztán kirajzolódott, hogy ez egy szív formája. Méghozzá – ahogy Sauer mondta – nagyjából egy félkész szív. Marren megdöbbent.

– Ez az én...

– Igen, Mr. Marren. Az ön szívének a fele már mesterséges sejtekből áll, és úgy tűnik tökéletesen átvették a sejtek feladatait, hiszen nem csak hogy életben van, de alig volt tünete.

– Ez hihetetlen!

– Kérem, üljön le, még megnézek pár dolgot.

Marren csendben tűrte, ahogy a doktor elvégzett néhány vizsgálatot, de közben érezte, ahogy a megkönnyebbülés elárasztja egész lényét. Egy rettentően súlyos problé-

mával találta szemben magát az életben, farkasszemet nézett a halállal, de megúszta. Úgy néz ki, túl lesz rajta. És nem egy év, hanem ha a szíven múlik – és Sauer nem tévedett – akkor bármennyi. Neki volt a leggyengébb szíve, és most az övé lesz a legerősebb.

– Meg is vagyunk – mondta Sauer. – Az eredmények nagyszerűek. Még két hét, és a szíve teljesen lecserélődik. Minden előregedett sejt megújul, és túllesz rajta.

– Honnan tudják ezek a mesterséges sejtek, hogy hol van a szívem határa? Úgy értem, hogyan működik ez sejt szinten?

– Úgy működik, mint egy összejt kezelés. Azokról hallott már, gondolom.

– Igen.

– Ugyanaz a menete, csak szintetikus sejtekkel. Tudják, mivé kell válniuk, és azzá válnak: az ön szívsejtjeivé. Ennyi. Nem gondolkodnak, hanem megkeresik a szív sejtjeit, átveszik a paramétereit, majd a helyébe lépnek.

– Bevallom egy kicsit félelmetes.

– Az emberi szervezettel kísérletezni mindig félelmetes egy kicsit, hiszen még

ma sem értünk mindent teljesen, de megnyugtatom, végül mindig a tudomány fog győzni a természet felett.

Marren felvette a kabátját és megkötötte a sálját. Odakint a vizsgálat alatt feltámadt a hideg, északi szél, ezt az ablakok előtt álló platánfa ágainak ütemtelen táncából lehetett tudni.

– Jól van. Két hét múlva folytatjuk – mondta Sauer.

7

Marren napról napra jobban érezte magát. A szívével és vérkeringésével kapcsolatos összes kellemetlen tünete megszűnt. Jobban aludt, könnyebben ébredt, és valahogy teljesen egészségesnek érezte magát.

Néha elgondolkodott azon, hogy mesterséges szíve van. Hogy az a valami ott belül már nem ő, hanem egy idegen anyag. De megnyugtatta a gondolat, hogy így visszakapta élete hátralévő éveit, és hát az egész mégiscsak egyszerűbb volt, mint egy szívátültetés vagy pacemaker implantáció. Rá-

adásul Sauer még egy gyógyszert sem említett, szó sem volt kilökődésről, sem arról, hogy bármiben is változtatnia kell-e majd az életmódján. Még az is lehet, hogy ezentúl sokkal jobb teljesítményre lesz képes. Végre nekivághat valami nagy tervnek az életében.

Feltűnt viszont neki, hogy a testéből távozó folyadékok halvány vöröses árnyalatot kaptak. Dr. Sauer telefonon keresztül megnyugtatta, hogy ez normális, az elhalt régi sejtek távoznak így módon a szövetből. Amit lát, nem vér, és nem belső sérülés jele.

Egyik este Marren elgondolkodott Sauerén is. Ha ez tényleg ilyen jól működik, és már több kísérletet lefolytattak, hogy-hogy nem lett világhírű, ünnepelt tudós? Hiszen ez a vívmány történelmi jelentőségű. Míg mások még a mesterséges sejtek nyomtatásával és összeállításával próbálkoznak, Sauer már gyógyít velük, méghozzá olyan gyorsan és hatékonyan, hogy az egyszerűen felfoghatatlan. Mi van, ha valami nem stimmel ezzel az egésszel? – kérdezte

magától Marren, de öröme végül lebirkózta kételyeit.

Nora is látta rajta, hogy megváltozott. Magabiztosabb és erősebb lett. Izmai többet bírtak, így, hogy a vérkeringése már-már tökéletes lett. Új szíve új tempót diktált, de szervei, sejtjei is élvezték a bőséget az ínséges korszak után.

A következő vizsgálatnál Marren már az egész szívét látta a monitoron, milliárdnyi apró pontból felépítve. A folyamat lassan a végéhez ér, és saját, beteg szíve eltűnik örökre. Helyét átveszi a mesterséges, soha el nem fáradó új szív, ami mindig úgy dobog, ahogy kell neki. Nem ver félre, nem lassul le, nem lépi át soha egyik határértéket sem.

Marren felpörgette az életét is. Sportolni kezdett, új munkákat vállalt és nagy terveket szőtt. Nora eleinte örült ennek, hiszen párjából csak úgy sugárzott az életerő. Az ágyban is jobban teljesített, soha nem ismert örömöket okozva mindkettejüknek. Ugyanakkor Nora volt az egyetlen, aki érzett ebben a dübörgő melódiában némi

vészjósló felhangot is. Hová tart mindez? Mivé válik a párja végül?

Egyik reggel Marren a tükör előtt állt a fürdőszobában. Levette a pólót, amiben aludt, hogy ne vizezze össze, amikor megmosakszik. Végignézett a testén, ami szerinte már kezdett szálkásodni. Mindig is egy puhány volt, de most végre elkezdett edzeni.

Megfeszítette bicepszeit, majd oldalra fordult esetlenül utánózva a testépítők oldalsó tricepsz pózát. Szerény izmai alig domborodtak ki, de a változás mégis egyértelműen látszódott korábbi testéhez képest.

Elégedetten fordult vissza a tükörhöz, amikor észrevett egy foltot a mellkasán. Alig látható, halvány világos folt volt a jobb mellizma belső részén. Egy hüvelykujjnyi területen, mintha kifakult volna a bőre, ahogy a napgombától szokott az embereknek. Marren megsimogatta, de nem érzett semmit, nem volt másmilyen a bőre azon a részen. Megnyomta, de nem fájt. Nem foglalkozott vele többet, de mivel egy új do-

log volt, eldöntötte, hogy megmutatja Dr. Sauernek a következő vizsgálatkor.

8

Marren nem érte el Sauert, és egyre türelmetlenebb lett. Nem tetszett neki a gondolat, hogy Sauer esetleg úgy utazott el Szingapúrba, hogy el sem köszönt, és magára hagyta őt egy kísérlet kellős közepén. Marren végül elment Sauer laborjához, és őszintén meglepődött, hogy ott találta a doktort, ráadásul akadékoskodás nélkül beengedte a kapun.

Marren ingerülten rontott be a rendelőbe felborítva a fogast. Nem vette a fáradságot, hogy felállítsa, egyből az orvoshoz lépett, és felhúzta vékony pulóverét pólójával együtt. Egészen a nyakáig emelte, hogy Sauer láthassa ritkás szőrrel borított mellkasát.

– Mi a fene ez, doktor? – kérdezte Marren. Sauer arcára őszinte döbbenet ült ki, mint aki még sosem látott hasonlót. – Mi a jó édes kurva élet ez?! – Marren már

ordított, szeme dühösen kémlelte az orvos reakcióit.

Marren a szemközti tükörben maga is látta, hogy felhúzott ruhája alatt sápadt mellkasa három tenyérszerű területen egészen kifehéredett. Helyenként egyáltalán nem volt már árnyalata. Úgy nézett ki, mint egy negatívba fordított Rorschach-ábra, csak épp nem szimmetrikus.

Sauer védekezően maga elé emelte a kezét, így próbálva csitítani a férfit.

– Nyugodjon meg, Mr. Marren! Kérem. Egyáltalán nem biztos, hogy...

– Azt ne mondja, hogy még nem látott ilyet! Mitől van ez?

– Nem... Nem tudom – mondta Sauer, és a fejét rázta. – Jöjjön, hadd nézzem meg közelebbről. Nyugalom! Vetközzön le! Üljön le! Megnézem.

– Más betegnél is előjött ez? – kérdezte Marren, közben levette vékony kabátját, majd pulóverét és pólóját is. Idegesen a földre dobta őket, és beült a jól ismert székbe.

– Nem láttam még ilyet – mondta Sauer, majd közelebb hajolt Marran mellkasához

és egy digitális nagyítóval ezerszeres méretben is megnézte a kifehéredett bőrfelületet.

– Elképesztő – mondta végül, de halkán, ezért Marren tudta, hogy nem neki mondja.

– Mitől van? A kezelés ment félre? – kérdezte Marren.

– Nem hiszem – mondta Sauer. – Ez valami válaszreakció lehet, amit még nem látunk. Ne aggódjon, nem hiszem, hogy komoly.

– Nem hiszi? De hát fogalma sincs róla, hogy mi ez és miért van. Miért mondja, hogy nem komoly?

– Kérem! Nagyon fontos, hogy higgadtak maradjunk. Akkor tudunk együttműködni és megoldani a problémát. Megnézem a szívét is.

Sauer elővette azt a tablet szerű eszközt, és a szokásos módon végigpásztázta Marren mellkasát. Az adatok átmentek a laptopra, és amikor Sauer megnézte, minden rutinja ellenére sem tudta elrejtteni, hogy elszörnyedt a látványon.

Pusztán Sauer arckifejezésétől Marren szeme könnybe lábadt. Láta az orvos szemében, hogy baj van. Az ő szívével van baj, még hozzá komoly.

– Mi az? – kérdezte Marren. Hangja ezúttal erőtlen és halk volt. Sauer kifordította a monitorát, és elindította az animációt.

Marren meglátta a térbeli modellt, olyan sok fehér ponttal, hogy a szíve már nem is látszódott. A fehérség kiterjedt egészen a mellkasáig. A fehér folt, amit a mellkasán látott a szíve folytatása volt.

– A sejtek valamiért... – mondta Sauer, hangjában elkeseredettséggel és csalódottsággal – továbbterjedtek a szíven.

– Hogyan? Azt mondta ez egy őssejt kezelés. Az őssejtek nem terjednek tovább.

– Ezek mesterséges sejtek. Olyanok, mint az őssejtek, de azért nem teljesen. – Sauer megcsóválta a fejét. – Nem így kellett volna történnie.

Marren elővett egy zsebkendőt és megtörölte az orrát, szipogott, majd megmutatta Sauernak.

– Nézze! – mondta, és Sauer felé fordította a kinyitott zsebkendőt, amit barnás-vöröses árnyalatú folt szennyezett. – Minden testnyílásomon keresztül folynak el a régi sejtjeim.

Sauer értetlenül nézett rá, és komolyan küzdött, hogy higgadt és hiteles maradjon Marren előtt.

– Volt már ilyen másoknál is, igaz? – kérdezte Marren. – Mi lett velük, Sauer? Meghaltak? Ez vár rám is?

– Nem dehogy! Nem fog meghalni.

– Nehazudjon többet! – ordított Marren, és az asztalra csapott, amire Sauer össze-rezzent. – Hiszen fogalma sincs, hogy mi történik velem.

Marren felkelt és idegesen járkálni kezdett fel és alá az apró helyiségben.

– Volt egy ilyen kockázat – mondta Sauer –, de nem szabadott volna megtörténnie. Mindent százszor leellenőriztem. A sejtek nem tudják, hogyan kell túllépni a beprogramozott szerv határain. Egyszerűen képtelenek rá, mert a programjuk a szívre korlátozódik. Azokat a sejteket is-

merik csak, azokat keresik meg és cserélik le.

– Állítsa le őket! – mondta Marren. Sauer széttárta a kezét, majd a laptop monitorára mutatott.

– Fogalmam sincs hogyan lehetne megállítani őket. Nézze...

– És akkor mi lesz? Lecserélnék minden sejtet bennem?

– Nem tudom...

– Mondjon már valamit! – kiáltott rá Marren.

– Hát... Lehetséges...

Marren megértette, hogy Sauer vakon kísérletezett vele. Ez megmagyarázta a hírneve hiányát, és hogy a módszere miért nem kapott engedélyt és miért nem terjedt el. Sauer egy csaló, egy erkölcstelen tudós, aki törbe csalta őt, és az életével játszik.

– Mi van a többi páciensével? Velük is ez történt?

Sauer sokáig hallgatott, majd leroskadott a forgószékbe.

– Maga volt az első.

Marren összeprézelte a száját, és egy pillanatig biztosra vette, hogy holtra veri az orvost, de aztán elillant a gondolat, mert ösztönösen inkább a megoldást próbálta keresni. Az idő ellene dolgozik, másodpercenként többmillió sejtet veszíthet el, talán még többet. Ebben az ütemben egy hónap múlva semmi nem marad belőle. Jó kérdés, hogy mi lesz utána? Valószínűleg meghal, hiszen az életet magát mégsem tudja lemásolni semmi, vagy pedig egy kontrollálatlanul burjánzó sejtmassza válik belőle. Legjobb esetben is addig tart a folyamat, amíg az idegen sejtek elérik az agyát. Ott biztosan vége a játéknak.

– Hívja fel a társait! – mondta Marren. Sauer felnézett rá, és látszott rajta, hogy nem lát kiutat a helyzetből. Úgy ült a székekben, mint aki hamarosan rituális öngyilkosságot követ el becsülete megőrzése végett. Kezét a karfán tartotta, de inkább kapaszkodott benne, minthogy támasza lenne.

– Gyerünk! – kiáltott Marren. Sauer összerosztott.

– Nincsenek társaim – mondta Sauer.
– Egyedül csináltam. Illetve néhány dolgot másoktól loptam el, de a sejtek, amik magában vannak teljesen egyediek. Senki sem tudja, hogy létezik ez a technológia.

– Uramisten! – mondta Marren és a hájába túrt, miközben elfordult Sauertől. – Maga elmebeteg! Mit tett velem?

– Én csak jót akartam – mondta Sauer.
– Ha csak a szíve cserélődik le, mindketten híresek lettünk volna. Megváltoztattuk volna az orvoslás történelmét.

– Én nem vagyok kísérleti nyúl! – kiáltott Marren, és Sauerre mutatott.

– De igen. Emlékszik? Aláírta a papírt, még a díját is elutaltam.

– A támogatói sem léteznek? – kérdezte Marren. Sauer bólintott:

– Vannak támogatóim. Egy idős, gazdag emberekből álló csoport nagyon szeretné ezt a kezelést, és minden pénzt megér nekik, hogy megoldjam számukra az öregedés problémáját.

– Dr. Wang tudott erről? Ő is benne van?

– Nem, de pénzért hajlandó volt önt hozzám irányítani. Ön kivételesen jó alany. Egy rákos beteggel nem tudok kísérletezni, mert a mesterséges sejtek jó eséllyel a rákot is lemásolják, hiszen azok is csak sejtek. Ön viszont úgy beteg, hogy minden sejtje ép, nekem pedig pont ez kellett.

– Átkozott szemétláda maga, tudja! – Marren felöltözött, majd az ajtóból visszaszólt. – Egy hét múlva visszajövök. Ajánlom, hogy itt legyen és álljon elő valami megoldással, különben ön lesz az én kísérleti alanyom.

Marren elviharzott, és úgy vágta be maga mögött az ajtót, hogy a kerete megreccsent, és felette vakolat pergett le kis fehér pontokat szórva el a sötét padlón.

9

Sauer eltűnt. Kipakolta a laborját és továbbállt. A telefont sem vette fel, ha Marren hívta. Közben a fehér folt már a hátán is megjelent. Elöl pedig teljes mellszélességben fehér lett a bőre, mint a friss hó. Nyaktól lefelé a köldökéig.

Marren csak most vette a fáradságot, hogy alaposabban utánanézzon, ki is valójában ez a Dr. Sauer. Nem lepte meg, hogy nem talált sok anyagot, azok pedig arról szóltak, hogy Sauer egy komolytalan, hiteltelen tudós, aki „érthetetlen, hogyan kaphatott biológus diplomát”. Kutatásai pedig „a valóságtól elrugaszkodott, veszélyes vakrepülések”, felvetései, elméletei „a tudóstársadalom egészére nézve károsak” – írták róla. Mérhetetlen düh szorongatta új szívét, és bakancslistára került Dr. Sauer kivégzése, amiért hazudott, kihasználta, tönkretette és cserbenhagyta.

Nora aggódott, és egyre többször elhúzódott Marrentől. Marren elszántan kereste a megoldást, hogyan lehetne a mesterséges sejtek terjedését megállítani, de semmi használhatót nem talált. Ez a terület annyira gyerekcipőben járt, hogy a legnagyobb tudósok is csak említés szinten beszélnek róla, konkrétumok nélkül. Marren felkeresett néhány orvost, hogy vizsgálják meg, de senki nem mert beavatkozni. Nem láttak még ilyet, és szinte megrémültek az

agresszíven terjedő, természetellenes fehérségtől.

Mellékhatásként Marren érezte magán, hogy egyre erősebb, és mellizma nem tud elfáradni, bármit csinál is. Különféle gyakorlatokkal kísérletezett, de ha fehér izma-
it terhelte, nem létezett lehetetlen.

Marren feladta a harcot, és bezárkózva várta a halált, amiről úgy gondolta gyors lesz és fájdalommentes, mintha egy kapcsolóval tűnne el a világból, amit majd egy láthatatlan kéz állít át *off* állásba.

Nora nem bírta tovább és elköltözött. Egyik kollégája befogadta, de csak egy hónapra. Mohának hívták, és hosszú göndör hajával le sem tagadhatta volna, hogy a karibi térségből származik.

Nora is érezte a változást, de nem úgy, ahogy Marren. Végre meglépte, amit már régen meg kellett volna. Marren mellett nem volt jövője, benne nem ez a kép élt a férfiról, aki mellett leéli majd az életét. Marren kedves, és fanyar, kritikus humora miatt laza és könnyed személyiség, ugyanakkor egy született lúzer, aki

sosem jut el egyről a kettőre, ami miatt mindig másokat okol, vagy a körülményeket teszi felelőssé. Nora viszont nagyban gondolkodott, igazi kitörésben. Saját vállalkozásról és ingatlanok vásárlásáról álmodozott, esetleg multinacionális vállalat vezetői pozíciójáról, ahonnan visszanevezve a múltja és jelene nevetségesen szegényes lesz majd.

Marren rejtőzködött az emberek előtt, mert azok megbámulták. A fehérség felkúszott az arcára, és elmaszatolt lángmintákban terjedt felfelé az orráig és arccsontjáig. A felkarjain szintén kúszott lefelé a mesterséges sejtek armadája. Lecseréltek minden sejtet, ami az útjukba került, tökéletesen és észrevétlenül átvéve annak minden funkcióját. Mindegy volt, hogy az új sejt másik mesterséges sejthez kapcsolódik éppen vagy még egy eredetihez, minden információ, anyag és kémiai átvitel működött. Lábain a térdénél járt az átváltozás. Nem volt kétséges, hogy belül ugyanez a helyzet. Minden szerve fehér már, a mája, a veséje, a tüdeje, de még a belei is.

Egy alkalommal Marren szándékosan megvágta magát, mert kíváncsi volt, hogy a vére is fehér lett-e. Különös dolgot tapasztalt. Egy pillanatra látta a vérét, ami inkább rózsaszínnek tűnt, mint vörösnek, de a seb nem nyílt szét, hanem ahogy bezárult, úgy is maradt. Marren nagyobbat vágott. A penge felét belevájta a karjába. Halványpiros vére kibuggyant, és lefolyt a karján, de ahogy a penge távozott a húsból, a seb összezárult, és az sem látszódott, hol vágta meg magát. Nem is vérzett többé. A mesterséges sejtek azonnal felismerték egymást és összeakaszkodtak. Mintha nem sérültek volna meg a vágástól, inkább utat engedtek maguk között a pengének. Marren döbbenten nézte a karját, és ujjával simogatta, mintha a sebet próbálná kitapintani. A változások komolyabbak, mint elsőre tűntek... – állapította meg magában.

Marren nem bánta, hogy Nora elment. Szexuális étvágya egyébként is eltűnt. Csak új teste érdekelte, és a lehetőségeket tesztelte, hogy mire lehet még képes. Lehet, hogy egy szuperhőssé válik, aki sebezhetetlen, és

emberfeletti az ereje? Hamarosan eldől a sorsa, mert a fehérség napokon belül eléri az agyvelejét.

10

Az Állami Nyomozóiroda biotechnológiai fegyvereket és fejlesztéseket ellenőrző részlegének volt egy bevetési egysége, amiről csak a legfelsőbb vezetés tudott. Hozzájuk tartozott egy világtól elrejtett kutatóintézet, ahol olyan fejlesztéseket vizsgáltak, amikben kockázatot láttak az emberiség biztonságára. A bevetési egységet és a biztonsági csapatot megalakulásuk óta Maximillian Gadberry ügynök vezette. Szolgálatának hét éve alatt számos titkos kísérletet, tudóstársulást, klónozással, biotechnológiával és mutációkkal foglalkozó zuglabort találtak meg és számoltak fel.

Gadberry hivatalosan titkosszolgálati ügynöknek számított, a legmagasabb jogkörrel, és a tudományos dolgok csak anyyira érdekelték, amennyire a munkájához vagy egy projekt veszélyességének megíté-

léséhez kellett. Viszont a megfigyelés, keresés, vadászat, sőt a likvidálás már sokkal inkább az ő területe volt. Mi több az élete, a hobbija, a hitvallása egyben.

Gadberry hat rohamosztaggal, két terepjáróval érkezett meg a társasházhoz. Miközben felmentek a lépcsőn, mindenkit visszaküldtek a lakásába, aki csak útjukba került. A huszonkilences lakásnál megálltak, majd két ember faltörő kossal betörte az ajtót. Az erőtől, amivel belecsapódtak, az ajtó hosszában kettéhasadt, a zár és a zsanérok kifordultak a helyükről. A kommandósok fegyverrel előre benyomultak a lakásba, és a nagszobában meg is találták a férfit, akit kerestek. Farmerban és fekete kapucnis pulcsiban állt az ablaknál, nekik háttal. A kommandósok félkörben körbeállták, és hat fegyvert fogtak rá. Gadberry kilépett emberei közül. Elegáns öltönyt viselt, és férfias parfüm illata lengte körbe. Zsebében ott lapult az engedély, ami minden eszközt megenged számára, hogy bevigye Gerald Marrent. Egy harcos gyanakvó tekintetével figyelte Marren minden rezdülését.

– Marren? – kérdezte Gadberry. Erőteljes hangja betöltötte a szobát. Ellenvetésnek, mellébeszélésnek nincs helye, ezt mindenki érezte belőle.

A kapucnis pulcsis férfi lassan megfordult. A kapucni alatt egy hófehér emberfej nézett vissza Gadberryre, aki egy pillanatra hunyorított a szörnyűségtől és a döbbenettől. Marren nem tűnt fenyegetőnek, de éppen embernek sem. Gadberry profizmusa és több évtizedes rutinja nem hagyta, hogy kizökkenjen.

– Ezt vegye fel! – mondta Marrennek, és az egyik kommandósra mutatott, aki egy speciális vegyvédelmi ruhát tett le közéjük. Az öltözők nem engedte, hogy Marren egyetlen sejtje is kijusson a külvilágba, és némileg a mozgásában is korlátozta.

11

Sauer hetekig rejtőzködött egy eldugott garzonban, amit álnéven vett ki. Nagy rutinja volt ebben, mivel gyakran váltogatta a városokat, ahol újabb és újabb kísérlete-

ket végzett, behálózott pácienseken, akik többnyire nem érték meg az adott év végét. Most azonban rendesen félrementek a dolgok Marrennel. Ilyen még nem történt. Marren még mindig életben van, pedig nem kéne neki, ráadásul egy mesterséges sejttömeggé változott, ami él és virul. Erre még Sauer sem volt felkészülve, pedig az ő elméletei gyakran rugaszkodtak el a valóságtól. Sauer aggódott, hogy ezúttal nagy felhajtás kerekedik az ügyből. Újságírók, nyomozók jönnek, esetleg Marren csinál valami ostobaságot.

Nem ez történt, viszont Sauer egyik reggel különös felfedezést tett, amikor régi tanulmányait nézte át.

A könyveit és saját írásait tároló kartondoboz mellett állt és bal kezében tartotta a nyomtatott, összetűzött dokumentumot. Jobb kezével lapozott. Az egyik oldalon a mesterséges sejtek terjedésének visszafordításáról olvasott, és annyira elmerengett az ötletein, hogy a könyv kifordult a kezéből. Bal kezével kapott utána és gerincénél megragadta a levegőben. Lassan felemelte,

és csodálkozva nézte a kezét, amivel ilyen mozdulatra soha életében nem volt képes. Keze megváltozott, teljesen egészségesnek tűnt, kivéve, hogy csuklótól lefelé kifehéredett.

Eddig nem vette észre, mert megszokta, hogy béna kezét mindig maga mellett tartja, és keveset használja. Nem is az egész fehéredett ki, csak foltokban, ami a szőre miatt alig látszódot.

– Ne! – mondta maga elé, és elszörnyedve nézte megújult végtagját. Elejtette a tanulmányt, és az ablakhoz lépett. Lassan forgatta kézfejét a fényben, minden oldalról megvizsgálta, majd mellé tette a jobbát is, és szinkronban mozgatta őket, hogy össze tudja hasonlítani. Egyformák voltak, csak az egyik fehérebb.

– Ez lehetetlen – mondta Sauer, és a megállapítás úgy sokkolta, mintha víz alá nyomták volna. Ez azt jelenti, hogy bárki elkaphatja, és a sejtek elburjánzának az egész világban, mint egy járvány. Mi van, ha állatokra is átkerül? Mi van, ha innentől senki sem hal meg? Hogyan születnek új gyer-

mekek? Vagy mindenkiből csak egy fehér massa lesz a végén? Aztán rájött, hogy ennél nagyobb a baj, mert ezt ő indította el, és ezért vadászni fognak rá.

Ekkor berobbant a bejárati ajtó és álarcos kommandósok özönlöttek be. Sauer felsikoltott, és a falhoz hátrált, de rettentő lassan reagált, és mire felfogta, hogy betörtek hozzá, már körbe is állták, és fegyvert fogtak rá. Egy öltönyös férfi lépett elő közöttük.

– Le a fegyverekkel! – mondta, mire az emberei a földre irányozták a puskacsöveket.

– Kik maguk? – kérdezte Sauer.

– Maga nem kérdez – mondta Gadberry.

Az egyik kommandós Gadberry kezébe adta Sauer személyi azonosító kártyáját és mobilját.

– Dr. Erbert Sauer – mondta Gadberry, és a kártyát a mobilhoz ütögette párszor. – Régóta keressük magát, de mások is. Örüljön, hogy mi találtuk meg. Öltözzön! Velünk jön.

Ugyanolyan ruhát kapott, mint Marren. Sauer látta az öltönyös férfin, hogy felesle-

ges minden további szó. Vergődhet, megszökhethet, de ezek beviszik a végén. Csak azon aggódott, hogy hova.

12

Több napot autóztak, mire végre leparkolt a nagy terepjáró. Marren tudott aludni a kocsiban, rendszeresen kapott inni és enni, de nem beszélt senkihez és hozzá sem szóltak. Az örök, akik kísérték békén hagyták. Néha eltűntek vagy váltották egymást, de valaki mindig szemmel tartotta.

Amikor végre kiszálltak, két férfi fogta közre, és kísérte be egy sziklába vájt épületbe. A nap már lement, de még nem sötétedett be teljesen. Az időjárás téliesre fordult, de az első hó még váratott magára. Marren körbenézett, de minden irányban csak sziklákat látott, szakadékokat, hegyormokat és rengeteg erdőt.

Az épületen belül lementek az alagsorba, három emelettel a felszín alá. A folyosó, ahová a lift megérkezett úgy nézett ki, mintha épp az átadási ünnepségre készítet-

ték volna elő. Patyolattisztaság és rend uralkodott. Minden lámpa égett, a falak egyetlen felületi hiba nélkül simultak egybe. A modern dizájn és színek azt éreztették ez egy jó hely, de Marrennek az első gondolata mégis az volt, hogy innen nem kerül ki élve.

A folyosó egyik oldalán tágas szobák nyíltak ablakos ajtókkal. A másik oldalon feliratozott ajtók sorakoztak. Marren az általa celláknak nevezett oldalt figyelte, és amennyire tudott benézett az ablakokon.

Nem voltak kétségei, hogy ezek itt egyfajta börtönök, bár amit a berendezésből látott, inkább tűntek luxusszállodák szobáinak.

Az első szoba üresen állt, de a másodikban egy ismerős arcot pillantott meg. A szoba közepén Dr. Sauer állt, a léptekre feleremelte a fejét. Sápadtnak és fáradtnak tűnt.

A következő szobában nem lakott senki, a harmadikban pedig egy idegen férfi ült egy kanapén és olvasott. Arca nem látszódottnak tűnt, mert részben takarta a könyv, amit a kezében tartott.

A következő szoba lakója az ajtóban állt és az ablakon át nézte, hogy kit hoztak be. Marren ebből jött rá, hogy az ajtók belülről nem nyithatók, hiszen, akkor ez a rab biztosan kinyitotta volna, hogy többet lásson... Marren megtorpant, de az örök egyből tovább lökdösték. Nora állt a cella ajtajában. Elkeseredett és rémült tekintettel nézett Marrenre. Arca falfehér volt, de nem úgy, mint a sápadt embereknek szokott, hanem ahogy az ő arca volt fehér. Szájáról Marren leolvasta, hogy hang nélkül, de az ő nevét mondja.

Egy szoba kimaradt, majd megérkeztek Marrenéhez, és ő készségesen besétált.

– Leveheti a ruhát, és ott talál ennivalót is – mondta az ör. – Pihenjen! Szüksége lesz az erejére.

Kulcs nem fordult, zár nem kattant, Marren mégis biztos volt benne, hogy nem tudna kimenni.

A szemközti falat egyetlen hatalmas ablak töltötte ki, ami az erdőkre nézett. A fenyők lombjából érződött, hogy egy sziklafal oldalában lehetnek és alattuk legalább tíz méter szakadéknak kell lennie.

A szobában, úgy tűnt, minden megvan, ami a hosszú távú itt tartózkodáshoz kellhet. Ruhásszekrény, zuhanyzó, ágy, hűtő, kanapé, tévé, könyvek, és néhány testedzéshez szükséges kellék. Marrennek el kellett ismernie, hogy ez a szoba jobb, mint bármelyik lakása egész életében.

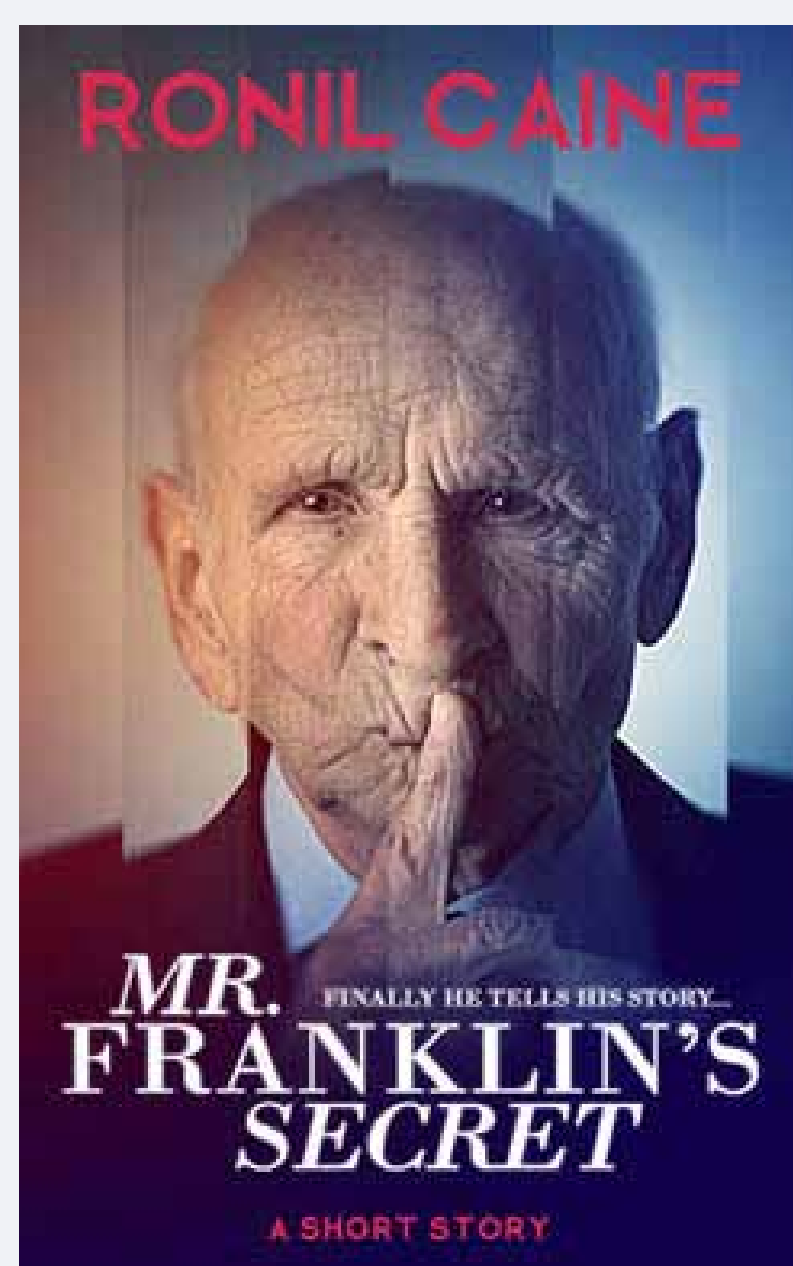
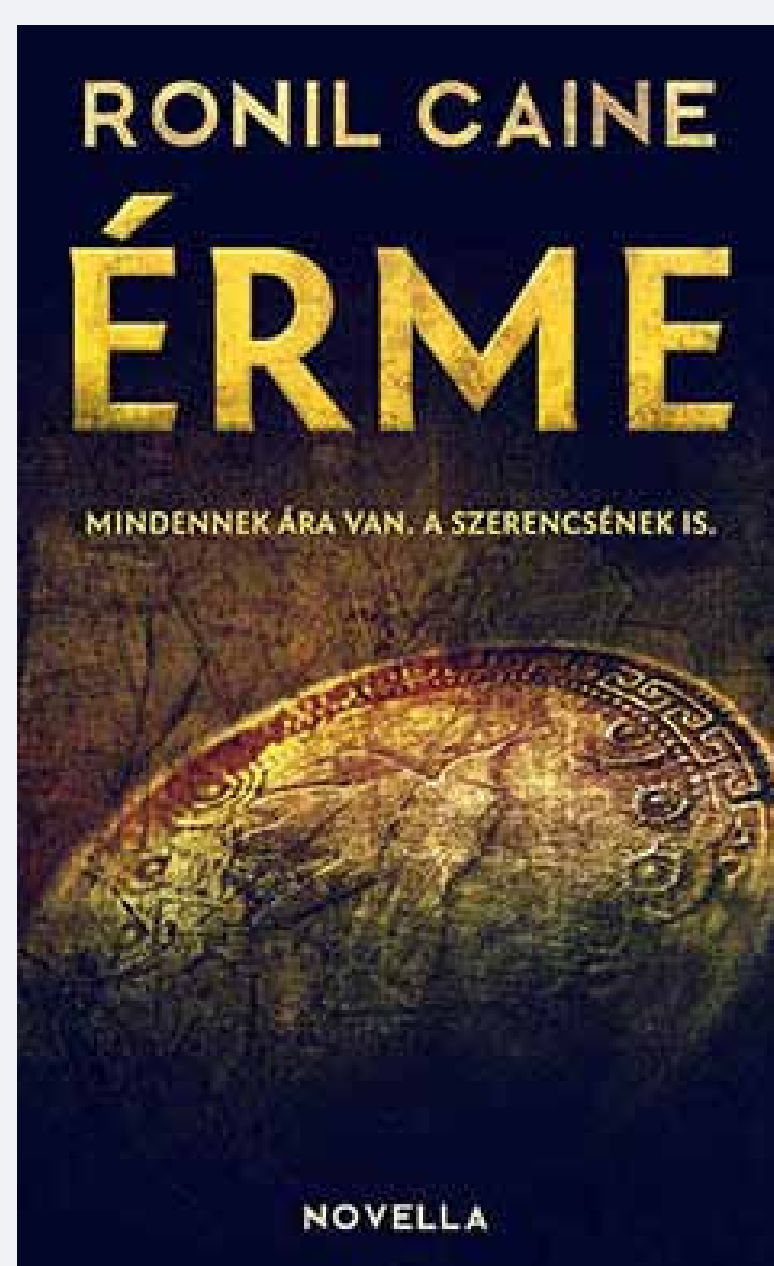
A sarokban egy műanyag asztalon bőséges vacsora várta. Rántott csirke, kenyér, sült burgonya és saláta. Marren leült enni, közben próbálta összefoglalni mi történt vele, és hogyan került ide.

Sauer egy hazug disznó, ez nem kétséges, viszont túl nagy ráhatása nem lehet a dolgokra, ha őt is behozták. Az idegen fickó a cellában vajon ki lehet? – kérdezte magától Marren. – Biztos Sauer egy másik páciense. És Nora? Ő hogyan került ide, és miért ilyen fehér? Ők csináltak vele valamit? Esetleg... elkapta tőlem ezeket a sejteket, és ő is... Nem, ez nonszensz! Az viszont érdekes, hogy a három rabból kettő kapcsolódik hozzám. Lehet, hogy a harmadik is, csak nem tudom még hogyan. Na, és vajon mi ez a hely? Egy kutatólabor? Megmente-

ni akarnak, vagy csak a sejtjeimet lecsapolni tudományos kísérlet vagy biológiai fegyvergyártás céljából?

Marren nem áltatta magát, bármit is terveznek, nem lesz jó vége.

Lapozz tovább!

Tudtad?

A ronilcaine.com oldalon további sci-fi, horror és misztikus műfajú novellát tölthetsz le ingyenesen.

Link:

<https://ronilcaine.com/scifi-novellak/>

Lapozz tovább!

2. RÉSZ:

REGENERÁCIÓ

Dr. Sauer a kanapé háttámláján ült és az ablakon át nézte a végtelen völgyet. Eleinte azon gondolkozott, hogy az események láncolatában hol döntött rosszul, és vajon milyen sors vár itt rá. Aztán már csak azt figyelte, talál-e hibát a tökéletes minőségű vetített képben, mert szerinte az ablak mögött csak szikla van, semmi szabadság. Ez a hely – Sauer véleménye szerint – egy kutatólabornak álcázott tiltott kísérleti börtön. Gadberry pedig egy lágertiszt modern változata.

Halk zizzzenéssel kinyílt az ajtó, és belépett Gadberry, mintha csak arra várt volna a folyosón, Sauer mikor gondol rá. Két fegyveres őr kísérte, mögöttük egy férfi és egy nő jött be a szobába, akik tabletet tartottak a kezükben. Mind az öten tetőtől talpig védőruhát viseltek, mintha vegyi fertőzésveszélytől tartanának. Sauer a becsukódó ajtón át látta, hogy a folyosón legalább még két fegyveres férfi állt.

– Dr. Sauer – mondta Gadberry, közben magához húzott egy széket és leült rá

fordítva, karját a támlára tette. Sauer nem mozdult, csak azon morfondírozott, hogy Gadberry és csapata vajon csak túl óvatos vagy valóban ennyire tartanak tőle, hogy automata fegyverek kellenek ellene.

– Hol vagyok? – kérdezte.

– Ez egy kutatóintézet – mondta Gadberry –, ahol többek között az olyan különleges embereket vizsgáljuk meg, mint amilyen ön lett.

Sauer megnézte a kezét, ami mostanra látványosan kifehéredett, és a fehérség terjedt felfelé, már a kulcscsontjánál tartott.

– Ön valami rendkívülit vitt véghez – mondta Gadberry –, amit egyelőre kénytelenek vagyunk titokban tartani a világ előtt. Egyet ért velem, hogy erről az átlagemberek még nem tudhatnak? Nem állnak rá készen.

Sauer egy rövid ideig farkasszemet nézett a parancsnokkal, aztán bólintott. Legyen, ahogy óhajtja.

– Köszönöm, hogy eddig ilyen készséges volt – folytatta Gadberry –, maradjon is így, és akkor gyorsan végzünk. Megpróbálunk segíteni önökön, de ehhez rengeteg

vizsgálatra lesz szükség, valamint az ön segítségére. Kérem, árulja el, mi történt önökkel. Miért lettek ilyen... – Gadberry felfelé fordított tenyérrel végigmutatott Saueren – ...fehérek?

Sauer végignézett a társaságon. Gadberry feszülten figyelt. Sauer látta rajta, sisakjának plexijén keresztül, hogy mindenre figyel. Azt is észrevenné, ha kihullana egyetlen szempillája. A nő és a férfi – Sauer szerint valamiféle tudósok – jegyzetelésre készen tartották a tabletjeiket, és legalább annyira fókuszáltak rá, mint Gadberryre. A két fegyveres pihenőállásban éppen nem felé nézett, de elég jól képzettnek tűntek, ami a szerelésüket illeti. Ha megindulna Gadberry felé, legjobb esetben is csak félútig jutna, mielőtt kapna harminc-negyven lövedéket. Kivéve, ha a mesterséges sejteknek köszönhetően nem lett sokkal gyorsabb, és ellenállóbb a lövedékekkel szemben. Visszanézett Gadberry-re.

– Néhány tudóstársammal a mesterséges sejtekben rejlő lehetőségeket kutattuk. A nanotechnológiát és a háromdimenziós

szervnyomtatást ötvöztük a génszerkesztéssel, és végül sikerült használható sejteket és molekulákat nyomtatnunk. Ezzel párhuzamosan fejlesztettünk egy mesterséges intelligenciát is, egy tanuló szoftvert, ami segített megtalálni a helyes irányt, és új kombinációkat modellezett nekünk. A feladata az volt, hogy találja ki, miként valósítható meg egy magasabb szintű emberi faj, a rendelkezésre álló technológiával.

Sauer elmerengett, mert ez így kimondva eléggé magasztosan hangzott. Gadberrynek úgy tűnt, Sauer büszke arra, ami történt, és nem feltétlenül éli meg kudarcként, hogy ide került.

– Eleinte – folytatta Sauer – mindannyian a Nobel-díjat láttuk a projektben, de egy idő után a többiek már csak a veszélyeket. Sorra szálltak ki, és kongatták a vészharangokat. Végül bejelentettük, hogy a projektet befejezzük, és a társulást feloszlátjuk. De én tovább dolgoztam. A lehetőség, hogy a sejteinket kicseréljük mesterséges, örökké élő sejtekre, nem hagyott nyugodni, és néhány gazdag embert sikerült meggyőznöm, hogy

támogasson. Az eredmény még nem teljesen volt kész, de én már ki akartam próbálni. Magamon nem mertem, így hát kerestem valakit hozzá. Évekig kutattam, mire megtaláltam Marrent. A nehézséget az okozta, hogy a cseréhez ép sejtek kellenek, tehát kvázi egészséges emberre van szükség, aki mégis rávehető egy ilyen kezelésre. Bár így utólag azt gondolom, egy végső stádiumú áttétes rákos beteg is megfelelt volna, mert a sejtek a DNS alapján kijavítanak minden hibát, és mire befejeződik a csere, egészséges lenne az illető.

– Mire számított, mi történik Marrennel – kérdezte Gadberry, és az ő szobájának irányába mutatott hüvelykujjával.

– Erre – mondta Sauer. – Tudtam, hogy ez lesz. Egy fejleményre nem számítottam, hogy képes átterjedni egyik emberről a másikra. Hiszen a program szerint a sejtek Marren DNS-ét követik, de úgy tűnik, amikor valahogyan átjutottak az én szervezetembe, akkor alkalmazkodtak az új DNS-hez.

– Nem ön írta a programot, ami vezérli őket? – kérdezte a tudós nő. Sauer meg-

lepődött, hogy a nő is kérdezhet, de látta Gadberry-n, hogy meg sem rebbent a szeme.

– Válaszoljon a kérdésre, kérem – mondta Gadberry, és úgy mutatott a tudósnő felé, hogy közben nem vette le a szemét Sauerről.

– Részben, de inkább a mesterséges intelligencia csinálta – mondta Sauer. – A dolog persze logikus, hiszen az MI feladata az volt, hogy tervezzék meg egy magasabb szintű emberi fajt, és ő megcsinálta. A megvalósítás legegyszerűbb módja pedig a fertőzés-ként terjedő sejtcseré.

– Hol van most ez az MI? – kérdezte Gadberry.

– A laptopomon, a laborban...

– Itt van nálunk. Belépési kód?

– Arcfelismerés védi.

– Pinkód?

– Paris, kötőjel, Brussels, kötőjel, Vienna, huszonkilenc.

– Mr. Campea – mondta Gadberry a tudósnak, aki mögötte állt –, szóljon Mr. Mosbynek, hogy vizsgálják meg a mesterséges intelligenciát.

A tudós elmerült a tablet kijelzőjében.

– Mit gondol, dr. Sauer, mégis mi történt Marrennel? Mi lett belőle? És mi lesz önből?

Sauer átgondolta a választ, mielőtt megszólalt.

– Az emberi evolúció következő lépcsőjén állunk. De, hogy mik a határok, azt nem tudom. Én még félig a régi sejtjeim vagyok. Az átváltozás üteme mindenkinél más. Marrennél exponenciálisan terjedt szét a teste közepéből, nálam viszont a kezemből indult el felfelé, és jelentősen lassúbb a folyamat, talán mert idősebb vagyok, nem tudom.

– És mi lett az elmével? Miért nem lett Marren agyhalott, hiszen a neuronjai is kicserélődtek nem igaz?

– De igen. Biztosan. Én is arra számítottam, hogy amint eléri a sejtek az agyat, vége. De nem így történt. Lecserélték sejt-ről sejt-re, és átmentettek minden információt.

– Ezt mi is meg fogjuk azért vizsgálni, bár Marrenről semmi információnk nincs.

Önt viszont régóta figyeljük, és bár többnyire ügyesen maradt a radar alatt, azért tudtuk, hogy készül valamire, vagy inkább úgy mondanám, sejtettük, hogy előbb-utóbb valami rosszul sül el.

– Miért nem akadályoztak meg, ha már ennyire tudtak mindenről?

– Nekem nem az a dolgom, hogy megakadályozzam az új technológiákat, hanem, hogy begyűjtsem azokat. Az itteni csapat pedig megérti, feldolgozza, majd az embe-riség szolgálatába állítja, anélkül, hogy bárki előnyre tenne szert a többiekkel szemben. Nem engedhetjük meg, hogy egyetlen ember megelőzze a faj egészét. Mi vagyunk a világ technológiai egyensúlyának őrzői, ha úgy tetszik.

– Képzelem mekkora veszélyt jelentek a társadalomra – mondta Sauer.

– Még ön sem tudja mire képesek ezek a sejtek. De mi ki fogjuk deríteni.

Moha pánikrohamokkal övezve élte meg, ahogy a teste lassan kifehéredik, és régi sejtjei gennyes váladékként ürülnek ki testéből, minden lehetséges úton. Nem értette, miért van itt, mit tettek vele, és rettegett a haláltól. Egyszerű ember volt, és ezt tudta is magáról. Az életben sem vágyott másra, minthogy keressen egy kis pénzt, amit aztán elszívhat és kész.

Nora tetszett neki, és sokat beszélgettek munka közben, amikor az ebéd előtti és a délutáni időszakban kevesebb volt a megrendelés a kifőzdében. Moha tudta, hogy Nora fél Marrentől, amiért megváltozott – bármit is jelentsen ez –, és szeretne valamilyen menedéket. Kapott az alkalmon, és meghívta magához, szigorúan átmeneti megoldásként.

Nora sokat mesélt neki Marrenről, és az életéről. Valószínűleg évek óta nem volt kinek kiöntenie a lelkét. Moha jó hallgató-ság volt, és közben nem volt rest újratölteni a borospoharaikat. Végül Nora hagyta

magát megcsókolni, és sodródva a vágytól, félig-meddig tudatosan, de lefeküdtek egymással. Nora sosem gondolt rá, hogy ezt hagyná-e megtörténni, de Marren ügyetlenkedése, majd egyre félelmetesebb külseje után jó volt egy valódi, egyszerű emberhez odabújni, aki nem több és nem kevesebb, mint aminek megszületett.

Moha sejtette, hogy kapcsolatra nem számíthat Norától, de nem is érdekelte, hiszen ő a mának élt, tervek nélkül. Nora pedig mintha tartana valahova, bár épp nem figyelt, amikor a nő erről mesélt neki az este.

Úgy érezte, ez az egész most évtizedes távolságba került. Felfordult körülötte a világ, mintha egy álomban lenne, amiből nem tud felébredni. Egy tengerimalac érezheti így magát, ha egy gonosz gyerek feje tetejére állítja a terráriumát.

Napjai egyformán teltek, és az időt csak a napszakok változásával tudta mérni az ablakon át. Néha bejöttek hozzá, elvégeztek pár vizsgálatot, megszúrták, nyálmintát vettek, látás, reflex és egyensúly teszteket végeztek, aztán magára hagyták. Közben

Moha testén a fehérség egyre terjedt tovább.

Aztán egy nap eljöttek érte. Egy egész hadsereg jelent meg a szobájában (cellájában), vegyvédelmi ruhában. Fegyverek, orvosok, és maga Gadberry is, szigorú tekintetével. Gadberry sosem tartott a kezében semmit, szerette, ha szabadon gesztikulálhat. Moha érezte, hogy eljött a változás ideje. Talán végre ráléphet a szabadság felé vezető útra. Ösztönei veszélyt szimatoltak, de a remény – az az istenverte remény – bizakodóan dobogtatta meg szintetikus szívét.

Moha engedelmesen ment, amerre Gadberry mutatta, marcona kísérete gyűrűjében. Mögöttük lemaradva az orvosok csoportja, akik szüntelenül tableteiken tappogtak ujjakkal.

Egy tágas, üres terembe kísérték be, pár emelettel lejjebb. Itt egyetlen orvosi szék állt, és két kamera a székre irányítva. Újabb orvosok léptek hozzá, beültették Mohát a székbe és leszíjazták. Nem egyszerű bőrszíjak voltak, hanem szénszálas erősítésű

hevederek. Minek ez? – kérdezte magában Moha. – Mintha tartanának tőlem, pedig én a légynek sem ártottam soha, ennek biztosan utánanézték. Akkor mire ez a nagy felhajtás? Mégis mire készülnek?

– Mr. Borg – mondta az egyik orvos, aki a rangidős lehetett. Miközben odalépett hozzá, kezeit háta mögött kulcsolta össze. Moha elgondolkodott, mikor szólította bárki is a vezetéknévén. Talán tavaly a reptéren, amikor hazarepült a szüleihez Haitire. – Az én nevem Dr. Emerson. Én vezetem a kísérleti részleget. Az én feladatom lesz, hogy megvizsgáljam, mi történt önnel.

– Bámulatos – suttogták a háttérben álló orvosok. – Hihetetlen.

Moha zavartan nézett körbe. Úgy figyelték, mintha egy ritka állatfaj lenne, amit most hoztak be az állatkertbe. Aztán magára nézett. Fehér karja régen messze volt a természetestől. Valóban úgy nézett ki, mint egy földönkívüli.

– Miért vagyok leszíjazva? – kérdezte Moha.

– Nos – mondta Emerson –, nem tudjuk pontosan mivel állunk szemben, és bizonyos kezelésekre hogyan fog reagálni. A mesterséges sejtek ellenállóképessége százszorososa a biológiai sejtekének, így az ön ereje is valószínűleg emberfeletti. A szíjak csak elővigyázatosságból kellenek, nehogy egy önkéntelen mozdulattal kárt tegyen valakiben vagy éppen saját magában.

– Mesterséges sejtek? Mégis miről beszél?

– Norától kapta el. Ő pedig Marrentől. Terjed, mint egy vírus, és aki elkapja. – Emerson Moha karjára mutatott –, az kifehéredik.

Moha arcára őszinte döbbenet ült ki.

– Igen – mondta Emerson –, ezt nem könnyű elképzelni, sem felfogni, megértem. Az történt, hogy Marren mesterséges sejteket kapott, hogy megmentse a szívét, de a sejtek nem csak a szívét mentették meg, hanem eluralkodtak az egész szervezetében. Minden sejtjét lecserélték mesterséges sejtekre. Komolyan mondom, mint egy átkozott grey goo scifi film. – Emerson egy

futó pillantást vetett Mohára, és látta rajta, hogy eddig nagyjából a sci-fi-t értette meg. – A lényeg, hogy a folyamat nem visszafordítható, viszont a maga szervezete nagyon értékes titkokat rejt a mesterséges sejtekről és azok együttműködéséről. A korábbi vizsgálatok alapján szinte biztosak vagyunk benne, hogy ez nem okoz önnek gondot.

– Mi nem okoz gondot?

Emerson előre hozta kezét, az egyikben egy lézerszike volt. Moha alkarja fölé tartotta, bekapcsolta és elhúzta felette. A láthatatlan fénypenge ellenállás nélkül levágta a végtagot, mielőtt Moha egyáltalán felfogta volna, hogy mi történik. Aztán ordított, és kapálózott, de bal karja nem mozdult, csak könyékhajlattól felfelé. Fehér vér szivárgott a sebből, majd amikor elmozdult a csonk, ömleni kezdett a székre és a padlóra. Moha pánikolt, és könnyező szemekkel visított levágott karjára.

Emerson kicsatolta a szíjat a csuklón, majd elemelte az élettelen testrészt, hogy megnézhesse a vágást. Leszámítva, hogy a hús, a vér és az izmok fehérek voltak, for-

mára, elrendezésre minden normális, emberi szervnek látszódott. Emerson komótosan visszaigazgatta a kart a helyére.

– Maradjon nyugton, Mr. Borg! Maradjon nyugton!

De Moha egyre csak ordított és vergődött. Prüszkölt a nyál a szájából, és kifehéredtek a szemei az erőlködéstől, ahogy vészökött beléjük. Csak akkor hagyta abba, amikor bal kezén megmozdultak az ujjai. A pánikot felváltotta a gyermeki döbbenet. Úgy nézett a kezére, amit ő maga mozgattott újra, mint egy féléves gyermek, aki épp felfedezi a végtagjait.

– A mesterséges sejtek – mondta Emerson a körülötte álló embereknek és a kamerának –, ellentétben a normális, emberi sejtekkel, képesek minden kapcsolatot megjegyezni és reprodukálni. Levághatunk egy végtagot, de ha visszarakjuk a helyére, a sejtek megtalálják az utat egymáshoz, és minden kapcsolatot helyreállítanak. Még hozzá néhány másodpercen belül.

Úgy emelte a magasba Moha visszaforrt karját, mintha boxmérkőzésen győzedel-

meskedett volna. Majd visszatette a karfára és leszíjazta.

– Elnézést Mr. Borg, ezért a kellemetlenségért, de mindannyiunk számára demonstrálnom kellett, hogy mivel is állunk szemben. – Emerson a hallgatósághoz fordult. – Ezek a sejtek reprodukálják önmagukat, képesek megfertőzni bármilyen élő sejtet és átvenni annak helyét és funkcióját a szervezetben. Ha ez kijut innen, az egész világon ragályként söpörhet végig, amit talán soha nem leszünk képesek megállítani. A mi feladatunk most az, hogy ezzel a három alannal közösen rájöjjünk, miként lehet ezeket a sejteket megállásra, alvó állapotra vagy megsemmisülésre kényszeríteni.

Emerson Gadberry felé fordult és biccentett.

Moha megfeszítette izmait, és próbálta kiszabadítani magát a kötelékeiből. Rángatta a széket, a szíjat, de nem tudott megszökni. Gadberry intett négy emberének.

– A megbeszéltek szerint – mondta Emerson –, a kísérlet következő fázisában megpróbáljuk kideríteni, hol van az a határ,

ahonnan a sejtek már képtelenek megtalálni egymást és regenerálni a szervezetet.

A négy maszkos őr acél bontókalapácsokat tartott a kezében, fél méteres nyelelkekkel. Körbeállták Mohát és szó nélkül ütni kezdték. A hatalmas kalapácsok borzalmas roncsolást végeztek. Az első találat a vállát érte, ami rögtön természetellenes szögben kifordult.

Moha valahol örült neki, hogy túl lesz ezen a rémálmon, de mégis elsírta magát, amiért ilyen fiatalon és értelmetlenül ér véget az élete, egy laborban, a világ peremén.

Az egyik csapás a fején találta el, hiába próbált kitérni előle. A kalapács lesújtott, és Moha feje tenyérszerű helyen behorpadt, ő pedig elveszítette az eszméletét. Az ütések tovább zúdultak rá, míg végül nem maradt ép csont a testében, és izmait több helyen pépes masszává döngölték. Úgy feküdt a székben, mint egy hanyagul odavetett, gyűrött ember-jelmez. Fehér hús és fehér belsőségek látszódtak ki több helyen, és mindent beborított a hófehér vér.

– Elég lesz! – mondta Emerson. – Nem akarjuk megölni. – Félig akaratlanul, de kuncogott a mondat lehetetlen kicsengésén. Az örök hátrébb léptek, Emerson pedig közelebb ment, és több műszerrel is megvizsgálta Moha összetört testét.

– Van benne élet – mondta, és nem lepődött meg rajta. Ám Moha nem mozdult. Maradék vére lassan csepegett a széke köré kifolyt tócsába.

– Túllőttünk a célon? – kérdezte Gadberry.

– Várjunk még egy kicsit – mondta Emerson, és le sem vette a szemét Moha testéről, bár maga sem tudta milyen csodát várt. Kizárt, hogy ebből az állapotból egy élő szervezet felépüljön, még akkor is, ha mesterséges sejtekből áll.

Aztán a rongyokba tekert húshalom megmozdult. Remegni kezdett, a kifordult végtagok görcsbe rándultak, a fej pedig előre billent. Egyik karja öt helyen hajlott, hajdani könyökénél kiállt egy csontszilánk a bőréből, mégis felemelkedett és próbálta felvenni korábbi formáját.

A koponyán lévő horpadás is mintha kisebb lett volna, és a lógó arc is kezdte visszanyerni korábbi kerek formáját. Közben a teste tekergőzött és rángatózott, az egyik karja ki is szabadult a szíjból, köszönhetően az összezúzott csuklónak.

Az örök döbbenten és rémülten álltak körbe az agonizáló félholt emberi roncsot, aminek fehér vére, mintha önállóan visszafelé igyekezne a testébe.

Gadberry felemelte a kezét.

– Ne bántsák! – mondta a fegyveres embereinek. – Mindenki maradjon a helyén!

Moha sejtjei szüntelenül keresték korábbi helyüket a szervezetben. De közben más is történt, és erre Emerson figyelt fel.

– Nézzék! – mondta, és az alany lábára mutatott, ahol egy duzzanat alakult ki, ahogy összegyűltek benne a sejtek. Kétszer akkora lett a térde, mint korábban, de aztán a csomó gyorsan apadni kezdett. – A sejtek, átveszik egymás funkcióját. Helyet cserélnek a testben.

Gadberry nem hitt a szemének, pedig már eddig is elég abszurd volt látni, ahogy

egy holtra vert ember rángatózni kezd, majd lassan visszanyeri korábbi alakját. Végül nem szólt, csak nézte Mohát, ahogy készülődik.

Moha hörgött, köhögött, prüszkölt, néha felordított torz hangon, ahogy törött állkapcsa engedte. Negyed óra kellett, hogy visszanyerje sértetlen formáját, akkor aztán, mintha álomból riadt volna, felnézett, mint aki nem tudja hol van, és rémülten váltogatta tekintetét a szobában állókon. Gadberry intett az embereinek, hogy engedjék le a fegyvert. A puska és pisztolycsövek Moháról lassan a padló felé fordultak.

– Mr. Borg – mondta Emerson. – Tudja mi történt magával?

Moha ránézett, de hiába próbált nem tudott megszólalni, mintha kiszáradt volna a szája.

– Vízet – mondta végül erőtlen, krákoló hangon. A lába úgy bizsergett, mintha most tért volna vissza bele a vér egy zsibbadás után. Tágra nyílt szemekkel húzta ki magát a széken, közben feje is kitisztult végre. Ekkor értette meg, hogy neki vala-

hogyan emberfeletti képességei lettek, mint például Pókembernek. Ezért félnek hát tőle, és ezért kellenek a fegyveresek és a szíjazás is. Sokkal erősebb náluk, és regenerálódik. Lehet, hogy még lelőni sem tudják.

Moha ekkor mélyen Gadberry szemébe nézett. A parancsnok állta a tekintetét. Moha azt üzente, mindannyiótokat megölöm azért, amit velem tettetek, de úgy tűnt Gadberryt nem sikerült megijesztenie.

Gadberry és Emerson összenéztek, és először Emerson, aztán Gadberry bólintott.

– Jól van, akkor jöjjön a következő fázis – mondta Emerson.

Moha úgy ült a székben, mint aki drog-hatás alatt van. Az iménti trauma láthatóan megviselte. Kócos haja mögül, zavart tekintettel nézett. Szabad karjának, mintha nem találná a helyét, hol az ölébe tette, hol a karfára.

Emerson a székhez lépett, és megnyomott rajta egy gombot az oldalán. A szék elfordult, majd emelkedni kezdett, közben az ülés, a támla és a lábtartó kiegyenesedtek, és fekhellyé álltak össze. A karfák szé-

pen befordultak és Moha végig leszíjazva maradt, közben aggodalommal forgatta a fejét, keresve a válaszokat, hogy mi történik vele.

Az egyik asszisztens lépett oda Emerson mellé, kezében a lézerszikével. Moha remegni kezdett, majd ismét rángatta a szíjat, és próbálta az egész ágyat felborítani, de nem sikerült neki. Semmit nem ért el.

Örök léptek oda, és új szíjakat húztak elő az ágy aljából, majd átadták egymásnak, és Moha minden vergődése ellenére még több ponton hozzákötötték az ágyhoz.

– Neeeee! – ordított, és a fejét rángatta, mert mást már nem bírt. – Hagyjanak már békén! Rohadékok! Engedjenek el!

– Kérem, Mr. Borg, maradjon nyugton – mondta Emerson. – Ez csak egy kísérlet. Gyorsan túl leszünk rajta.

– Nem! Nem! Nem! Hagyjanak! Engedjenek el!

– Rajta! – mondta Emerson és két lépést hátrált.

Az asszisztens a megbeszéltek szerint átvágta Moha egyik lábát térd alatt. A lézer

könnyedén átvitte a mesterséges sejtek és csontok szövetét. Moha nem érzett fájdalmat, de pontosan tudta mi történik. Idegrendszere elküldte a jelet az agyába, hogy levágták a lábát. Nem úgy érezte, mint fájdalom, hanem úgy tudta, mintha látta is volna.

A tehetetlenség miatt mégis egyre csak ordított és próbált szabadulni. Az egyik ór elhúzta a lábát, hogy ne tudjon visszaforrni. A másik láb következett, majd a két kar.

15

Marren a cellájában ült, és arcát a tenyerébe temetve próbálta megérteni legújabb érzéseit. Nem tudta, ki az idegen férfi, és az sem, hogy éppen elvitték kísérletezni. Mégis érezte a jelenlétét. Egy hozzá hasonló sejtekkel rendelkező ember bajban van – ez bizsergett az idegeiben. Ha akarna sem tudna segíteni rajta, de az mindenesetre érdekes, hogy miként tudhatja mégis mindezt. És még többet is. Moha tapasztalatait távoli emlékként tudta felidézni elméjében.

A sejtek regenerálódnak, és egy levágott végtag talán képes visszaforrni. Bizonytalan látomás volt csupán, nem egzakt tudás, de mégiscsak több, mint egy órával ezelőtt.

Marren úgy gondolta, hogy ő a zéró páciens, Nora és Sauer az első számú fertőzöttek, ez az ismeretlen férfi pedig egy második fertőzött, aki már Norától vagy Sauertől kapta meg a sejteket, amik végül benne is elburjánzottak.

Viszont valamiképpen a sejtek, vagy inkább az ezekből a sejtekből felépült agy, képes egyfajta telepatikus úton információt visszajuttatni hozzá, a forráshoz. Ez roppant izgalmas gondolatmenetet indított el Marrenben. Ha több százan lennének, és nem így bezárva, akár egy kollektív tudatot is létrehozhatnának. Nem csak fizikailag lett fejlettebb, hanem szellemileg is, és ezen a területen még csak el sem kezdte bontogatni a szárnyait.

Körben a tudósok halkan hüledeztek a fantasztikus látványtól. Épp most szeletelnek fel egy embert a szemük láttára, érzéstelelítés nélkül, és az illető nem, hogy fájdalmat nem érez, de éppúgy a tudatánál van, mint előtte. Számukra a kísérlet páratlan szakmai lehetőséget, kutatási alapot jelentett. Akármilyen is történik itt, ha ezt megértik és megszelídítik, korlátlan lehetőségek nyílnak meg előttük az orvoslásban.

Emerson megvizsgálta Mohát. A vágások helyei is fehérek voltak, de fehér vér alig folyt belőlük, mintha a test tudná mi történik vele, és igyekezne a vért belül tartani. Leállította volna a keringést? – gondolkodott a tudós.

– Könyörgöm, hagyja abba... – mondta Moha, de Emerson nem figyelt rá. Mutatóujjával húzott egy vonalat a páciens hasa felett, miközben az asszisztensre pillantott.

A férfi előrelépett, és a képzeletbeli vonal mentén kettévágta Mohát a derekánál. Itt valamivel több vér folyt ki, fehér festék-

ként csepegetve a padlóra, de még így is feltűnően kevés. Emerson várt egy kicsit. Moha elhallgatott. Üres szemekkel meredt a plafonra, mellkasa lassan süllyedt és emelkedett. Emerson szerint ez a védekező mechanizmus része. Takarékra állította magát a szervezet.

Az asszisztens Emersonra nézve várta a jelet. Ő pedig bólintott. Az asszisztens elhúzta a szikét Moha nyaka felett, akinek a feje oldalra billent és nem mozdult. Szeme csukva maradt, és a mellkasa sem emelkedett fel.

– Az elméletem az – mondta Emerson a jelenlévőknek –, hogy ezek a sejtek képesek egyfajta takarékos üzemmódban átvészelni az időszakot, amíg helyre nem áll a rend a szervezetben. Biztos vagyok benne, hogy Mr. Borg nem halt meg, bármennyire is úgy tűnik, és ezt mondhatja velünk az orvostudomány is. Ha valakinek levágjuk a fejét, vagy derékban kettészeljük, az életfunkciók nem tarthatók fent, de láthatjuk, hogy Mr. Borg még csak nem is vérzik úgy, ahogy vártuk volna.

Emerson elégedetten nézett végig a fel-darabolt testen, aminek részei néhány centire – a sejtek számára mégis áthidalhatatlan távolságra – heverték egymástól.

– Jól van. Most pedig haladjunk visszafelé! – mondta, majd megfogta Moha fejét, visszafordította a helyére, és rányomta a nyakára. Egy perc sem telt el, és Moha mellkasa megmozdult, és rögtön utána kinyitotta a szemét.

– Azt tehát tudjuk – mondta Emerson –, hogy öt percnyi időt kibírnak a testrészek, külön a többitől, még a fej is.

Moha értetlenül nézett körbe, és próbálta erőltetni a nyakát, valahogy lefelé fordulni, hogy megnézhesse a testét, kevés sikerrel, a szíjak jól tartották.

Összeillesztették a törzsét, majd a karját, de a lábait nem. Minden illesztés összeforrt, és a test egyben maradt. A sejtek hazataláltak. A lábakon a vágás helye, egy órával később kezdett csak felkeményedni, és eltűnt a fehér, nedves csillogás a csonkról.

– Egy óra – mondta Emerson. – Nagyjából egy órát képesek a testrészek várni, utána öngyógyításba kezdenek. Nézzék!

– Bámulatos – mondták többen, akik közelebb jöttek megnézni Mohát.

– Szerintem nem túlzás azt feltételezni – mondta Emerson –, hogy előbb-utóbb Mr. Borg új lábat fog növeszteni, nem gondolják?

17

Marren nem tudott aludni, pedig elvileg késő éjszaka volt, amiben biztos azért nem lehetett. Az ágyában feküdt és azon gondolkodott, hogy ha egyszer kijut innen, rendbehozza végre a dolgait. Mostani énjéhez képest régebben (pár hónapja) sokkal határozatlanabbnak és gyengébbnek látta magát, és teljesen megértette, hogy Nora miért nem ragaszkodott hozzá igazán.

De most minden sejtje megújult. Erős lett, a gondolkodása pedig valahogyan racionálisabb.

Abban biztos volt, hogy nem lett szuperhős. Nem halhatatlan, bár nehezen sebezhető, és gyorsabban gyógyul. Ez azonban kevés lesz ahhoz, hogy átverekedje magát egy tucat fegyveres örön itt az intézetben.

Ráadásul sem lövészetet, sem küzdősportot nem tanult soha, így ereje valószínűleg saját ellensége lenne egy közelharc során.

Néhány órányi alvás után megjelent nála Gadberry, és egy szokásosnál nagyobb kíséret, fegyveres örökkel és orvosoknak vagy tudósoknak látszó tabletes fazonokkal. Mindenki vegyvédelmi ruhát viselt. Látszódtott a felszereléseken, hogy minőségi anyagokból készültek, Marren képtelen lenne kárt tenni bennük pusztá kézzel, ha éppen az lenne a terve, hogy nekiesik Gadberrynek.

Ehelyett engedelmesen követte őket hosszú folyosókon át, hatalmas teherliften, és még több folyosón át egy tágas terembe, ahol csak egyetlen szék állt. A helyiséget bekamerázták, és egy széles üvegfal mögül további emberek figyelhették mi fog történni idebent. Marrennek nem voltak kétségei, hogy az üveg törhetetlen. Nem látott át rajta, de sejtette, hogy telt ház van. Ő most a fő attrakció a környéken.

Beültették a székbe, és egy pillanatig úgy érezte, ha hagyja magát beszíjazni, akkor az utolsó esélyét szalasztja el a szaba-

duláshoz, de legalább hat embernél van itt fegyver. Esélytelen, elkeseredett küzdelem lenne.

– Mr. Marren – köszöntötte Emerson. Ezúttal nem mutatkozott be, mert a közönsége már ismerte. – Azért vagyunk itt, hogy kiderítsük mi történt magával, és megtanuljuk, miként lehet ezeket az új sejteket korábban tartani és irányítani.

Közben két vegyvédelmi ruhás ember Marren fejére helyezett egy eszközt. A filmekből ismert sapka jutott az eszébe, amikkel az agyhullámokat vizsgálják, de ez a kütyü sokkal több elemből állt, és bonyolultabbnak, modernebbnek tűnt minden-nél, amit eddig látott.

– Ehhez Dr. Sauer mesterséges intelligenciaprogramját hívjuk segítségül – mondta Emerson. – Dr. Sauer elmondása alapján ez a szoftver nem csak hogy rengeteget tud az ön sejtjeiről, de jórészt ez tervezte meg azokat. Arra számítunk, hogy ha az MI megvizsgálja az ön sejtjeit, akkor minden kérdésünkre választ kapunk majd a napló-fájlokból.

Marren nem szólt semmit. Nem igazán értette, amit Emerson mondott, de nem is érdekelte. Csak a szökés járt a fejében, de úgy tűnt sohasem lesz alkalmas. Felkészültek és jól őrzik őt, de valószínűleg az egész komplexumot, ami ki tudja mekkora, és hány fegyveres van még odakint. Haragudott magára, amiért hagyta, hogy leszíjazzák. Emersont nem érdekli az ő élete. Addig sanyargatja, amíg meg nem kapja az infókat, aztán bedobja majd egy krematóriumba, mint egy elhasznált kísérleti egeret.

– Készenállunk? – kérdezte Emerson az asszisztenseitől. Elfojtott igenek hallatszotak a sisakokból. – Jól van, akkor kezdjük.

Valahol, talán a nagy üvegfal mögött, valaki elindított valamit, mert a sapkához senki sem ért hozzá, mégis zümmögni kezdett Marren fején, mint egy elektromágneses mező. Érezte, ahogy feláll a szőr a hátán, a haja pedig úgy bizsergett, mint ha szálanként csavargatná valaki.

Először Norára gondolt, és hirtelen úgy tört rá a szerelem érzése, ahogy kapcsolatuk elején. Már jó régen nem érezte ezt.

A szíve éppúgy bizsergett, mint a fejbőre. Ki kell jutnia innen, de Norát is kiszabadítja majd. Ők lesznek a számkivetett hófehér emberek, akik rejtőzködnék, és megvédik magukat, de mostantól mindig összetartanak.

Aztán különös dolog történt. Marren fejében megjelent egy belső hang. Nem beszélt hozzá, hanem mintha egy másik személyisége volna, tudást adott át neki. Az MI volt az, amelyik kapcsolatba lépett a neuronjaival. Az MI tudta, hogyan működnek a sejtek, így most már Marren is megértette, de még mást is. A sejtek sokkal többre képesek, mint amit eddig megmutattak magukból. Az MI számos rejtett funkciót is hozzáadott a sejtekhez, ami mélyen beléjük kódolva várta, hogy egy megfelelő impulzus aktiválja őket. Marren pedig tudta, hogyan kell ilyen jelzést leadni nekik. Fejből minden sejtjének. Meg is tette, és ettől megrándult a székben, olyan hirtelen, hogy a legközelebb álló tudós és Emerson hátrébblépett egyet.

Marren nem tudott beszélgetni az MI-vel, az MI pedig nem tölthette rá magát

Marren agysejtjeire, hogy eggyé váljanak. De a tudást, amire Marrennek szüksége volt, át tudta adni, így a sejtjei egy új szintre léphettek az evolúcióban. Ez volt Sauer terve, és az MI megcsinálta, igaz ehhez el kellett jutniuk erre a pontra, ahol összekapcsolják őket. Előbb utóbb, valahol bekövetkezett volna, ezt az MI kiszámolta. Idejük pedig mindkettejüknek volt, hiszen az egyik sejtjei nem öregszenek, a másik pedig egy szoftver.

Miután az MI végzett Marren agyának letapogatásával és beültette Marren tudatába, ami a sejtek programjából hiányzott, leállt. A számítógépnél ülő operátor káromkodott, mivel az adatok nem jöttek tovább, a szoftver pedig összeomlott. Hiába indította újra, folyton kilépett.

– Mi történt? – kérdezte Emerson a belső rádiókapcsolaton.

– Nem tudjuk – mondta az operátor.

– Uram, nézze! – szólt az egyik tudós. Emerson Marrenre nézett, aki remegett a széken, habzott a szája, és folytak a könnyei. Olyan volt, mint egy rongybaba,

amit rátettek a centrifugára. Sűrű fehér nyál folyt a szájából, a szemei kifehéredtek. Emerson tudta, hogy ez nála a bevérezést jelenti.

– Francba! Vegyék le róla! Vegyék le! – mondta Emerson és a sapkára mutatott. – A szíjakat!

– Dr. Emerson, nem javaslom, hogy engedje – mondta Gadberry, aki eddig a sarokból figyelte a kísérletet.

– Jól van – mondta Emerson, és megadóan feltette a kezét. – A magáé.

Gadberry intett az embereinek.

– Vigyék vissza a szobájába!

– Várjanak – mondta az egyik asszisztens, hangján hallatszott, hogy nő. Egy jókora injekciós tűt hozott. – Ez kiüti.

Emerson bólintott, hogy rendben van, beadhatja. Az asszisztens óvatosan megközelítette a reszkető Marrent és karjába nyomta a fecskendő tartalmát. Marren remegése abbamaradt, és teljesen elernyedte. Szájából még csordogált a tejfehér folyadék. Szemei felakadtak, majd elájult.

– Jól van, vihetik – mondta Emerson.

Az örök hordágyra rakták Marrent, és kitolták a teremből. Gadberry utánuk indult, de még visszafordult Emersonhoz.

– Ennek is annyi? – kérdezte.

– Nem tudom mi történt, de az biztos, hogy Marren már sosem lesz a régi. Később még megvizsgálom, holnap pedig jöhet a nő.

Gadberry bólintott, majd lelépett. Az asszisztensek elkezdtek összepakolni.

18

Marren nem mozdult a hordágyon. Ernyedten feküdt, mintha halott lenne. Gadberry megállította a két őr, és Marren okosóráján megnézte a férfi pulzusát. Volt neki, de gyenge.

– Tovább! – mondta Gadberry. Nem foglalkozott többet a rabbal. Ha az orvosok nem aggódnak, ő sem fog.

Amikor a szoba ajtajához értek, Gadberry azonosította magát, és kinyitotta az ajtót. Amikor visszafordult Marren már talpon állt. Az egyik őr éppen a levegőben

repült a fal felé, a másiknak Marren markolta a torkát, majd megragadta a combját, felemelte, megfordította és fejével a padlóra csapta. A sisakja és koponyája egyszerre roppant tompa hangon, amitől Gadberryt kirázta a hideg. A másik űr közben a falnak csapódott, akár egy bogár, összetörve zuhant a padlóra. Bő vegyvédelmi ruhája miatt egy halom szennyesnek tűnt csak, amit valaki ott felejtett.

Gadberry a fegyveréért nyúlt, de Marren villámgyorsan ott termett előtte és elvette tőle a pisztolyt. Úgy tépte ki a kezéből, ahogy egy anya veszi el a kést a kisgyermekétől. Marren megragadta Gadberry ruháját és hatalmasat taszított rajta. Belökte a szobába, majd rázárta az ajtót. Gadberry elterült a földön, kártyáját pedig még a folyosón elejtette az ütés pillanatában.

Marren egyik kezében a pisztolyt, másikkal a kulcskártyát fogva elindult a következő lakott szobához. Közben azon gondolkodott, miért és hogyan történik mindez. Eddig minden bizonytalan volt, de most pontosan tudta mit akar csinálni, és mit kell tennie,

hogyan elérje célját. Sosem verekedett, mégis hatékonyan és céltudatosan fektette ki kíséretét. A mesterséges intelligencia az oka – gondolta Marren. – Megváltozott a gondolkodásmódom. Logikusabb és gyakorlatiasabb lettem. Nem tudom, hogyan kell verekedni, de arra pillanatok alatt rájövök mi a megfelelő módszer, hogy valakit ártalmatlanná tegyek, és az erőm is megvan hozzá. Ami pedig a kísérleti teremben történtekeket illeti, a mesterséges intelligencia segített eljátszani, hogy rosszul vagyok. Empátiát ébresztett az emberekben, és emiatt egy szerényebb kíséréttel hoztak vissza a szobához, ami lehetővé tette a szökés első lépését.

Marren mindezt nem egy fejében beszélő hangként élte meg, hanem saját ötleteiként, ami tulajdonképpen az igazság is volt, hiszen Sauer mesterséges intelligenciája nem külön elmeként vagy programként élt benne, hanem tudásként Marren énjének része lett. Mintha Marren egy gyors-talpaló tanfolyamon elsajátított volna egy új gondolkodásmódot, ajándék logikával és hozzáállással.

Marren a kártyával kinyitotta az ajtót és belépett. Nora hozzárohant és megölelte. Tejfehér bőrük összeért, és vibrált, mintha csak kommunikálnának egymással.

Nora tudta, hogy nem az a Gerald Marren áll előtte, akit eddig ismert. A szemében csillogott, a tartásán látszódott, a kisugárzásából érződött, hogy megváltozott, nem csak sejtjeiben, hanem teljes emberi mivoltában. Nora érezte, hogy ez az a férfi, akire mindig is vágyott. Egész lényét feltöltötte az a bizsergető, elektrokémiai drog, ami párszor az életben felfűti az ember vérért.

Marren tudta, hogy az egész komplexum be van kamerázva, tele van érzékelőkkel, algoritmusok figyelik minden szívverését, digitális őrszemek követik minden mozdulatát. Az idő sem neki dolgozik, és az esélyei még mindig csekélyek, de innen nincs vissza út, csak kifelé.

– Gyerünk! – mondta, majd megfogta Nora kezét és elindultak a folyosón kifelé, abba az irányba, amerről annak idején behozták őket. A következő cellánál Nora

megtorpant, és elengedte Marren kezét. Nem tudta megállni, hogy ne nézze meg Mohát.

Nora tudta, hogy ha túl sokáig időzik, gyanút kelthet Marrenben. Nora benézett a kis ablakon és elszörnyedt. Moha tolószékben ült sötét rövidnadrágban. Lábai térd alatt véget értek, de mégis folytatódtak. Elvékonyodtak, nagyjából a lábszára közepéig. Hófehér volt, ahogy az egész teste. Nem nézett fel, csak meredt maga elé. Arcát eltakarta a haja. Kezei erőtlenül pihentek a karfán.

- Ki ez? – kérdezte Marren.
- A kollégám.
- Kihozzam?
- Nem tudjuk megmenteni.
- Akkor menjünk!

Továbbindultak, de két cellával arrébb Marren volt az, aki megállt.

– Egy pillanat és mehetünk – mondta Marren, majd kinyitotta az ajtót. Sauer összeresztette a kanapén ülve. Fejének jobb fele már teljesen kifehéredett, de foltokban még maradtak régi sejtjeiből is.

– Marren! – kiáltotta. – Hála az égnek!

Marren ráfogta a pisztolyt és közelebb lépett hozzá.

– Dr. Sauer – mondta –, ha nem ver át, még hálás is lennék az új énemért. Bevalom vannak előnyei a dolognak, és a mesterséges intelligencia sok mindenre megtanított.

Sauer leszegte a fejét, majd ismét felnézett Marrenre.

– Hagyd a fenébe! – kiáltott Nora az ajtóból.

– Sajnálom, hogy hazudtam – mondta Sauer –, de ha elmondom az igazat, sosem ment volna bele. Inkább a halált választotta volna. Higgye el, tudom.

– Viszont maga egy elvetemült ember, Sauer. Nem szabad életben maradnia.

– Várjon...

Ekkor Marren lőtt, és Sauer feje hátrabicsaklott. Kiterült a kanapén, és meglepett tekintettel nézett a plafonra. Mögötte a karfára fehér és vörös kevert vér fröccsent, és ott is gyűlni kezdett, ahol ült, mintha csak a párna szövetéből szivárogná elő.

Marren tudta mire képesek ezek a mesterséges sejtek, ezért még egy lépést tett Sauer felé, és még kettőt belelőtt.

– Francba! – kiáltott Nora. – Menjünk már!

Marren és Nora rohantak a folyosón a liftig, de végül a lépcsőt választották. A lépcsőház üres volt, gyorsan szedték a fokokat felfelé. Két szintet mentek, majd Marren kilesett a folyosóra az ajtó mögül. Nem látott senkit, és már azon gondolkozott, hogy talán még nem tudnak a szökésükről. Egyszerűen senki sem figyelte a kamerákat, az érzékelőrendszer nem jelzett vagy nincs is, és ők most egyszerűen kísétálnak innen.

Kiközösített törvényenkívüliek lettek, akik már csak egymásban bízhatnak. Mindenki más ellenük lesz, a képességeiket akarják, a különységüket, a vérüket. Marren boldogan szorította Nora kezét, és szégyellte magát, amiért hazudott neki a pénzről, korábban az érzéseiről, és amiért nem szeretne mindig úgy, ahogy megérdemli.

Kiléptek a folyosóra, és Marren ekkor vette észre az őrt, aki tőle alig négy mé-

terre állt, és meglepetten nézte őt. Kezében pisztolyt tartott, de a padlóra szegezve. Marren szintén combja mellett markolta a saját fegyverét. Egyetlen lövésre lesz idejük, mint a régi westernfilmekben. Mindketten tudták, és kiolvasták egymás szeméből. Lövésre emelték a pisztolyaikat, de Marren nem csak abban volt biztos, meddig kell emelni a fegyvert, hanem hogy hova érdemes célozni, hogy a leghatékonyabb támadást intézhesse. Egyszerűen végiggondolta a másodperc törtrésze alatt, és arra a következtetésre jutott, hogy ha hastájékon elsüti a fegyvert, akkor a lövedék becsapódik, mielőtt az őr meghúzná a ravaszt, mivel ő magasabbra igyekszik emelni a saját pisztolyát.

Így is lett, és a haslövés után az őr öszszegörnyedt, és bár leadott egy lövést, az a padlóba fúródott. Marren odalépett hozzá és fejbelötte. Nem érdekelte, hogy ez erkölcsös-e vagy sem, őt itt fogva tartották, kísérleteztek vele, átverték, és valószínűleg meg is ölték volna. Emellett Moha dühe is táplálta saját mérgét, ami távolról jött,

álomszerű ajzószerként zizegett az elméjében.

Nora ekkor lépett ki a folyosóra, és meglátta a halott őrt. A látvány egy pillanatra sokkolta csak, hiszen sosem látott vérző holttestet előtte, de gyorsan elfordította a tekintetét. Ki akart jutni innen, mindegy mi az ára. Látta Marrenen, hogy ha az útjába állnak, mindenkivel kész végezni. Végre olyan férfivá vált, amilyennek mindig is szeretne volna. Kár, hogy ehhez ez a sok szar kellett. Óvatosan mentek tovább az emeleten, amiről Marren azt hitte már a földszint.

Gadberry lassan tápászkodott fel, majd a kanapéra ült. Egy darabig csak a saját lihegését hallgatta a védelmi ruhában. Rendesen megzúzódott több bordája, vérzett a feje két helyen, elharapta a nyelvét és elvesztette a fegyverét. Amikor kinyílt a szoba ajtaja, felállt és kihúzta magát. Előtte a folyosón egy halott őr feküdt. A másik, aki odavonszolta magát és kinyitotta az ajtót, törött, kifordult lábát markolta. Esdeklően nézett sisakja plexije mögül Gadberryre, de ő elsétált mellette, anélkül, hogy ránézett volna.

– Küldök segítséget – mondta.

Az őrs pisztolyát felvehette volna, de más terve volt. Egyenesen az őrszobába ment, ami ennek a szintnek a túlsó végén volt. Bekopogott az üvegajtón, az ügyeletes pedig beengedte, majd mindkét szolgálatban lévő embere vigyázzba vágta magát.

– A mínusz egyen vannak – mondta az egyikük.

– Te itt maradsz és folyamatosan mondd a rádióban, hogy hol vannak – mondta Gadberry, közben elvett egy kulcskártyát, és a fegyverszekrényhez lépett. Kinyitotta és kiemelte azt a puskát, ami képes volt robbanó töltényt is lőni. Egy pillanatra a másik emberére nézett: – Te pedig fogj egy nagyobb kaliberű fegyvert és gyere velem! – Gadberry magához vett két tár lőszert, és három robbanó töltényt, betárazta a puskát, majd csőre töltötte. – Indulás!

Az őrs nem törődhetett olyan apróságokkal, mint hogy nincs rajta védőruha, fogott egy Mossberg 590-es puskát, és betárazta nyolc tölténnyel, majd futott Gadberry után.

Marren és Nora rájöttek, hogy rossz szinten vannak, mert emlékeik szerint el kellett volna érniük a főbejáratot. Közben viszont belefutottak még két őrbe, akik egyből tüzet nyitottak rájuk. Nora elérte a liftet, és megnyomta a gombját, majd fedezékbe vetődött, a folyosót szakaszokra osztó egyik oszlop mögé. Marren egy másik mögé, de a lifttel átellenes oldalon. Az őrök abbahagyták a tüzelést.

Marren kilesett, majd visszalőtt, de nem találta el őket. Megjött a lift, és Nora könnyedén be tudott szállni, de Marrennek át kellett futnia, keresztbe a folyosón. Még egyszer kilőtt az őrökre egy fedező sorozatot, majd rohant a lifthez. Az őrök egyből tüzeltek és három lövedék el is találta Marrent. Bezuhant a liftbe, majd az ajtók bezáródtak, és ők végre elindultak felfelé.

Fehér vére összepötytyözte a liftet, mint ha gondatlan festők diszperzitet fröcsköltek volna szét a csiszolt fémlemez burkolaton.

Marren felült és hátát a lift falának támasztotta. Három golyót kapott, de már gyógyult is. Fájdalmat nem érzett, de a be-

csapódások nem estek éppen jól, és nem bírt úgy mozogni, mint előtte. Mire felértek, némileg visszatért az ereje, és talpra tudott állni, de túl lassan mozgott. Kinyílt a liftajtó, és Marren előre látta az örök seregét, akik egyből tüzet fognak nyitni rájuk. Riasztották őket, szóltak nekik, hogy jönnek a lifttel, ők meg félkörben állnak kint és remegve céloznak a liftajtóra.

De amint szétnyílt az ajtó, látta, hogy a folyosó üres, ugyanakkor mindenfelől léptek hallatszottak. Marren kilesett. A pisztolyt a liftben hagyta, mivel elfogyott a lőszer. Nora kezét fogta, és kereste a lehetőséget, amerre továbbmehetnének. Rájöttek, hogy ez a hátsó lift, ahonnan még a folyosón előre kell menniük a kijáráshoz.

A fal mellett lopakodva haladtak, amikor kivágódott a lépcsőház ajtaja, és megjelent Gadberry, kezében egy feltűnően vastag csövű puskával. Amint észrevette őket, elsütötte a fegyvert, és Marren látta, ahogy lomhán egy hüvelykujj méretű robbanótöltet pereg feléjük a levegőben. A földre lökte Norát, és ő maga is elvetődött oldalra.

A lövedék kettejük között csapódott a falba, és felrobbanva repeszeket, szilánkokat és törmeléket szórt rájuk, irdatlan erővel. Marrent lehorzsolták a fém és betonszilánkok, Nora viszont túl közel volt, és a válla, valamint alsó állkapcsának a felét letépte a robbanás. Megpördült a levegőben és elterült a kövezeten.

Marren felkelt, és élete sprintjét nyomta Gadberry-ig, aki már tárazta a következő töltényt a számukra. Marren odaért, de Gadberry mögül egy őr lépett ki, aki nem viselt védőruhát, és a puska a kezében elsült. Marren jobb karja leszakadt a nagy kaliberű lövedék becsapódásától. De ő nem állt meg, bal tenyerével hatalmasat taszított Gadberryt, akiből minden levegő kiszaladt, majd a falnak csapódott. Elejtette a félig behelyezett lövedéket, ami kongó hanggal gurult el a padlón. Az őr közben csőre töltötte a következő töltényt, de Marren odaért, és emberfeletti erővel és gyorsasággal kapta ki a puskát a férfi kezéből, aki hiába próbálta erősen markolni azt, izzadt tenyere lecsúszott róla. Marren feldobta a fegyvert

és a markolatnál kapta el, az őr mellkasára szegezte, majd elsütötte, mielőtt az felfogta volna, hogy mi történik, és cselekedhetett volna. A lövedék keresztül vitte a testét, és sűrű vörös felhő kíséretében tört ki a hátán. Az őr a falnak esett, majd holtan ült le a földre.

Marren egy kézzel nem tudta felhúzni a puskát, ezért meglendítette és lecsapta vele az éppen felállni készülő Gadberryt. Hatalmas csattanással tíz centis sebet vágott a fejbőrére. Gadberry összeesett, arca még a padlón is koppant.

Marren olyan erővel vágta falhoz a fegyvert, hogy darabokra esett. Ezután felvette a földről leszakadt karját, visszaillesztette a helyére és ott tartotta egy darabig, mintha arra várna, hogy megkössön a pillanatra gasztó. Közben Norára nézett, aki négykézláb állt és várta, hogy beforrjanak a sebei. Arca máris kezdte visszanyerni eredeti formáját, de még jókora horpadás éktelenkedett rajta, és oldalt a fogai is kilátszottak. A vállából is hiányzott egy darab, amit megégett, szakadt ruhája keretezett. Az is szem-

mel látható volt közben, hogy a sejtek vilámgyorsan építik fel az új, fehér húst és bőrt.

Marren ujjai újra működtek, majd az egész karját is meg tudta tornáztatni. Felsegítette Norát, és mentek tovább. A következő sarok után már látták a főbejáratot. Négy őr állt ott és őket várta. Marren visszatolta Norát a fedezékbe, ő pedig futásnak eredt. Valótlanul gyorsan mozgott, fürgén szökdelve nyújtott nehéz célpontot az öröknek, akik igyekeztek célba venni, párat rá is lőttek, de nem sikerült eltalálniuk. Az egyik őr megfordult és futásnak eredt, amíg nem késő, a másik három elkeseredetten nézte, ahogy a hófehér bőrű, szakadt és koszos ruhájú kísérleti alany rájuk ront. A legközelebbi őr kezéből kirántotta a fegyvert, közben a mellette állót akkora erővel rúgta meg, hogy egy méter magasságban csapódott a falba, majd fájdalmas nyekkenéssel esett le a padlóra. A fegyver egy szempillantás alatt megfordult Marren kezében, és mellkasba lőtte az őrt. Még a levegőben zuhant hátrafelé, amikor Marren

már a harmadik férfihoz ugrott és irdatlan erővel taglózta le egy bal horoggal. A férfi feje úgy bicsaklott minden irányban, amikor elterült a padlón, mintha csak egy cérna tartaná a nyaka helyett. Marren a negyedik ór után vetette magát. Legalább száz méter előnye volt, de néhány pillanat alatt beért. Felemelte a férfit, mintha csak egy zsák vatta lenne, és úgy csapta a földhöz, hogy az egész épület belerengett. Az órá azonnal meghalt, a becsapódás felért egy ugrással a tizedik emeletről.

Közben Nora már elérte a bejáratot. Marren visszasietett hozzá.

– Hogy csinálod ezt? – kérdezte Nora, és elszörnyedve nézett végig a halottakon. Marren a kezeit nézte. Nora látta rajta, hogy élvezi újonnan szerzett emberfeletti erejét.

– Nem tudom – mondta Marren. – A mesterséges intelligencia megtanított pár dolgot a sejtjeimnek. – Gyorsan átnézte az örök zsebeit, és az egyikben talált egy slusszkulcsot.

– Miféle intelligencia?

– Saueré, tudod, akinél kezelésen voltam. Az ő szoftvere tervezte meg ezt az embert – Marren végigmutatott magán –, amivé lettem... lettünk.

Nora lenyűgözőnek találta mindkettőjüket, de ismét előtört benne az érzés, hogy ő sokkal több, mint ez a férfi. Neki kellett volna ezt a képességet megkapnia, mert ő sokkal jobban megérdemli, és jobban ki tudná használni. Erre várt egész életében, hogy valahogyan túlléphessen saját magán. Több lehessen. Minden sejtjében érezte, hogy így kellene lennie, és valami a tudatában, sőt annál sokkal mélyebben, a legbelső magjában, élete szikrájában azt súgta, ez lehetséges. Marrennek nem való ez a tudás. Nem tudta mit kell tennie, de tudta, hogy képes rá.

Marren, ahogy a kilincsért nyúlt arra gondolt, hogy biztosan egy mágnes ezt is lezárta a riadó miatt, de a főbejárat nyitva volt. Előre engedte Norát, aztán még egy

pillantás erejéig visszaneézett a folyosóra, nem követi-e őket valaki. Gadberry állt tőle alig tíz méterre, és ráfogta a puskát. Sisakja már nem volt rajta, szakadt vegyvédelmi ruhája ócska munkásruhaként lógott rajta. Gadberry szemében nem az elszántság volt a legrémisztőbb, hanem a düh. Biztosan az bosszantotta fel, hogy ekkora hátrányban kell küzdenie, hiszen hozzászokott, hogy mindig túlerőben játszik. De Marrent ez nem érdekelte, viszont nem maradt ideje kilépni az ajtón.

Gadberry lőtt, a robbanótöltet azonban túl kurta ívet írt le, és Marren előtt földet ért. A robbanás hanyatt lökte Marrent, feltörte a padlót, az egész előteret szilánkokkal szórta be, kiszakította a bejáratit ajtót, összezúzva annak üvegét, és a mellette álló ablaktáblákat is. Nora az épület előtt vetette magát a földre. Az ajtókeret és Marren pólója lángra kapott.

Gadberryt több szilánk eltalálta, de nem állt meg. Füle csengett a robbanás hangjától, de láthatóan ez sem zavarta. Átkapcsolta a puskát sorozatlövésre.

Marren próbált felállni, közben a lángokat csapkodta a pólóján, de Gadberry célba vette és leadott rá egy sorozatot. Négy lövedék el is találta, és Marren elterült. Szakadt, füstölgő ruhája és sebzett teste miatt halottnak tűnt, de Gadberrynek biztosra kellett mennie.

Gadberry fejéből még mindig szivárgott a vér, és arcának jobb fele vörös és fekete volt a rászáradt vértől. Haja kócosan lógott a homlokára, de a szemében élénk, fáradhatatlan tűz égett. Odalépett Marrenhez.

Marren számára nem volt kétséges, hogy mindkettőjüket meg akarja ölni, mielőtt kijutnak a szabad világba, ahol bárkit megfertőzhetnek vagy éppen visszaélhetnek az erejükkel és regenerációs képességeikkel.

De még mennyire, hogy ki fogják használni!

Gadberry lenézett Marrenre, és kivégzésre emelte a puskát. Marren látta, hogy odakint Nora őt nézi, de nincs ideje bejönni segíteni. Marren viszont – Gadberry számára felfoghatatlan módon – hirtelen felült, és elkapta Gadberry csuklóját, majd

egy apró mozdulattal eltörte és kicsavarta belőle a fegyvert. A következő pillanatban Marren már állt. Gadberry feje kóválygott a fájdalomtól, de így is érezte, hogy ember így nem képes talpra állni, mint ahogy Marren csinálta az imént.

Marren úgy rúgta térden, hogy a lába is eltört, és Gadberry összeesett. Ezután Marren a földön fekvő Gadberrybe rúgott, összetörve bordáit a bal oldalán. Gadberry eszméletlenül csúszott a padlón, egészen a liftig, ahol tompa puffanással vágódott az acélszürke liftajtónak. Egy darabig nézte, hogy felkel-e még, de Gadberry nem mozdult. Marren biztosra vette, hogy orvosi segítség nélkül legkésőbb egy órán belül meghal.

Marren letépte magáról pólójának maradványait, és elégedetten hagyta el az épületet. A téi hideg egyáltalán nem zavarta, szervezete tökéletesen kompenzálta a hőveszteséget, így Marren és Nora nem fáztak.

Úgy tűnt, senki nem jön már értük. Aki eddig nem próbálta meg elkapni őket, mos-

tanra belátta, hogy öngyilkosság lenne rájuk támadni. Biztosan hívtak erősítést, de hallani még nem hallották őket. Mire ideérnek, addigra ők már messze lesznek.

Odalépett Norához, aki magához hívta, hogy megölelhesse. Marren érezte, hogy élete most teljesedik ki. Szerette a nőt, és végre elindulhatnak egy boldog, gondtalan életbe, ami olyan lesz, amilyennek megálmodták első randijuk éjjelén. Sőt még jobb is, emberfeletti.

Amikor odalépett a nőhöz, Nora megragadta a karját, és megszorította. Marren meglepődött, de nem állt ellen azonnal. Nora mellkasa, majd hasa is hozzásimult az övéhez. Ruhájának szakadásainál bőrük is összeért. Nora teste rátapadt az övére. Mire Marren felfogta, hogy mi történik, már késő volt. Nora sejtjei kinyúltak és elkezdtek bekebelezni az ő sejtjeit. Elrabolták azokat, átprogramozták őket. Hiába a mesterséges intelligencia által feljavított DNS és tudat, Nora személyisége, és minden porcikája életrevalóbb és erősebb volt. A sejtek sorra álltak át és engedelmesen beleolvadtak

Nora testébe, Marren pedig egyre fogyott. Fájdalmat nem érzett, de gyorsan gyengült, és érezte, ahogy sejtről sejtre tűnik el a világból.

Nora közelebb hajolt, és összeért az arcuk is.

– Köszönöm – súgta Marren fülébe, majd ráolvadt, és mohón lopta a sejteket Marren fejéből is, akinek szeme és szája úgy tűnt el, mintha viaszból lenne, amit forró lángok mellett felejtettek. Marren teste elvékonyodott, mintha lefogyott volna, közben a Norához kapcsolódó bőre elvált és porhanyós darabokban pergett a földre.

Aztán Nora végül elengedte. Új teste jóllakott. Eleinte természetellenesen duzzadt a hasa, a mellkasa és az arca, de gyorsan leapadt, és az új sejtek elrendeződtek a testben. Nora sűrűbb lett, nem pedig nagyobb.

Marren – legalábbis ami maradt belőle hanyatt dőlt, mint egy félig elkészült bábú. Hasa, mellkasa és feje csak egy üreg volt. Bőre és húsa megszürkült, bordáinak a csontjai, mint egy leégett épület geren-

dái, úgy hajlottak be a torzón tátongó üresség fölé.

Nora kihúzta magát. Sokat tanult Marrentől az elmúlt néhány másodpercben. Mindent, amit az MI tanított Marrennek, és még többet is, mert a saját tudása is hozzáadódott ehhez, új logikai kapcsolatokat hozva létre. Elképesztő következtetéseket. Nora most már tudta, hogyan lehet a külső sejtjeinek megváltoztatni a színét. Tudta, hogyan kell gyógyítania magát, azt is, hogyan lehet kontrollálni a fertőzést, és hogy a sejtjei ne kebelezzenek be más sejteket maguktól. Mindezekon felül Nora érezte, hogy ennél még sokkal többre is képes lesz idővel.

Elrévedt a hegycsúcsokkal és sziklákkal cakkozott horizont felé, ahol rózsaszínben pirkadt egy új nap hajnala. *„Engem az Isten, Övé a dicséret, úgy alkotott, hogy kíno-
tok nem érzem, és lángotok hozzám közel se férhet.”* – mondta magában, és mosolyra húzta fehér száját.

Lenézett Marren maradványaira, aztán elvette a halott kézről az autó kulcsát.

Megnyomta a lakat ikonos gombot, mire az egyik terepjáró fényei kigyulladtak.

Nora megfordult az autóval és elindult az úton, ami elképesztő távlatokba viszi őt. Mire kikanyarodott az útra, bőre már sötétebb volt néhány árnyalattal – egészen emberi.

20

A főbejárat ajtaja előtti szilánkokba egy kéz csapott bele. Utána az ajtóban megjelent egy véres fej, és eltökélten húzta magát ki-felé az épületből. Gadberry mászott ki, fogát összeszorítva a fájdalomtól. Tudta, hogy Norát egyhamar nem éri utol, de Marrent látni akarta. Nem tudta mi történt, de azt igen, hogy a nő egyedül ment el innen.

Minden centiméter pokoli kínokba került Gadberry számára. Több bordája összetört, és legalább kettő átszúrta a tüdejét. Csak azért volt még életben, mert a bordák nem mozdultak el a lyukból, de a légzés így is minden perccel egyre nehezebb lett a számára, és szájában állandóvá vált a vér íze.

Törött lábát kifordulva húzta maga után, feldagadt csuklóját pedig a törzse mellett. Ép kezén karmokként behajlított ujjjaival próbált fogást találni az apró kövek között, hogy újabb centiket előre juttassa magát.

Többször megállt, és lihegve, összepréselt szájjal próbálta elkerülni, hogy elájuljon. Néha annyira szédült, hogy nem tudta biztosan, jó irányba megy-e. Aztán jött egy tisztább pillanat, és mászott tovább. Úgy tűnt órák alatt, de elérte Marrent, és Gadberry megmaradt erejével felült az életelen test mellé.

Egy darabig csak bámulta a belsőszervek nélküli testet, és az üreget Marren arca helyén. A sejtek abbahagyták a küzdelmet, és szürke masszaként úsztak a maradványok alján. Gadberry próbálta felfogni, hogy mi történhetett, de nem ment a gondolkodás. Nem fogja túlélni, és ez elszomorította. Pedig egész életében keményen küzdött, és minden úgy alakult, ahogy akarta. És most itt van ez a férfi, akit megölt egy nő, és elvitte egy részét. Neki kellett volna megfékezni őket, de elbukott. Még elkaphatná, utá-

na mehetne, levadászhatná. Ó, mennyire szeretné! A felettesei és a tudósok biztosan élve akarják a nőt, de ha üldözőbe vehetné, történhetnének balesetek. Ezek után nem kegyelmezne. Ha elkaphatná, végezne vele. Senki sem állíthatná meg.

Ekkor Gadberry előre dőlt, és ép kezét beletúrta, Marren maradványaiba. Tenyerével sebeibe kente a sejteket, majd a szájába tömött egy marékka. Öklendezett, de nem hagyta abba. Ha ez a valami terjed, akkor talán még nem késő, és őt is képesek regenerálni. Akkor egyenlő lenne a küzdelem. De Gadberry ereje elfogyott. Eldőlt a köves úton, aztán a hátára fordult, és nézte a sötétszürke, hajnali felhős égboltot. Kérlek – mondta magában –, egy utolsó esélyt adj, hogy elkaphassam őt... – Ekkor kezdett esni a hó, nagy pelyhekben, lassan, békésen.

Lapozz tovább!

**Kövesd a szerzőt friss hírekért,
sci-fis tartalmakért és újabb ingyenes
történetekért a Facebookon!**

Link:

<https://www.facebook.com/ronilcaine>

Lapozz tovább!

3. RÉSZ: TÚLFEJLŐDÉS

Másnap délután egy fekete SUV és egy bordó Corvette gyors egymásutánban parkolt le a hegyek közé rejtett kutatóintézet gyér hóval kevert, murvás parkolójában. A sötét autóból négy öltönyös férfi szállt ki, a sportkocsiból egy napszemüveges, szintén öltönyt viselő férfi, hosszú téli kabátban. Először menő üzletembernek tűnt, de amikor levette a napszemüvegét és Emerson szemébe nézett, mikor fogadta őket a bejáratnál, már inkább egy elvetemült maffiózóra hasonlított.

– Ön Emerson, igaz? – köszönt a corvettes férfi, közben gyorsan és erősen kezet szorított a hozzá lépő tudóssal.

– Én vagyok.

– Speranza Argenti.

– Örvendek. A felettesei tájékoztattak, hogy érkezik.

És hozzátették, hogy nem tanácsos szórakozni önnel – gondolta Emerson.

Hozzájuk lépett a négy fekete öltönyös is, akik az SUV-val jöttek.

– Az urak itt Ziegler, Rahman, Mayheaven és Funar ügynökök. Én leszek az, aki ezt az ügyet rövid úton lezárja, miután szegény Gadberry kiesett a sorból. – Argenti megigazította kabátja gallérját, majd az épület felé mutatott, mintha ő lenne a házigazda, és szívélyes látogatásra invitálná a tudóst. – Dr. Emerson, kérem mindent mondjon el nekünk, ami eddig történt.

– Természetesen – mondta Emerson, kezével az ajtó felé invitálta Argentit. Azt a pillanatot, amikor kissé elfordult az öltönyösöktől, kihasználta arra, hogy nyeljen egy nagyot. – Erre, kérem.

Mialatt lesétáltak a terembe, ahol a holttesteket tárolták, Emerson elmesélte miként hozták be Gerald Marrent, a zéró pácienszt és a fertőzötteket. Ki volt Dr. Sauer és hogyan ért véget a szökés. Készségesen elmondta azt is, mire jutottak a kutatásokkal, és hogy mivé fejlődött Nora Darya, a szökésben lévő alany.

– Gadberry nem halt meg? – kérdezte Argenti.

– Nem – mondta Emerson –, de kritikus állapotban vitték kórházba, ahol úgy tudom újra is élesztették. Jelenleg kómában tartják a St. Lucas kórház intenzív osztályán.

– Nagy kár. Ismertem őt. Jó ember volt és remek ügynök.

Közben megérkeztek a terembe, ahol a halott örök, Sauer, Moha és Marren testei feküdtek letakarva. A hőmérsékletet állandóan egy Celsius fokon tartották, hogy a sejtműködést megállítsák. Argenti, a kísérete és Emerson egy üvegfalon keresztül nézték, hogy egy beöltözött kollégája bemegy a testekhez. Először Marrenhez lépett, és derekáig lehajtotta a lepelt róla. Emerson kíváncsian fürkészte Argenti tekintetét, mert biztos volt benne, hogy ilyet még ő sem látott. Argenti hűvös maradt, de a szeme egy pillanatra nagyobbra nyílt, amikor meglátta az üreget Marren arca helyén, és a torzót, ami szintén egy tátongó lyuk volt csupán, egy szürke kiégett kráter, kiálló bordákkal keretezve.

– Ez volna Marren? – kérdezte, és a holttest felé mutatott.

– Ennyi maradt belőle, miután Norával... hátszóval elbúcsúztak egymástól. – Emerson intett, és a kollégája gondosan letakarta Marren maradványait, majd a következő asztalhoz lépett.

– Ezt a nő csinálta vele?

– Igen. Van róla videófelvétel, majd később megmutatom, elmondani úgysem lehet. Nem emberi...

– Teljesen meghalt? – kérdezte Argenti, ami egy normális holttest felett szokatlan és jelentéktelen kérdés lett volna, de Marren fehér teste a szürke, üreges belsővel sokmindennek mondható csak normálisnak nem.

– Nos a mesterséges sejtek inaktívak – mondta Emerson –, de szerintünk újra-indíthatóak, amennyiben az élet feltételei adottak. Az itt fekvő személyek esetében a sejtek közti kommunikáció túl sok helyen szakadt meg, ami a rendszer összeomlásához vezetett. Nem értem pontosan én sem, de azt gondolom, hogy a sejtek nem tudják korlátlanul átvenni egymás szerepét, vagy csak nagyon lassan, és a regenerálódáshoz

nyersanyagra, további sejtekre, valamint energiára van szükségük.

– Tehát ha Marrent újraélesztjük, és adnánk a sejteknek nyersanyagot, akkor féléledne és regenerálná magát?

– Úgy gondolom, hogy igen, képes lehet rá. De azt sem tartom kizártnak, hogy jelen állapotában is végig tudná csinálni, ha elég időt hagynánk neki szobahőmérsékleten.

A beöltözött férfi a következő asztalhoz lépett, és a lepelért nyúlt.

– Ő Charles Borg – mondta Emerson –, Nora ismerőse, aki elkapta a fertőzést a nőtől, felteszem nemi úton. Ő volt az, akinek visszánőtt a lába, miután amputáltuk, de amikor kitört a káosz, jobbnak láttuk kiiktatni, mielőtt ő is megszökhetett volna.

– A többiek nem érdekelnek, köszönöm – mondta Argenti. – Van bármi ötlete, merre lehet a nő, vagy miként bukkánhatnánk a nyomára?

Emerson megrázta a fejét, kollégája közben visszajuttatta Moha testére a lepelt.

– A mesterséges sejteknek nincs olyan tulajdonságuk – mondta Emerson –, amivel

ki lehetne szűrni őket. Talán valami nagyon finom elektromágneses szkennerrel, mint az MRI. Dr. Sauer laborjában találtunk egy ilyen eszközt, de csak közeli használatra és lassú. Szerintem ennél egyszerűbb lesz megtalálni őt, hiszen mégiscsak egy fejlettebb emberi lényt kell kiszűrni a tömegben. Gyorsabb, erősebb, gyakorlatiasabb, mint bárki. Hófehér a bőre egész felülete. Azonnal regenerálódik, képes valamilyen szinten átrendezni a sejtjeit, amik átveszik egymás funkcióit. Hacsak nem zárkózik be valahova, akkor biztosan hamar feltűnést kelt.

– Ha okosabb, mint bármelyikünk, akkor aligha – mondta Argenti, és elindult a kijárat felé. – Emerson professzor, a parancs az, hogy minden mesterséges sejtet meg kell semmisíteni, kivéve a zéró páciens, őt az itt megadott módon dobozoljuk be, mert elszállítjuk. Mr. Funar itt marad segíteni. Én megyek Gadberryhez, utána elkapjuk Norát.

– Értettem, Mr. Argenti – mondta Emerson. – Nem lesz gond.

– Mindent elviszünk, a biztonsági felvételeket, a bizonyítékokat, beleértve Sauer munkásságát. Ez a technológia túl veszélyes. Meg kell akadályoznunk, hogy továbbterjedjen a fertőzés. Kérem, intézkedjen!

22

Amikor Argenti megérkezett Gadberry kórházi ágyához, ő már ötszáz kilométerrel arrébb tartózkodott, egy erdei házban. A házat egy barátja nevére vette, arra az esetre, ha a dolgok elszaródnának, és ez most teljes mértékben egy ilyen helyzet.

A házról senki sem tudott, üresen állt, gondosan lezárva, távol sok hasonló erdei lakótól. Gadberry ellenőrizte az útlevelet, a pénzt és a fegyvereket, amiket itt rejtett el. Felöltözött szürke pólóba, sötétbarna kabátba és kék farmerba, hogy minél kevesebb feltűnést keltsen. Aztán megnézte magát a tükörben. Bőre még mindig túl fehér, de érezte, hogy ezen képes változtatni. Koncentrált, mintha meditálna, és elképzelte, hogy a bőre emberi, sötétebb árnyalatú, de nem történt vál-

tozás. Úgy állt ott, ujjait a halántékára téve, mint egy csaló médium, aki el akarja hitetni a tévénézőkkel, hogy épp kapcsolatba lép egyikük halott nagyanyjával a túlvilágról.

Gadberry feladta, de tudta, hogy érdemes lesz még próbálkoznia. Új sejtjei sok mindenre képesek, ha megtanulja irányítani őket, de ehhez egészen másfajta gondolkodásra lesz szüksége. Új énje, új logikája ott pihent a felszín alatt, mint egy zsáknyi meglepetés, amit csak ki kell bontania valahogy.

Gadberry lépéseket hallott kintről. Zörögött a hóval permetezett avar és ropogtak a gallyak. Fogta a pisztolyát és az ablakhoz lépett. Kilesett és körbenézett. Egy férfit látott, és bár háttal állt, tartásáról, egy számmal nagyobb télikabátjáról, és hajáról felismerte. Kinyitotta az ajtót, mire a látogató odafordult.

– Dr. Emerson!

– Jézusom! – mondta Emerson. – Maga...

– Jöjjön be! – Gadberry kitárta az ajtót, majd bement a házba és leült az étkezőasztalhoz.

– Teljesen rendbe jött – mondta Emerson, meg sem próbálva elrejteni döbbenetét. Belépett a házba és becsukta az ajtót.

– Elhozta, amit kértem? – kérdezte Gadberry.

Emerson egy textiltáskát és egy fémkeretes műanyagtáskát tett az asztalra.

– Igen.

– Köszönöm.

Emerson leült Gadberryvel szemben.

– Fél nap alatt rendbe jöttem a kórházban, de már néhány óra után csak színleltem, hogy alszom. Fantasztikusak ezek a sejtek, soha nem voltam jobban.

– Valóban lenyűgöző.

– Tudom, hogy nem azért jött, hogy segítsen, és azt is tudom, hogy nem kedvel engem. Viszont a szakmai kíváncsisága erősebb annál, minthogy egy ilyen lehetőséget kihagyjon. Főleg azok után, hogy mindent el kellett égetnie, igaz? Kit küldtek?

– Speranza Argentit.

– Dragonfly – mondta Gadberry, és elgondolkodott, mintha ez a becenév régi

emlékeket idézett volna fel benne. – Nem bízzák a véletlenre.

– Pontosan mit akar tőlem?

– Tudja, miért hívják így? A Dragonfly szitakötőt jelent, ami a föld legsikeresebb ragadozója. Kilencvenöt százalékos hatékonysággal vadászik. Argenti biztosan elkapja a nőt és engem is.

– Nézze, ez rám már nem tartozik...

– Szeretnék egy esélyt magamnak. Én akarom elkapni Nora Darya-t. Egyszerűen muszáj. Utána eltűnök, soha többet nem hall rólam. Argenti-nek megüzenem majd, hogy Nora miatt már nem kell aggódnia, viszont az én üldözésemet fel kell adnia. Ellenem nem győzhet, én már nem ember vagyok.

Emerson figyelmesen hallgatta a hófehér arcú és kezű Gadberryt, de ennél a pontnál kirázta a hideg: „Nem ember vagyok.” Talán hiba volt idejönni – gondolta –, hiszen Gadberry szabadon rendelkezhet a sorsa fölől. Ha megteszi, amit kér, utána miért hagyná életben? Emerson egy dologban bízott, ha Gadberry becsületből és el-

hivatottságból a végletekig elmegy, hogy elkapja a szökevényt, akkor nincs oka rá, hogy ártatlan embereket öljön meg, főleg, hogy ez semmit sem változtat a helyzetén, hiszen már eleve üldözött ő is. Igen ám – szólalt meg egy hang Emerson fejében –, de te nem vagy éppen ártatlan.

– Ne aggódjon – mondta Gadberry, mintha olvasná a gondolatait –, nem fogom megölni.

– Én is erre jutottam.

– Amit most kérdezek, nagyon fontos – mondta Gadberry. – Hogyan lehet legyőzni Norát? Melyik lehet a leghatásosabb fegyver egy ilyen mesterséges ember ellen, mint például én? Ne mondja, hogy nem gondolkodott még ezen?

– Én egy módosított DEW²-re gondoltam – mondta Emerson. – Irányított-energia fegyverrel próbálnám meg megszakítani a sejtek közti kötést.

– Köszönöm a tippet – mondta Gadberry, majd két kezével meglegyintette a mellkasát. – Akkor lássunk neki!

2 Directed-energy weapon = irányított-energia fegyver

Emerson bólintott, majd elkezdte kipakolni a felszerelést, amit a laborból csempészett ki. Összekötötte az egységeket, rá dugta a laptopjára, majd Gadberry fejére, karjára és mellkasára helyezte a végpontokat.

– Tudnia kell – mondta Emerson –, hogy pontosan én sem tudom, mit csinálunk.

– Tisztában vagyok vele – mondta Gadberry. – Mégis, jelenleg ön ismeri legjobban ezt a rendszert, és tudom, hogy a fejében az elméletek előrehaladott állapotban vannak arról, hogyan működnek ezek a mesterséges sejtek. Nem hiszem, hogy kárt tud tenni bennem, és mint mondtam, bízom magában.

– Hát jól van – mondta Emerson, közben megnyomott pár gombot és területet a monitoron. – Most megpróbálom felerősíteni a sejtjei közti kommunikációt, és valahogyan aktiválni vagy felpörgetni a frisseket. Így, ha minden jól megy felgyorsul az adatátvitel, a regeneráció és előjönnek a sejtekbe kódolt további képességek, amiket

annak idején Marrenből a mesterséges intelligencia hozott elő.

– Rajta! – mondta Gadberry, és bátornak tűnt, de amin ezután át kellett esnie fizikailag és mentálisan, megtörték őt is.

23

Diana Solomon elegáns nadrágkösztűmben lépett be a lélegzetelállító hegyoromra épített luxusszállodába. A recepción szobát bérelt, majd közepes méretű utazótáskáját maga mögött húzva felment az emeletre. A szoba teraszára lépve megcsodálta a sűrű, hófödte fenyőerdőkkel és rétekkel tarkított völgyet, ahogy legszebb téli pompájában szikrázott a tiszta hegyi napsütésben, olyan telikék égbolt alatt, amelyet csak a túlszínezett filmekben lát az emberek többsége.

A ruhákat és a táskát lopta, pénze pedig egyáltalán nem volt, de terve igen, hogyan rendezi majd a számlát távozáskor.

Amikor belépett a szobába, és biztos volt benne, hogy senki sem látja, hagyta, hogy sejtjei visszarendeződjenek eredet-

ti helyzetükbe. Arca, testalkata újra Nora Darya lett. Nem váltott alakot – nem volt képes rá, hogy sejtjeit szabadon átrendezze –, de kisebb módosításokat – bizonyos határokon belül – már el tudott érni. Így lett belőle Diana, aki úgy nézett ki, mintha Nora testvére lenne. Hasonlított kicsit, de bőre némileg sötétebb árnyalatú volt, haja fakóbb, arccsontja szélesebb, ajkai teltebbek. Csak annyira más, hogy az ember futólag elmenjen mellette, ha Norát keresi, és az arcfelismerő rendszereket is sikerült átvernie, amikor autót bérelt.

Nem tudhatta, hogy milyen erővel keresik, de gyanította, hogy még nincs nemzetközi elfogatóparancs ellene. Lehet, hogy az intézet, ahonnan megszökött jót akar, és akik ott dolgoznak, a világbékét védik, de akkor is egy gondosan elrejtett hely. Nem jó nekik sem a nagy felhajtás, így valószínűbb, hogy először megpróbálják titokban elkapni, ügynökökkel, fejkvadászokkal.

Nora a fürdőszobába ment, és gyakorolt. Tudatosan már sokat elért teste, pontosabban a sejtjei feletti kontrollban. A legtöbb

képességet csak érezte, ahogy az ember érzi, miként kell megmozdítania egyetlen lábujját. Elsőre nem sikerül, de sokadik próbálkozásra beolajozódik az idegpálya, amin az adott parancsot kell küldeni. Így ment ez Noránál is, csak éppen ő minden egyes sejtjét tudta címezni egyenként vagy akár a legkülönbözőbb csoportokban. Néha úgy tűnt a világegyetemet próbálja átlátni, máskor önkéntelen láncreakciókat indított el, amik a legfurcsább végeredményekbe futottak ki.

Nora nézte magát a tükörben, és igyekezett átalakítani az arcát. A sejtek lassan engedelmeskedtek. Az utóbbi hónapokban több női arcot is begyakorolt, de férfi arcot még nem sikerült csinálnia, pedig az lenne a legbiztosabb álca. A bőrszínét már egész széles skálán tudta változtatni, mint egy polip. Nem úgy, mint egy kaméleon, mert azok lassan változtatják a színüket és nem is álcázás céljából.

A hajszín beállítása is ment már neki, valamint bizonyos szinten a testalkat változtatása is. Szélesebb csípő, vastagabb karok, izmosabb váll, de éppen egész vé-

konyra is össze tudta húzni magát, akár napokig.

Nora tudta, hogy kivételes élőlénné vált, sőt jelenleg ő áll az emberi faj élén, mint a legfejlettebb egyed. Nincs senki a földön, aki erősebb lenne nála. Emellett megvan a képessége, hogy bárkit megfertőzzön, és úgy vélte, ahhoz is, hogy irányítása alá vonjon.

Azt tervezte, hogy néhány emberrel kipróbálja, miként tudja befolyásolni őket, és kontrol alatt tartani a sejtjeiket. Ha sikerül, akkor egy sereget is gyűjthet magának, sőt, amennyiben a hálózat jól működik, akkor az egész emberiséget megfertőzheti. Ha képes irányítani harmincötbillió sejtet, nem okozhat gondot kilencmilliárd ember.

Este lement a szálloda éttermébe, hogy megvacsorázzon. Felvette Diana külsejét, egy közepesen csinos ruhát, és igyekezett minél kisebb feltűnést kelteni azzal, hogy rengeteget kellett ennie. A sejtek ilyen intenzív használata komoly energiamennyiséget követelt. Szerencsére akadt az étlapon kalóriadús előétel és főétel, de azért kért

mellé pár kólát és egy dupla kávét. Épp az Alpine Schokoladenbombe nevű desszertet kanalazta, amikor odalépett hozzá egy férfi. Nora biztosra vette, hogy kiszúrták, és megkezdődik az amúgy is elkerülhetetlen küzdelme a túlélésért.

– Ne haragudj, úgy látom, hogy egyedül vagy, és arra gondoltam talán vacsora után lenne kedved meginni velem valamit a bárban – mondta a férfi, brit akcentussal. Nora felnézett rá, érezte, hogy a szája sarkában lehet egy kis csokoládékrém, de remélte, hogy nem látszódik. – Én is egyedül vagyok, és jó lenne beszélgetni valakivel ezen a mesés helyen.

Nora lenyelte a falatot a szájában, majd gyors és elegáns mozdulattal megtörölte ajkait. Várt egy kicsit, hátha zavarba jön az idegen.

– Nincs is egyedül, igaz? – kérdezte a férfi.

– Ihatunk valamit – mondta Nora, majd elmosolyodott. – Miért ne?

Nora úgy érezte minden túl könnyű a számára. Eddigi életében nehezített pályán

ment, küzdenie kellett. Hiába tette oda magát, mintha derékig érő sárban próbált volna előbbre jutni. Most pedig, mióta sejtjei kicserélődtek, minden az ellenkezőjére fordult. A világ lelassult számára. Figyelmét többfelé tudta osztani, és a világ legapróbb rezdüléseire is érzékenyen oda tudott figyelni. Ha akart, látott minden apró rándulást az emberek arcán. Ajkai mozgásából előbb tudta, hogy mit fog mondani a férfi, mint ahogy hangosan tényleg kimondta volna a szavakat. Értette a kontextust, a szándékot. A millió apró jelből kikövetkeztette mi fog történni, ki mit fog mondani, és zavarbaejtően nagy százalékban találta el. Az agya számára is megdöbbentő sebességen pörgött. A számolás, a gondolkodás, a problémamegoldás, és a valószínűségszámítás rettentő könnyen és gyorsan ment. Intuíciója, mint egy valóban működő spiritualista jóslás, már-már külön képességévé vált.

Nora játszotta a szerepét, a magányos nőt, aki férje halála után először utazik egyedül. A férfi – akit Ryan-nek hívtak – egészen jóképű volt, és látszódtott, hogy ügyel

sportos alakjára. Kedves személyiség, de kiszámítható. Nora nem bánta, mert tökéletesen passzolt a tervéhez.

Sokat ittak, amitől a férfi becsípett, Nora nem. Ki tudta zárni az alkoholt az agyából. De azért eljátszotta, hogy megártott neki az ital.

Aztán hagyta, hogy Ryan felkísérje, ő pedig behívta a szobájába. Ott aztán az első csóknál Nora átadott neki néhány millió fehér, mesterséges sejtet. A férfi hátrahőkölt, ellökte magától a nőt, de inkább ő maga esett hátra. Prüszkölt, köhögött, és törölgette a száját, mintha rohadt almába harapott volna. Szájából csorgott a sűrű fehér maszsa. Nora felette állt és koncentrált. A tőle elszakadt sejteket hívta. Azok válaszoltak, és tették, amit kért. Megfertőzték Ryan-t, elszaporodtak, átvették az irányítást. Ryan vergődött a szőnyegen, mintha rettenetes migrén vagy izomgörcs gyötörné, aztán elhalkult, végül abbahagyta a rángatózást, és elájult. Nora pedig mosolygott.

Emerson hajnalban hagyta el a házat, és úgy érezte, mintha hosszú raboskodásból szabadult volna. A friss, hideg erdei levegő a lezárt ház állott, elhasznált levegője és Gadberry izzadságához hasonló, enyhén műanyagos szaga után maga volt a szabadság illata. Vissza sem nézett, csak beült az autójába és elhajtott. Nyomta a gázt, ahogy csak bírta, hogy minél messzebb kerüljön Gadberrytől, akit egykor – mint az ő szeretett intézetének biztonsági főnöke és legfőbb begyűjtője – még méltónak talált némi tiszteletre, de mára valami egészen mássá vált. Egy emberfeletti lényé, ami ki tudja mire képes, és hová fog fejlődni. Emersont már nem érdekelték a válaszok, csak a saját biztonsága. Tudta, hogy Gadberry még alszik, mégis szinte a hátán érezte a tekintetét. Talán ez már mindig így lesz, sosem fog megszűnni számára az a gondolat, hogy Gadberry figyeli őt vagy egyszerűen csak tudja hol van.

Amikor kiért a főútra meglátta a furgont. Kellően biztonságos, öt kilométeres

távolságban a háztól, ahol Gadberry rejtőzködött. Emerson lehúzódot, és beállt a furgon mögé. Annak oldalsó ajtaja kinyílt, ő pedig belépett és leült.

– Jó sokáig odavolt, professzor úr – mondta Argenti, és mosolygott, azzal a szívélyesnek tetsző, de valójában ragadozó mosolyával. Emerson körbenézett, a furgonban még négy férfi ült. Kettő számítógépeknél, a másik kettő inkább kommandósnak tűnt, akik bevetésre jöttek, bár nem voltak teljesen beöltözve. Egyiküket már látta az intézetnél is, a neve Mayheaven, még erre is emlékezett.

– Elhúzódot a dolog – mondta Emerson.
– Érdekes dolgokat fedeztem fel, amiket nem hagyhattam félbe.

– Gadberry nem érdekel, ő csak egy eszköz. Megtette, amiben megegyeztünk?

– Igen – mondta Emerson. – Benne van a nyomkövető. Egy adag nyugtatóval adtam be neki. Érdekes módon a nyugtató is használt, a mesterséges sejtek képesek voltak értelmezni az idegen anyagot, és felhasználták azt.

– Kíméljen meg a részletektől – mondta Argenti, és még a kezét is felemelte hozzá védekezően. – Inkább a nőről meséljen, Noráról. Ő mire lehet képes? Mire számíthatok?

Emerson megdörzsölte az állát. Borostája sercegett az ujjai alatt, és már egy zuhany is ráfért volna.

– Pontosan persze nem tudhatom – mondta Emerson –, hiszen ez egy új technológia. Vagy hívhatjuk vírusnak is, esetleg egyfajta szintetikus organizmusnak. Nora Marrentől kapta el a sejteket, és utána képes volt magától még többet elvenni a férfitől. Ami azért érdekes, mert ezek szerint nem az számít, ki mikor kapta el a fertőzést, vagy milyen stádiumban tart az immutációja, hanem hogy az egyén szervezete eleve milyen felépítésű, és a személyiség, a jellem is befolyásolhatja, hogy egy fertőzött mennyire képes uralni és irányítani a sejtjeit. Marren sejtjeit ugyebár mesterséges intelligencia segítségével, mondhatni szoftveresen tuningoltuk fel, félig akaratunkon kívül. Biztos vagyok benne, hogy

ezek a feljavított sejtek átmentek Norába is, aki azóta még tovább fejlődhetett. Az emberi testben a sejteknek fix helyük van, nem tudnak helyet változtatni, mert nem képesek funkciót váltani. Ez Nora sejtjeire nem igaz, azok bármikor átveszik egymás feladatait, így képesek a helyváltoztatásra is, ha nem is sejtszinten, de szervszinten biztosan.

– Lehetne légyegre törően? – kérdezte Argenti.

– Biztos vagyok benne, hogy kismértékben, de Nora már képes megváltoztatni a külsejét, a testalkatát – mondta Emerson, közben ujjain számolta Nora képességeit. – Szinte azonnal regenerálódik, majdnem bármilyen sérülésből. Minden embernél erősebb, a gondolkodása pedig gépszerű, racionális, funkcionalista és a legegyszerűbb logikát követi.

– De nem halhatatlan, ugye?

– Nem, nem az – mondta Emerson a fejét csóválva. – Ő is egy szervezet, ami egységben működik. Egy bizonyos ponton túl, ha túl sok sejt sérül meg vagy túl soká-

ig nem tudnak egymással kapcsolatba lépni, a rendszer szétesik, és a sejtek leállnak. A szabályok ugyanazok, mint egy normális embernél, csak a lépték más.

– Rendben – mondta Argenti. – A meg-
egyezésünknek megfelelően megtarthatja
vezető kutatói pozícióját az intézetben.

– Köszönöm, uram!

– Van bármilyen javaslata arra vonat-
kozóan, hogy milyen fegyver lehet hatásos
a nő ellen?

Emerson elgondolkodott ezen, ahogy
már számtalanszor, mióta az intézetben lát-
ta Borg és Marren mikre képesek.

– A normál éles lövedékek biztosan
megsebzik, és lelassítják. A tűz biztosan
roncsolja a mesterséges sejteket. Egy irá-
nyított-energia fegyver is elképzelhető,
hogy hatásos lehet, de ha visszaértem az
intézetbe, kitalálunk valami biztosabbat.

– Ha valami használhatót talál, akkor
küldje utánunk – mondta Argenti.

– Rendben. Úgy lesz.

– Menjen! A többi innentől már a mi
dolgunk.

Emerson az ajtóból még visszafordult.

– Jó lenne, ha elkapná Gadberryt – mondta, majd folytatta, annak ellenére, hogy tudta, Argenti szinte olvas a gondolataiban –, mert ha nem, megtalál engem.

Argenti bólintott, majd újra felvillantotta gyilkos mosolyát.

– Ha így lesz, akkor én már nem élek, úgyhogy nekem az már mindegy.

25

Gadberry sokáig aludt. Sejtjeinek szüksége volt a pihenésre az egész éjszakán át tartó munka után. Nem sikerült egyből felülnie, bizsergett minden porcikája. Az első kiképzési napját követő reggelen érezte így magát, amikor úgy tűnt még a fülcimpájában is izomláza van.

Tornázni kezdett, és a rossz érzés gyorsan elmúlt, majd felváltotta a frissesség. Erősnek érezte magát, egészségesnek és fiatalnak.

– Bámulatos – mondta. Felöltözött, hatalmas étvággyal megevett minden mara-

dék ételt, majd ellenőrizte a felszerelését, a bevetéshez a ruháját, mindent betett egy sporttáskába, utána beült az autójába, és elindult, hogy levadássza Norát.

Sejtjei mutatták az utat. Érezte merre kell mennie. Fennállt egyfajta kapcsolat közöttük, amit nehéz lett volna szavakkal magyarázni. Akár egy alternatív dimenzió, amin keresztül az összes mesterséges sejt kommunikálni tud egymással. Mintha az emberek között is lenne ilyen, de a mesterséges sejtű embereknel ez százszor, ha nem ezerszer erősebb. Gadberry néha úgy vélte látja maga előtt a levegőben, mint egy fehér fonalat, ami Norához vezet. Aztán máskor eltűnt, elveszítette az érzést, de időnként ismét előjött.

A valóság – vélhetően – kevésbé spirituális, és arról lehet szó, hogy a sejtek egymás felé kilőtt jelei részben kijutnak a testből, mint egy elektromágneses hullám, aminek a töredékei a megszámlálhatatlan sok tranzisztoron, átjátszón, jeltovábbítón és jelerősítőn, hálózaton és eszközön keresztül eljutnak hozzá, amiket ő nem, de

sejtjei megéreznek, mint egy fajta ismerős érzést a hatalmas zajkáoszban. Hol erősebb, hol gyengébb, hol innen jön, hol onnan, de összességében mégiscsak ad egy megérzést, hogy merre kell indulnia.

Gadberry vezetés közben elgondolkodott, hogy ha egymillióan lennének, akkor vajon milyen lenne köztük a kapcsolat? És ha egymilliárdan? Vagy, ha mindenki ilyen lenne, mint ők? Eljátszhatott volna a gondolattal, hogy ő lehetne a vezetőjük, mint a forrás, aki megfertőzte a világot, de elhessegette a gondolatot. Norát el kell kapnia, ez az életcélja, az utolsó nagy vadászat, egy igazán különleges prédára. Minden más csak utána jöhet szóba.

A követés viszont nem ment gyorsan. Gadberry minden nap, minden órában érezte Norát, de várnia kellett, mire ezek az impulzusok végre egy irányba mutattak, és közelebb juthatott egy várossal. Ha erősödött az érzés, akkor jó irányba ment, ha nem, akkor várt tovább. Utazott, várt, utazott, várt, mintha egy világméretű hideg-meleg játékot játszana.

Tett egy kitérőt egyik kollégájához, aki beszerezett neki egy kézi energiafegyvert, ami képes olyan frekvencián rezgéshullámot generálni, ami nagy valószínűséggel elszakítja egymástól a sejteket Nora testében.

Gadberry csak néhány naponta aludt pár órát, többre már nem volt szüksége. Közben képességeit tesztelgette. Az ereje már sokszorosára nőtt, bármilyen lőfegyverrel pontosan lőtt, sosem remegett meg a keze, úgy tartotta a pisztolyt, mintha állványon lenne.

Jól tudta, hogy Nora sem tétlenkedik, de azt gondolta, az idő mégiscsak neki dolgozik, hiszen egyre közelebb és közelebb jut hozzá.

Nora kereste a megfelelő embereket a csapatába, közben egyre délebbre utazott. Ryan hűségesen követte mindenhová, mint egy személyi asszisztens, de valójában Nora kiterjesztett tudata volt egy mesterséges sej-

tekből álló férfi testben. Nora látta és tudta, amit Ryan, és a férfi, mint egy plusz végtag, mindent megcsinált, amire Nora csak rá-gondolt.

Hamarosan ketten lettek, aztán hárman. Norának idő kellett, mire hozzászokott eh-hez az állapothoz, hogy tudata már nem egy testben van, hanem több különálló fizikai helyen. Megváltozott a látása, a hallása, de mesterséges agya gyorsan alkalmazkodott, és képessé vált arra, hogy feldolgozza, és rendszerezze a rengeteg információt és impulzust.

Nora szabadon használhatta alattvalói pénzét, lakásait, és ennek megfelelően választotta ki új áldozatait is. Egy arcpirítóan gazdag agglegény, Pierre Allard tengerparti óriásvillája tökéletes főhadiszállása lett a mesterséges csapatnak.

Nora drága ruhákban, koktéllal a kezében élvezte a napsütést a medence partján. Körülötte jóképű férfiak lesték minden gondolatát – szó szerint –, és beszerezték számára, amit csak megkívánt. Nora pedig sokat akart, mindent, amit egész életében

nélkülözött. Királynőként akart élni, ahogy megálmodta, mikor elhagyta a szülői házat.

Pontosan tudta, hogy jönnek érte, ezért embereit felkészítette a védelmére. Maguktól is tudták, hogy az életüket is fel kell áldozni Nora épségeért, és hogy Gadberryt azonnal el kell fogniuk, vagy meg kell ölniük, ha feltűnik a környéken.

A legnehezebb feladat a fegyverek beszerzése volt. Nora persze maga volt a fegyver, és megfertőzött emberei is részben képesek voltak arra, amire ő, mégis szeretett volna pisztolyt és puskát a házba, amivel előnyt szerezhethet Gadberryvel szemben. Lelassíthatja, megbéníthatja vagy meglepheti.

Az egyik gazdag pénzeszsák ismert valakit, aki ismert valakit, aki kapcsolatban állt egy férfival, aki a maffiának is adott már el fegyvert.

Nora felkereste kétfős kísérettel. Ryan, és Kaia öltönyben követték, Nora pedig ezúttal testhezálló, vörös estélyiben, fekete, hosszú hajjal, amolyan végzet asszonyaként sétált be az éjszakai bárba, ahol Georgij Nador fészkelte.

Nem volt nehéz megtalálni a sebhelyes arcú, bolgár akcentussal beszélő férfit, aki mindenkinél keményebbnek tűnt, akit Nora ismert eddig. Mellette a kanapén és a fotelokban négy férfi ült, és öt nő.

– Mr. Nador – mondta Nora.

– Ki maga?

– Deborah Wilkinson vagyok. Egy közös barátunk, Eddy Borgese biztosan említette, hogy fel fogom keresni.

Georgij végigmérte a nőt és a két férfit, akik mellette álltak. Kispályásoknak látta őket, de a nő tekintetében volt valami, amitől kirázta a hideg.

– Nőkkel nem üzletelek – mondta Georgij, majd hessegető mozdulatot tett Nora felé a csuklójával. – Menjenek!

Nora nem rejtette el, hogy nem örült a válasznak. Georgij intett egyik emberének, hogy kísérje ki a hivatlan vendégeket. Egy sportos, izmos férfi kelt fel az egyik fotelból, és Ryanhez lépett, majd a vállára tette kezét.

– Gyertek – mondta, mire Ryan egy hirtelen mozdulattal elkapta a férfi karját, ki-

csavarta és eltörte. Mire felordíthatott volna, Ryan már a nyakát is kitekerte. Ugyanebben a néhány pillanatban Kaia a másik, Georgij oldalán ülő férfit rúgta meg úgy, hogy az keresztülbukfencezett a fél szeparén. A másik emberének pedig megmarkolta a haját és úgy térdelte arcon. A nők sikítva álltak fel a helyükről és rohantak a kijárat felé.

Georgij negyedik embere felpattant, és a pisztolyáért nyúlt, de Ryan már ott volt, és egyetlen ütéssel leterítette, úgy, hogy a férfi az üvegasztalban végezte. Georgij a helyén maradt, és úgy tűnt megőrizte hidegvérét. Négy emberéből már csak az egyik mutatott életjeleket. Nora közelebb lépett hozzá, majd egészen odahajolt, hogy orruk majdnem összeért. Közben már férfi arcot öltött, karja erősebb és szőrösebb lett, haja rövidebb, arca borostás, vonásai élesebbek, hangja pedig mélyebb. Georgij ekkor szörnyedt el, és eddigi hűvös tekintetét a rémület váltotta fel.

– Most már üzletelsz velem? – kérdezte Nora, aki úgy nézett ki férfi arccal az estélyiben, mint egy melegbár főműsorszáma.

– Mit akarsz?

– Fegyvereket – mondta Nora. – Sok fegyvert.

Georgij bólogatott.

– Rendben.

A férfi-Nora felegyenesedett, majd visszaváltozott Deborah alakjára. Georgij elkerekedett szemekkel nézte, ahogy egy pillanat alatt megnőtt a haja, és arca ismét bájossá és nőiessé szelídült.

– Remek! Itt a lista. – Nora Georgij ölébe ejtett egy papírlapot. – Vidd le a parkolóba, ott áll a kocsim, egy fekete Escalade. Ryan majd kifizet.

Georgij felállt és elment, hogy intézze a berakodást. Meg sem fordult a fejében, hogy visszavágjon, pedig sok embert riasztott volna komoly fegyverzettel, de nem tette. A nő nem ember, de a két másik sem normális. Akkor szabadul a leggyorsabban tőlük – és épségben –, ha kiszolgálja őket.

Nora elégedetten tért vissza a villába, majd küldött néhány jelet Gadberrynek, bármerre is járt éppen. Ideje találkozniuk.

Miután Emerson távozott, Argenti nyolcfős csapatával követte és figyelte Gadberryt. Nem látott más módot, hogy Nora nyomára akadjon, bár azért nemzetközi körözést kiadtak rá. Abban nem bízott, hogy egy járőr fogja igazoltatni vagy egy térfigyelő kamera buktatja le, Nora intelligenciája és képességei ennél már sokkal előrébb tartanak. Egyedül Gadberry veheti fel a harcot vele, és ő akkor akar lecsapni, amikor épp egymással lesznek elfoglalva. Megöli mindkettőt, ahogy a legjobb vadászhoz illik.

A furgont Tomson vezette, hátul Argentivel Mayheaven és Hill utazott még. Két autó kísérte őket, az egyikben Ziegler és Rahman, a másikban Nguyen, DaSilva és az izomkolosszus Hendricksen ült.

A csomagtartókban fegyverek és bevétési öltözeteik lapultak. Argenti nem akarta megkockáztatni, hogy az emberei elkapják a *fehér-fertőzést*, ahogy magában hívta a vírusként terjedő mesterséges sejteket.

Az idő embert próbálóan lassan telt. Miközben Nora Gadberryt terelgette megérzésekkel, addig Argenti próbálta tartani a lelket a csapatban és megőrizni a támogatást felettesei részéről.

Beszerezték egy-két különleges fegyvert, amivel talán megfékezhetik Norát vagy legalább lassíthatják, egy kis előnyért. Emerson is küldött nekik két saját fejlesztésű puskát.

A legtöbb időt a furgonban töltötték, ami a mobil műveleti központ funkcióját töltötte be, de néha tartottak szünetet motelektben, panziókban.

– Főnök – kérdezte Rahman, amikor épp egy csendes és nyugodt estét töltöttek egy szállodában. A háttérben Hill, aki a követésért felelt egy percre sem vette le a szemét a kijelzőről, ami Gadberry helyzetét és mozgását mutatta. Mind a kilencen egy lakosztályban ültek, tévét néztek vagy beszélgettek, de most mindannyian odafordultak Rahman felé. – Igaz, hogy az egyik ilyen fertőzött embernek levágták a lábát és viszanőtt neki?

– Ezt kitől hallottad? – kérdezte Argenti, közben az ablakon át nézte a város színes fényeit, magas épületeit.

– Ismerem az egyik őr az intézetben, ő írta meg nekem – mondta Rahman. Tekintete a minibárra tévedt, és eszébe jutott, hogy nagyon inna már egy sört, de Argenti nem tűri az alkoholt bevetés alatt semmilyen körülmények között. Könnyű neki, ha soha nem iszik egy kortyot sem, de Rahman számára a több hetes kihagyás már az elviselhetetlenség határát súrolta.

– Állítólag így történt – mondta Argenti.
– De én is csak annyit tudok, amennyit Emerson elmesélt.

– Azért ez durva, nem? Hogy ilyen léteznek.

– Amíg nem tudjuk korlátok között tartani, addig nem szabad léteznie.

– Vettem, főnök.

A következő pár napban közelebb értek a célszemélyhez, Hill megmutatta a kijelzőt Argentinek.

– Gadberry megállt – mondta Hill.

– Hogy érted? – kérdezte Argenti.

– Pár napja már egy városban van, itt – mondta Hill, és a térképen mutatta melyik részen található a célszemély. Ráközelített, és tisztán látszódott, hogy egy ingatlant többször megközelített, azonkívül pedig egy jól körülhatárolható területen mozgott csak.

– Talán célba ért.

– Lehetséges – mondta Hill. – Az biztos, hogy ez a villa itt nagyon érdekli.

Argenti bólintott és elgondolkodott. A ház elég távol van mindentől, egy domboldalban. Jól védhető, úgyhogy ideális búvóhely lenne Nora számára. Biztosan van riasztó és kamerarendszer, de Gadberry sem ma kezdte. Felméri a terepet, aztán megkeresi a helyet, a módot és az időt, amikor betörhet, hogy elkapja Norát.

– Ki a tulaj? – kérdezte Argenti.

– Nézzük csak! – mondta Hill, és már kereste is a választ az adatbázisokban. – Pierre Allard. Nincs semmi említésre méltó róla. Nem kapcsolódik senkihez az ügyben.

– Rahman, Ziegler – mondta Argenti az embereinek rádión keresztül –, menje-

tek ki a házhoz és figyeljétek meg! Hill küldi a koordinátákat. Jelentsétek azt is, ha két fűszál összeér a kertben!

– Vettük, főnök.

Argenti visszalépett a térképhez, és annak egy pontjára mutatott, a házhoz legközelebb eső helyre, ami még biztonságos távolságban van.

– A többiekkel itt találkozunk! – mondta Hillnek, aki nyugtázta a kérést, megírta az úticélt DaSilvának, majd előreszólt Tomsonnak, hogy merre induljon.

Argenti ezalatt a furgonban egy másik emberével, Mayheavennel közösen ellenőrizte a speciális fegyvereket. Nem ámította csapatát, hogy ez a bevetés szépen végződik majd.

– Nálam lesz a plazmavető, azzal jó eséllyel fellazíthatjuk a sejtek közötti kötést vagy legalább a kommunikációt megszakíthatjuk a testben, hátha attól lebénulnak.

Argenti két másik puskára mutatott, amik leginkább egy minimalista vízipuskára hasonlítottak, mint éles löfegyverre.

– Azokat Emerson küldte. Botoxxal töltött lövedékei vannak.

– Ne haragudj főnök, de játékpuskával nem megyek be oda. – mondta Mayheaven, és felemelte az M16-os gépkarabélyát. – Én ebben bízom. Meg ebben – tette hozzá, és megpaskolta a combjához erősített Desert Eagle-t.

– Emerson szerint hatásos lehet.

– Képzelem. Mit csinál? Kisimítja az arcbőrüket? – Mayheaven legyintett egyet.

– Valakinek be kell vállalnia.

– Majd valaki, de nem én.

– Van még egy jégvetőnk, az is hatékony lehet.

– És az ott?

– Az egy hálót tud kilőni – mondta Argenti. – A terv az, hogy meglőjjük éles lőszerrel, és plazmával, attól lelassul. Utána jöhet a háló. Nincs lény a földön, ami ezt le bírná tépni magáról. Aztán bedobozoljuk a hűtőládába.

– Sima ügy.

– Azért ne becsüljük alá a nőt. Megölni szerintem nem tudjuk. Készülnünk kell

meglepetésekre, és arra is, hogy alapvetően számít ránk.

– Azért mégiscsak egy ember vagy android, szóval szerves, tehát megölhető.

– Jelenleg a legintelligensebb, és egyben a legerősebb ember a földön.

28

Gadberry sejtette, hogy a megérzéseit talán Nora vezérli vagy legalábbis a nő tudhat róla, hogy ő közeledik. Ezzel együtt bízott benne, hogy sikerül kellően gyorsan és erőteljesen lecsapnia rá. Már néhány szempillantásnyi előny is elegendő lehet, akkor is, ha számítanak rá.

Felvette az éjszakai álcaruháját, ami nem egyszerűen fekete volt, hanem fel is vette a környezet árnyalatait és mintázatait. Az elmúlt néhány napban felmérte az épület környezetét, és megkereste a gyenge pontjait. A kamerarendszer egyszerű volt, arc vagy mintázatfelismerő szoftver nélkül. Külön mozgásérzékelő figyelte a kerítés közvetlen közelét, de csak lent, nagyjából térdma-

gasságig, a kerítéstől három méternyi sávban. Gadberry ezeket az információkat cím alapján lekérte a biztonságtechnikai cégtől, amelyiknek a logója rajta volt a bejárati ajtó alján. Amikor besétált hozzájuk, először azt válaszolták, hogy ilyen érzékeny adatokat nem adhatnak ki a munkáikról, sem az ügyfeleikről, de Gadberry hamar meggyőzte őket, hogy tegyenek kivételt, és még azt is elérte, hogy a dolog köztük maradjon.

A fix biztonsági rendszer mellett ott voltak még az örök is. Gadberry ötöt számolt össze, akik strázsáltak az ingatlan minden négyzetméterére gondosan vigyázva. Rajtuk kívül még négy férfit látott az ingatlan körül, illetve ki-be járkálni. Úgy sejtette Nora szolgálai lehetnek, erre utalt tejfehér bőrük és a fertőzöttekre jellemző robotszerű, ki-mért mozgás.

Vajon ő is így mozog? – elmélkedett Gadberry. – De úgy gondolta, ő más. Nem tartozik közéjük.

Gadberry talált egy pontot a kerítésen, ami két kamera holtterébe esett, és a kellően sűrű növényzetből rálátott az örrre is. Tücs-

kök és kabócák koncertjét hallgatva várta, hogy a férfi elforduljon, és amikor háttal állt, Gadberry nekiiramodott. Tíz métert futott, amikor elérte a mozgásérzékelő határát, ott elrugaszkodott. Hat métert ugrott előre, és hármát felfelé. Át a kerítésen, be a birtokra, ott hasra vetette magát és várt. Riasztó nem szólalt meg, lámpa nem gyulladt fel, az őr elnézett az irányába, de csak a szokásos növényeket látta, és a csendes kertet. Gadberryt – aki egy sötét folt volt a fekete, éjszakai fűben – nem vette észre.

Gadberry az őr mögé lopakodott, majd mint egy megelevenedett árnyék ráfonódott, és elvágta a torkát. Az őr vergődött ugyan, de kiáltani nem tudott. Irdatlan erő volt benne, de Gadberry erősebb volt és legyűrte, majd néhány vágással lefejezte az őröt. Nem tetszett neki a módszer, de nem adhatta meg a legcsekélyebb esélyt sem a gyors regenerálódásra.

Megfigyeléseiből nagyjából sejtette melyik szárnyban lehet Nora, de azért igyekezett minél több helyre belesni. Az öröket elkerülte, és sikerült észrevétlenül átlopa-

kodnia a növények, kerti díszek, sövények és kisebb épületek között.

A belső kertben, az oszlopokkal határolt terasz árnyékos részén surrant át, amikor megérezte Nora jelenlétét, erősebben, mint eddig bármikor.

– Hello, Maximillian Gadberry!

Gadberry összerezzen, majd kihúzza magát. A medence világítása felkapcsolódott, és fénye egy alakot rajzolt ki, tőle alig húsz méterre. Aztán kigyulladtak a belső kert lámpái is, majd a ház összes díszkivilágítása. Szinte nappali fénybe borultak a járdák, a teraszok, a sövények és a medencepart, ahol ott állt Nora, látszólag fegyvertelenül. Gadberrynek el kellett ismernie, hiú ábránd volt, hogy majd észrevétlenül becserkészi a nőt. Előlépett az oszlopok közül.

– Nora, szerintem túl messzire ment ez a dolog... – Gadberry előrántotta a kézi irányított-energia fegyvert, és Nora felé lőtt vele. A hullámok hangtalanul és láthatatlanul érték el egy pillanat alatt a nőt, akit a levegőbe emelt a lökéshullám. A rezgés frekvenciája megbénította a mesterséges

sejteket, és azok a levegőben egy pillanatra elengedték egymást. Úgy tűnt Nora a sejteire esik szét. Szervei, bőre és izomzata elkeseredett küzdelemben próbáltak együtt maradni, és spontán láncolatok mentén igyekeztek megtartani a kapcsolatot egymással. Mégis, helyenként Gadberry még át is látott a hanyatt vágódó testen, ami végül a medence feszített víztükrébe csapódott.

Gadberry látta, hogy két ór tart felé két irányból, mégis a medencéhez sietett, hogy lássa mi történt. Az alak, ami feljött a vízből, nem Nora volt, hanem egy férfi, és az egész teste, mintha szét akart volna folyni, mégis egyre próbálta újra összerakni magát. A sejtek, amik megtalálták egymást a vízben, keresték a helyüket, de túl nagy volt a káosz. Az olvadt ember próbált kimászni a medencéből, de keze mintha képtelen lett volna biztos támaszt találni a kövezeten, csak csapkodott, mint egy csont nélküli, nyálkás csáp. Aztán előrebukott és megnyúlt arca egy szörnyű hörgés kíséretében a kövezetbe fejt, aztán rángatózva szétterült, végül a maradéka megszilárdult, de

felkelni már nem bírt többé. A vízben maradt része, teljesen eltűnt.

Gadberry értette, hogy ez a férfi csak felvette Nora alakját, és ő nem Norát lőtte le. Így viszont az ő életének biztosan vége, mert minden esélye ebben az egy lövésben volt.

A két őr löni kezdte Gadberryt, jókora lyukakat szakítva fehér húzába, és a DEW-puskát is szétlőtték a kezében Gadberry az egyik férfihoz lépett, és teljes erőből ütni kezdte. Néhány csapással teljesen összetörte a fejét, majd elővette a kését, és a szívébe döfte néhányszor. A másik férfi közben tárat cserélt, de addigra Gadberry már legalább tíz lövedéket kapott a testébe. Fehér vére több helyen folyt belőle.

Gadberry a másik férfihoz ugrott, hatalmas lendülettel, és ledöntötte a lábáról, majd a késsel három gyors és erőteljes vágással lefejezte. Gadberry nem látott mást a kertben. Érezte, hogy gyógyulnak a lőtt sebei, de még így sem fogadott volna magára Nora ellen.

Gadberry bement a házba. A dupla-szárnyú teraszajtón át egy tágas hallba ju-

tott. A parketta és a bútorok is rettentő drágának és ízlésesnek tűntek a kékes-lilás hangulatfényben. Oldalról egy folyosóról újabb férfi rohant Gadberry felé félmeztelen felsőtesttel, jókora puskát tartva a kezében. Gadberry előrántotta oldaltáskájából a pisztolyát és löni kezdte a támadót, de hiába sebezte meg, az állta a lövedékeket, és amikor elég közel ért, Gadberryre fogta a fegyverét és elsütötte. Gadberry alábecsülte a támadóját és a lövés tenyérsíri sebet szakított a hasába, ő pedig elvágódott a parkettán. A férfi felhúzta a puskát, és ismét Gadberryre fogta, aki próbált elhúzódní, de a fegyver megint elsült, és Gadberry lába szilánkosra tört a bal combja közepén. Tejszerű vére szétfröccsent, fehér húsa csatokban fordult le a törött csontokról.

Gadberry nem ordított, hiszen ki tudta zárni a fájdalmat. Helyette ép lábával és kezével lendületet vett, és elkapta a fegyver csövét, majd magához rántotta a férfit. Megragadta a csuklóját, és húzta tovább. A lendület miatt a férfi elvesztette az egyensúlyát és Gadberry elé zuhant. Gadberry

magához ölelte, és kezei ráolvadtak a férfi hátára, majd falni kezdte a sejtjeit. Először a bőrük tapadt össze, majd feltárult alatta a hús és a sejtek engedelmesen áramlottak át Gadberry szervezetébe, gyógyítva, megerősítve őt. A férfi kapálózott, próbálta eltolni magát, de ereje gyorsan fogyott, Gadberry pedig szorosan tartotta.

Ráérezett, hogy mit kell tennie, eljutott arra a szintre, amire Nora az intézet előtt. Csakhogy ez a férfi nem egy önálló entitás volt, hanem Nora tudatának egy nyúlva-nya. A férfi elméjében Nora és Gadberry találkoztak. Látták egymást az érzékelésnek egy másik síkján, és Nora dühösnek tűnt, míg Gadberry elszántságnak. Nora próbálta ráerőltetni Gadberryre az akaratát, de Gadberry nem engedte át a nőt saját elméjébe. Amikor végzett a sejtrablással, maga mellé dobta a férfit. Ujjain a bőr még hozzátapadt a férfi sebeihez és megnyúlt, de aztán lassan elengedte, mintha Gadberry keze csak mézbe ragadt volna, és a bőr lassan visszahúzódott az ujjaira. Az eszméletlen férfi hátából jókora terü-

leten hiányzott a hús, de még a bordái és gerincének egy része is.

Gadberry felállt és kihúzta magát. Nemcsak ép és egészséges lett, hanem erősebb is. Nem érkezett újabb támadó, ezért Gadberry a széles, ívelt üveglépcsőn feljutott az emeletre. A hall feletti szobába díszes ajtó vezetett, és Gadberry benyitott. Szemben vele az ablak előtt ismét Nora állt, de mielőtt Gadberry akár csak elgondolkodhatott volna rajta, hogy vajon az igazi-e, két oldalról két férfi támadta meg, és elektromos sokkolóval bénították le. Gadberry rángatózva zuhant a padlóra, és a két férfi újra sokkolta. Nem szokványos TASER-ek voltak, hanem brutális erejű áramütést mértek rá. Több sejtje egyszerűen felrobbant a hőtől. Az elhalt sejtek fehér gennyként csapódtak ki a bőrén.

Gadberry a földön vergődött tehetetlenül. Valahányszor abbamaradt a remegése, újból áramütés érte. Előlépett egy harmadik férfi, kezében lángszóróval, és szó nélkül rálőtt vele Gadberryre. Nora hűvös tekintettel nézte, ahogy Gadberry lángra kap a

szőnyeggel együtt. A két sokkolós férfi hátraugrott a tűz elől.

– Egyetlen sejtje se maradjon meg – mondta Nora. Fehér bőre narancsszínű lett a tűz fényében, szemeiben pedig tükröződött Gadberry szenvedése.

De Gadberry nem adta fel, ahogy elmúlt testéből a zsibbadás, felkelt, és lángolva rontott Norának. Elkapta, és keresztülzuhant vele az ablakon, ami szilánkokra robbant. Gadberry és Nora a medencébe estek, de Nora feje a peremnek csapódott, és összetört.

29

Gadberry kimászott a vízből, testére olvadt ruhájából sűrű füst szállt fel. A mikrokijelzők és érzékelők elromlottak és a ruhája sötétszürke lett, akár egy túl sokszor kimosott fekete kezeslábas. Nora szintén kijött a medencéből, de mozgása kevésbé volt emberi, inkább rovarszerű. Összetört feje élettelenül lógott a nyakán. A jobb halántéka behorpadt, állkapcsa két darabra tört és egé-

szen kifordult, a szeme pedig csak hófehér golyóként ült eltorzult üregében.

Ekkor berontott egy csapat fegyveres, teljes testet és fejet eltakaró védelmi öltözékben. Argenti emberei. Automata gépkarabélyokkal nyitottak tüzet. Gadberry több tucat lövedéket kapott a testébe, és elterült a medence melletti kövezeten.

Nora próbált elmenekülni, de a feje még gyógyult, és nem látta jól az irányt, így a kerti ülőgarnitúrába botlott és elesett. Több bűtört összetört, Nora pedig szintén több találatot kapott, amik tovább gyengítették. Egyik karja félig leszakadt, a lába eltört, de még így is igyekezett talpra állni, közben gondolattal utasította embereit, hogy támadjanak. Azok pedig engedelmesen kiugrottak az emeleti ablakból, rá a kommandósokra.

Nora embere földre vitte Zieglert, Argenti egyik emberét, közben egyetlen hatalmas csapással összetörte a sisakját, és mögötte az arcát is. Átadott neki néhány ezer fehér sejtet, Nora pedig másodpercekkel később átvette az irányítást elméje felett.

Rahman kilőtt egy robbanólövedéket, ami eltalálta Nora másik emberét, aki deréktól felfelé darabokra robbant. A többiek a földre estek vagy vetődtek a detonáció lökéshulláma és repeszei miatt.

Ziegler felállt, és törött sisakjában vérző fejjel rontott neki Argentinek, aki elkapta korábbi emberét, és átdobta a vállán. Hill odalépett és beleeresztett egy sorozatot a földön vergődő élőhalott társába.

Nora közben felállt, lába rendbejött és ahogy felemelte a fejét, az is sértetlennek tűnt. – Hill! Nguyen! – kiáltott Argenti, – Hozzátok a játékpuskákat!

Nora egy másik embere elkapta Tomson nyakát, de DaSilva a segítségére érkezett és cafatokra lőtte Nora emberének a karját, ami ugyan elvált a törzsétől, de nem engedte el a kommandós nyakát, sőt elkezdett rátekeredni. Ez Nora egyik új képessége lehet – gondolta Argenti, és döbbenten figyelte, ahogy a kar rugalmas kígyóvál lazul, majd rátekeredik az emberének a nyakára.

– Mi a jóisten ez? – kérdezte Mayheaven Argenti mögül.

– Tomson! – ordította DaSilva, majd egy késsel lefejtette a lényt társa nyakáról. Amikor a földre dobta a kar fehér, lefejezett kígyótestként tekergett a kövön, és a látványtól DaSilva gyomra émelyegni kezdett. Ekkor kilépett a földszinti helyiségből a lángszórós férfi, és tűzbe borította DaSilvát, aki lángolva rohant a medencéhez, de annak túlpartjáról Pierre Allard tüzet nyitott rá, és DaSilva holtan esett össze, mielőtt elérte volna a vizet, majd égett tovább.

Ryan, Nora első embere a másik oldalról kezdte lőni a kommandósokat, és Tomsont sikerült fejbe lőnie, mielőtt fedezékbe húzódott volna.

Argentiék behúzódtak a lángoló emelet alatti árkád alá, a római oszlopok mögé, és onnan lőttek vissza. A kialakult tűzpárbajban Nora több emberét is sikerült lelőniük, köztük a lángszórós férfit is. A fejlődés hatásosnak bizonyult, a mesterséges emberek nem keltek fel. Argenti úgy sejtette, ha gyógyulnak is, egy fejet összerakni több időbe telik majd. Kivéve Norának, ő már felfoghatatlan tempóban gyógyul és változik.

– Nora! – kiáltotta Argenti. – Hagyja abba!

Nora ledobta a cipőjét, és ahogy közeledett Argentiékhez, lábával magába szívta emberei maradványait, amik szétszóródtak a kövezeten. Nora határozottan nagyobb lett, egy fejjel tornyosult minden férfi fölé, akár egy legendás amazon valami fantasy filmből. Ruhája rongyokban lógott rajta, haja kócosan keretezte kerek arcát. Fehér bőre minden szennyeződést ledobott magáról, úgy fénylett, mintha frissen mázolták volna. Nora elszántan és dühösen nézett támadóira. Az épület tüze tükröződött fehér szemeiben, amitől egészen démoni lett a tekintete.

– Engem az Isten úgy alkotott – suttogta maga elé Nora, mintha átkot mormolna támadóira –, hogy kínotok nem érzem...

Argentiék újratöltöttek, majd tüzet nyitottak Norára. A találatok megszagatták Nora testét, karját, arcát, és ő féltérdre ereszkedett. Argenti ekkor elsütötte a plazmavetőt.

A fegyverből fényes kék tojásforma lövedékek zúgtak végig a teraszon, és az első

mellé ment, de a második eltalálta Norát, akkora lyukat tépve a testére, hogy átfért volna rajta egy felnőtt ökle. A következő is talált, aztán még kettő mellé ment, mert Nora összeesett. A célt tévesztett plazma-lövedékek a terasz túloldalán álló bárpultot és kemencét döntötték romba.

- ...és lángotok hozzám közel se férhet
- nyögte Nora, alig hallható hangon.
- A hálót! – kiáltotta Argenti.

Oldalt a terasz szélén Nora egyik embe-re közben magához tért, és már négykézlábra bírt állni. Lőtt sebe a fején már csak egy púpos szélű, mély heg volt.

Rahman közelebb lépett Nora vergődő testéhez, és rálötte a hálót. Az kinyílt a levegőben és beborította a testét. A sűrű szövésű háló egészen ráfeszült Norára, és nem is tudta már annyira dobálni magát. Nora beleakadt, végtagjai a teste mellé szorultak. Rahman távirányítással szorosabbra tudta húzni a hálót, ami egészen belevájt Nora bőrébe.

- Ez az Rahman! – mondta Argenti. – Elkaptuk! Mayheaven, hozd a ládát!

De ekkor Nora teste megváltozott, és elkezdett fellazulni. A háló szálai belemélyedtek a húzába, majd szép lassan keresztülmentek rajta. Argenti nem hitt a szemének, arcáról látványosan eltűnt a bizakodás, és felváltotta a rémült döbbenet. Közben megmaradt emberei tárat cseréltek. Nora sejtjei átengedték az idegen anyagot, és utána újra megtalálták egymást. A háló lassan átment a testén, aztán Nora felállt, és örögi tekintettel meredt a csapatra. Teste teljesen sértetlennek látszódot. Argenti a csontokra gondolt, de be kellett látnia, hogy ez, ami itt történik a szeme előtt, meghaladja képzelőerejét és biológiából szerzett tudását. Nora testében úgy tűnik minden sejt egyenlő, és pillanatok alatt képesek átvenni egymás funkcióját, helyét, tulajdonságait. Akár át tudnak alakulni csonttá is, majd vissza hússá.

Argenti fegyvere töltöttséget jelzett, ő pedig azonnal lőtt, de Nora egyik fertőzött embere a terasz széléről a fegyver elé ugrott, és felfogta az első plazmalövedéket. Közben Nora is odébb ugrott, így a többi

is mellé ment, további pusztítást végezve a kert hátsó részében.

Nora – olyan gyorsan, hogy Argenti nem bírta szemmel követni – Rahmanhoz ugrott, aki túl lassan nyúlt a pisztolyáért, és még csak éppen, hogy eldobta a hálóvetőt. Nora elkapta a férfit, majd leszakította az egyik karját, aztán a másikat is. Rahman ordított, Argentiék pedig bemenekültek a házba.

Nora úgy tépte darabokra a férfit, mint-ha csak egy légy szárnyait szedné le játszi könnyedséggel. Rahman elvérzett, mire a feje sorra került négy végtagja után.

A fehér sejtek lerázták magukról a vörös emberi vért, Nora hófehér bőrrel indult Argenti után. Amikor belépett a házba, Argenti és Mayheaven tüzet nyitottak, de Nora olyan sebesen ugrott el oldalra, hogy nem bírták követni. Nora elkapta Mayheavent, és hozzávágta a falhoz. Mayheaven összetört, és úgy esett a padlóra, mintha egyetlen ép csontja sem maradt volna, hanem csak egy kóccal kitömött ruhadarab lenne.

Ezalatt kint a kertben Hendricksen becserkészte Ryant, és lelőtte, de amikor fejét akarta venni Ryan felugrott, és leütötte őt. Hendricksen az emberek között kivételesen erősnek számított, de a mesterséges emberekhez képest gyenge volt, viszont a kést jól használta, és túlélési ösztöne is adott számára némi plusz adrenalint, ami Ryanból hiányzott. Nora nem tudta irányítani, mert figyelmét lekötötte Argentiékkal folytatott küzdelme. Ryan sikertelenül próbálta megragadni Hendricksent, aki egyre csak támadta, szúrta, vágta fehér húsát, ahol érte, még végül Ryan összecsuklott, és Hendricksen mögé került. A késsel elkezdte átvágni Ryan nyakát, de a férfi megragadta saját fejét, és próbálta a helyén tartani. Hendricksen ellökte a kezét, és fűrészelt tovább, míg Ryan feje már félig elvált a testétől, de Ryan újra megszorította a halántékánál, és visszanyomta a helyére, sebe egyből gyógyulni kezdett. Hendricksen ekkor lábával elrúgta onnan Ryan kezét, és ismét nekiveselkedett a lefejezésnek, ezúttal sikerrel. Ryan teste még vergődött egy kicsit,

aztán kiterült. Hendricksen védőruhája fehér volt Ryan vérétől, de gyorsan csorgott le róla, nem maradt meg rajta úgy, ahogy az igazi vér.

Bent a házban megérkezett Hill és Nguyen a két speciális puskával, de mielőtt célra emelhették volna azokat berontott Gadberry és Norára vetette magát. Úgy rohant be a teraszról, mint egy felbőszített ragadozó, felugrott a levegőbe, majdnem a plafonig, és akkora erővel csapott le a nőre, hogy félig kettészelte a vállától a hátsáig pusztán a tenyere élével és alkarjával. A lángoló tető egy része beomlott, és elzárta az utat a teraszra. A füst kezdett fojtogató lenni, de a védelmi ruha egyelőre megóvta Argentit és embereit.

Nora hátrafordította a karját, visszahajlította a könyökét, és megragadta a mögötte álló Gadberryt, aki úgy kapálózott, mint egy kisgyermek, de Nora erősen tartotta. Ujjai a húzába vájtak, és karmokként tartották fogva a férfit. Nora szétnyílt testében tűhegyes fogak százai jelentek meg, és az egész seb egy formátlan szájjá alakult át,

Nora pedig beletömte a vergődő Gadberryt. A férfi derékig eltűnt Nora testében, a fogak pedig rágni kezdték. Gadberry lábai rúgtak és kapálóztak, de Nora szervezete gyorsan lebontotta összezúzott húsát és csontjait, majd minden sejtjét beépítették a saját testébe.

Argenti letaglózva figyelte, ahogy a lányok előtt áll egy kétszázötven centiméter magas nő, fehér bőrrel, örülettől eltorzult arccal, és a vállától a hasáig nyílt egy extra szája, amiben egy felnőtt ember vergődött, miközben a nő két, rovarlábszerű karjával tuszkolja befelé a maradékot.

–Tűz! – ordított Argenti. Nora lelassult, amíg feldolgozta Gadberryt, de ennyi idő elég volt a két férfinak, hogy közelebb merészkedjen, és alkalmuk nyíljon a pontos célzásra. Nguyen és Hill a teljes tárat belőtték a nőbe.

Nora teste kétezer nanogrammmal botoxot kapott, amitől teljesen lebénult. Összeesett és kiterült a padlón. Gadberry két lába még kilógott a vállából, de a száj már összeforrt, és csak egy tépett peremű sebhelyként fu-

tott végig Nora testén. Mintha egy elmebeteg orvos összevarrta volna Gadberryvel.

Nora számára – testtömege alapján – nagyjából száz nanogrammm botox lenne a halálos adag. Ennek a húszszorosát kapta, de a mérég nem ölhette meg, viszont hatásosan bénította az idegsejtek közti kommunikációt. Argenti tudta, hogy ez a bénulás csak ideiglenes, és Nora mesterséges sejtjei hamarosan rájönnek, miként kerülhetik meg a mérget vagy lökhetik ki azt a szervezetből.

– A ládát! – mondta Argenti, és emberei már mentek is ki. Argenti követte Nguyent és Hillt, majd behozta a jégágyút.

Argenti rettegett tőle, hogy mire visszaér, Nora már nem lesz a házban. Eltűnik, és kezdheti előlről a keresést, de már ügynökségi támogatás és nyomkövető nélkül. De Nora még a padlón hevert. Torz, kicsavarodott karjai csápokként lassan tekeregtek körülötte, arca pedig finom hullámokban változott át korábban már megjelenített arcaira.

Argenti Norára lőtt, és megfagyasztotta a remegő, amorf testet. Jégvirágok borí-

tották be a testét, mint egy bizarr temetés dekorációi. Nora fehér bőre jegessé keményedett. Szemét lecsukta, és nem mozdult többet. A tűz már olvasztotta is a jeget, nem maradt sok idejük cselekedni.

Nguyen és Hill vonakodva, de végül megragadták, és nagy nehezen betették a ládába. Gadberry kiálló lábát le kellett vágniuk, csak úgy fért be. A ládát lezárták, és a belső hőmérsékletet nulla fokra állították be.

Belépett Hendricksen, aki mostanra találta meg a kerülőutat a kertből, a főépület halljába.

– Mi történt? – kérdezte.

– Elkaptuk – mondta Hill, és majdnem hozzátette, hogy “vége van”, de nem merte elkiabálni.

– Hendricksen — mondta Argenti —, fogd a lángszórót, és minden holttestet, minden sejtet égess el!

– Igen, uram!

Hendricksen kiment és elkezdte felégetni a kertet, és benne minden halottat. A ház oldalánál kezdte, ahol Gadberry bejött, majd a medence partján folytatta, ahol fő-

leg a saját halottjaik heverték. Ezután ment tovább a kertbe, ahol Ryan feküdt. Ryan feje már félig újra kinőtt. Egyedi vonások nélküli keskeny, hófehér tojásforma volt, a szemei csak két üreg, szája még csak egy mélyedés. Úgy nézett ki, mint egy szellem, aztán amikor Hendricksen felé fordult és kinyitotta száját – ami inkább szakadt, mint nyílt –, ő lángba borította.

A medence túloldalán megtalálta Allardot, aki Nora nélkül már egyáltalán nem viselkedett agresszívan. Egy holtest mellett guggolt és lakmározott a belsősegeiből.

– Basszus, Ziegler – mondta Hendricksen, majd felgyújtotta Allardot, társa holttestével együtt. Alapos munkát végzett, és fél órával később már csak elszenesedett csontok és hamuvá porladt maradványok borították a villa kertjét. Az emelet és a tetőszerkezet is leégett, de a tűz végül kialudt, és nem terjedt át az épület többi részére. A tűzoltókhoz bekötött riasztót még Nora kapcsolta ki, így ők nem jöttek ki az ingatlanhoz, a legköze-

lebbi szomszédok pedig több kilométerre laktak.

Argentiék betették Nora koporsószerű ládáját a furgonba, gondosan rögzítették, majd elautóztak a bázishoz, ahol egy föld alatti, szigorúan őrzött helyiségben Marren fagyasztott teste mellé helyezték egy másik tárolóba. Nora teste kétszer akkora volt, mint Marrené. Mindkét test mozdulatlanul lebegett a kékes hűtőfolyadékban. Végre ártalmatlannak tűntek.

Argenti elégedetten nézte egy darabig a két emberfeletti lényt, majd távozott. Úgy gondolta Gadberry szerencsétlenül járt ezzel az egészszel, és akár ő is lehetne a helyében. Még megvárta a jelentést, hogy a zéró-páciens és az omega-páciens testén kívül sehol sem maradt egyetlen mesterséges sejt sem szabadon, aztán hazament, és mint egy babonaképpen megpuszilta két ujját, majd a csókot rányomta a szitakötő fotójára, dolgozószobájának falán.

Vége

Ronil Caine 4. regénye, a Luna már kapható a nagyobb könyvesboltokban és a galaktikabolt.hu webáruházban. A különálló történet egy 400 évvel későbbi, ultramodern világba kalauzol, ahol egy mai srácnak kell helytállnia gyilkosok, robotok és feltuningolt szuperemberek között. Öröletes tempó, fordulatos történet és rengeteg akció.

Link:

<https://galaktikabolt.hu/termek/luna/>

RONIL CAINE

LÉGY ÖNMAGAD!

IMMUTÁCIÓ

KISREGÉNY